

HAYALETİN
İNTİKAMI

JOSEPH
DELANEY

HAYALETİN İNTİKAMI

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

Her şey sona eriyor...

Karanlık'a karşı verilecek son mücadele yaklaşıyor.

"O, yedinci oğlun yedinci oğlu. Adı Thomas J. Ward ve kendisi, benim eyalete armağanımdır. Onu iyi eğitin. Gelmiş geçmiş en iyi çırağınız olacak ve aynı zamanda sonuncusu."

Bunlar yıllar önce Tom'un annesinin
Hayalet John Gregory'ye yazdıklarıydı.

Dostların düşman, düşmanların dost olduğu amansız
bir mücadeleye hazırlanırken bu sözlerin doğru çıkıp
çıkmayacağını görme vakti geldi.

ISBN: 978-9944-69-950-1

9 789944 699501

www.tudem.com

WARDSTONE 13
GÜNLÜKLERİ

HAYALETİN İNTİKAMI

Joseph Delaney

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2013, Joseph Delaney

İlk baskı 2013 yılında, İngiltere'de *The Spook's Revenge* adı ile
Random House Children's Books'un bir markası olan The Bodley Head
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney
Türkçeleştiren: Kerem Işık
Kapak Resmi: David Wyatt
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2015 (3000 adet)

ISBN: 978-9944-69-950-1

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN İNTİKAMI

Joseph Delaney

 tudem

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri on üçüncü kitapla, Şeytan'ı yok etmek için girişilen amansız mücadelenin son büyük savaşıyla *sona eriyor*.

Marie için

Hayalet Sembolleri Nasıl Okunur?

Öcüler

Beta Öcüler için kullanılır

P ← deşici

X ← sınıf

Gregory ← isim

Doğal yollarla
bağlanmış öcü

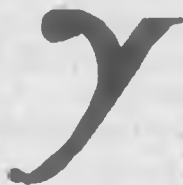

Doğal olmayan
yollarla
bağlanmış öcü

I - tehlikeli

X - fark edilmesi güç

Hortlaklar / Cinler

X

Gregory

I - tehlikeli

X - fark edilmesi güç

Cadılar

M

Gregory

M - kötücül

B - iyi huylu

U - habersiz

Karakter Profilleri

Tom

Thomas Ward yedinci oğlun yedinci oğlu. Bunun için doğuştan gelen bazı becerileri var. Onu, Hayalet'in çırağı olmak için mükemmel bir aday yapan beceriler... Ölülerini görebiliyor ve duyabiliyor, aynı zamanda Karanlık'ın doğal düşmanlarından. Fakat bu Tom'un korkmasına engel değil ve kendisinden önce gelen yirmi dokuz çırağın başaramadığını başarabilmek için tüm cesaretini toplaması gerekecek.

Hayalet

Hayalet kolayca tanınabilecek biri. Uzun boylu ve sert görünüşlü. Kukuletalı, uzun, siyah bir cübbe giyiyor ve asasıyla gümüş zinciri daima yanında. Tıpkı çırağı Tom gibi o da solak ve yedinci oğlun yedinci oğlu. Altmış yılı aşkın süredir eyaleti, gecenin karanlığında ortaya çıkan yaratıklardan koruyor.

Alice

Tom, Alice'in iyi mi, kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyor. Alice köydeki çocukları korkutuyor, en illet cadı klanlarından ikisiyle (Malkinler ve Deaneler) kân bağı var ve kara büyü kullanıyor. Ancak cadılık eğitimini kendi isteği dışında almış ve bazı çok zor durumlardan kurtulması için Tom'a yardım etti. Sadık bir dost gibi görünüyor, ama güvenilebilir mi?

Anne

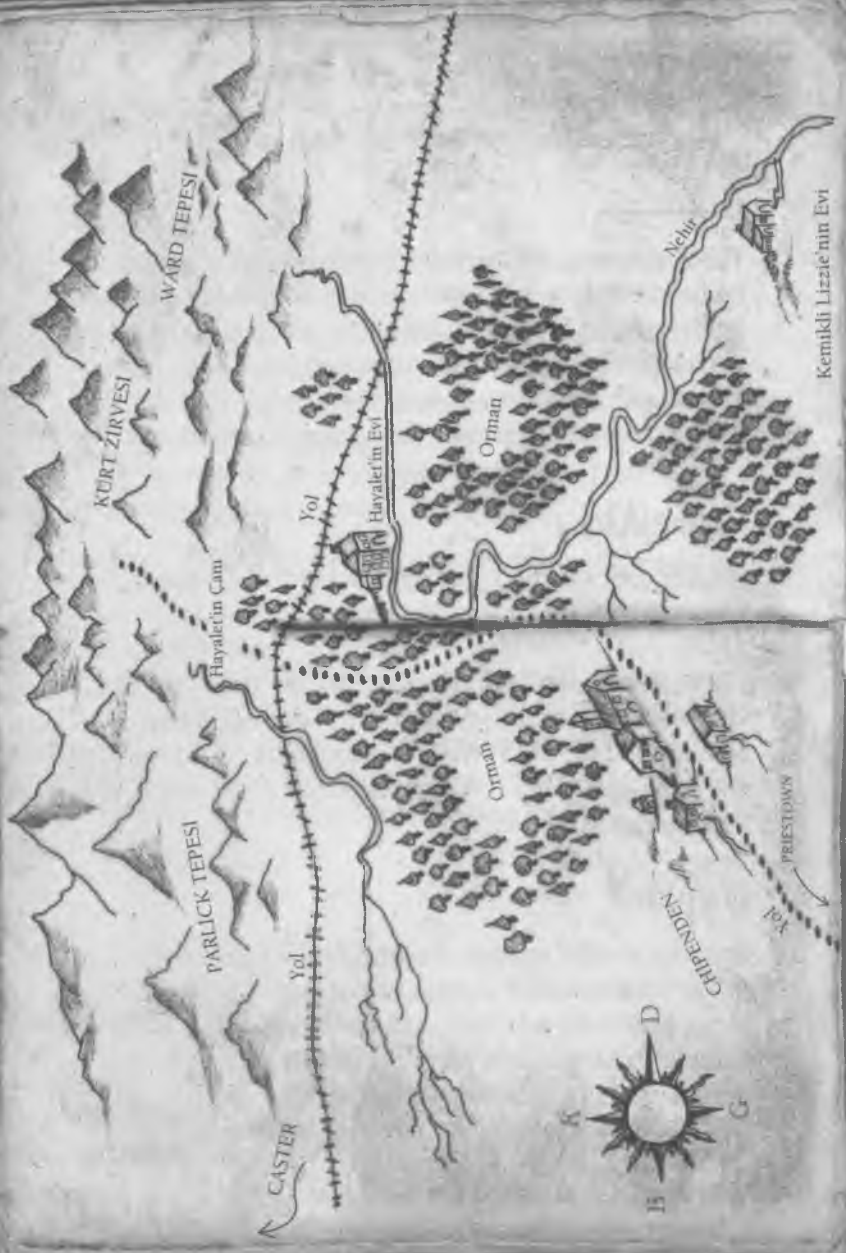
Tom'un annesi, oğlunun bir Hayalet ırağı olacağını en başından beri biliyordu. Tom için 'eyalete verdiğim hediye' diyor. Sevgi dolu bir anne; bitkiler, ilaçlar ve ebelik konusunda uzman. Anne hep biraz farklıydı. Yunanistan'a dayanan kökenleriyse tam bir muamma. Aslına bakarsanız anneyle ilgili gizemli çok şey var...

Grimalkin

Malkin cadı klanının 'katil cadı'sıdır. Son derece hızlı ve güçlü olan bu katil cadının kendine özgü kuralları vardır: Asla hileye başvurmaz. Her ne kadar onurlu bir yapısı olsa da Grimalkin'in karanlık bir yanı da vardır. İşkenceye başvurmasıyla ünlüdür. Ortak düşmanları Şeytan'a karşı Tom Ward'la beklenmedik bir ittifak gerçekleştirdi. Ama Karanlık'ın gerçek bir hizmetkârına ne kadar güvenilebilir?

Şeytan

Şeytan Karanlık'ın vücut bulmuş hali, en güçlü mensubu ve Kadim Tanrıların en eskisidir. Pek çok farklı adı vardır ki bunların arasında İblis, Lucifer, Karanlıkların Lordu ve Yalanların Efendisi sayılabilir. Tom Ward ve müttefikleri, Şeytan'ın başını kesmeyi başardılar, fakat onu sonsuza dek yok etme mücadeleleri daha yeni başlıyor...

ÜLKENİN
EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE TEPELERİN ŞEKLİ,
KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

BÖLÜM 1

BAŞKA BİR YOL

Gördüğüm kâbustan kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparak uyandım ve mide bulantısıyla yatağımda doğruldum. Bir an için kusacağımı sandıysam da midem yavaş yavaş yatışmaya başladı.

Rüyamda Alice'i öldürüyor, başparmak kemiklerini ke-siyordum.

Yaklaşık bir ay kadar sonraki Cadılar Bayramı'nda bu korkunç şeyi gerçek hayatta yapmam gerekecekti. Benden beklenen buydu. Annem böyle istiyordu, çünkü Şeytan'ın tehdidini sonsuza dek yok etmenin tek yolu buydu.

Ama bunu nasıl yapabilirdim? Alice'i nasıl öldürebilirdim?

Kâbusun yineleneyeceği korkusuyla uykuya dalmadan öylece yattım. Zihnimde acı verici düşünceler dört dönüyordu. Alice istekli bir kurbandı. Bu korkunç törene hazır-dı. Üstelik bununla da kalmayıp Keder Kılıcı'nı almak üzere cesurca Karanlık'a gitmişti. Bu, kahraman kılıçlarından biriydi: Şeytan'ı yok etmek için kullanılacak ve bu süreçte Alice'in ölümüne sebep olacak kutsal silahlardan biri.

Bu kahraman kılıçları, Kadim Tanrı Hephaestus tarafından yapılmıştı: İlki Kader Kılıcı'ydı ve Cuchulain tarafından İrlanda'da bana verilmişti. İkincisi Kemik Kesen'di. Eğer Alice, Karanlık'ta görevini başarıyla yerine getirebilirse bunların üçüncüsü de elimde olacaktı.

Şeytan halihazırda bağlı durumdaydı: Bedeni İrlanda kırsalında gümüş mızraklarla çakılıydı; deri bir heybedeki başıysa katil cadı Grimalkin'deydi. Grimalkin, Şeytan'ın başının hizmetkârlarının eline geçmesine engel olmak için sürekli hareket halindeydi. Başı ele geçirecek olurlarsa bedeniyle birleştirirerek Şeytan'ın bir kez daha dünyaya ayak basmasını sağlarlardı. O zaman ayin asla gerçekleşemezdi.

Ama Alice, Karanlık'tan hâlâ dönmemişti. Belki de başına bir şey geldi, diye düşündüm. Belki de asla geri gelmeyecek...

Bir yandan da kaybolan abim James için de endişe ediyordum. Şeytan'ın söylediklerine bakılırsa hizmetkârlarının boğazını kesip bir çukurun dibine atmıştı. Çaresizlik içinde yalan söylüyor olduğunu umuyor, yine de bu korkunç düşünceyi zihnimden söküp atamıyordum.

Yine uyumaya çalıştım, ama başaramadım ve gece uzadıkça uzadı. Daha sonra, şafak sökmesine yakın başucumdaki ayna bir anda parlamaya başladı. Benimle ayna kullanarak iletişime geçen Alice'ten başka kimse yoktu. Doğrulup aynayı aldıktan sonra herhangi bir umuda kapılma korkusuyla içine baktım. Haftalardır ondan bir haber bekliyordum. Belki de onu neşe içinde bahçeye girerek

elindeki Dolorous Kılıcı'nı –Keder Kılıcı– sallaya sallaya yürürken göreceğimi düşünüyordum. Oysa şimdi Alice bana her şeyin iyi olduğunu söyleyebilecekti.

Aynanın ardından, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktığını görünce kalbim mutlulukla çarpmaya başladı. Dudaklarını hareket ettirmeye başladı.

“Batı bahçesinin ucundayım.”

Geçmişte Alice'le iletişim kurmak için camı buğulandırıp yazı yazıyorduk ama zaman içinde dudaklarını okuma konusundaki becerim iyice artmıştı. O ise benim dudaklarımı okuma konusunda hiçbir zaman zorlanmamıştı.

“Orada bekle!” dedim. “Hemen geliyorum.”

Hızla giyinip Hayalet'i uyandırmamak için merdivenlerden olabildiğince sessiz bir şekilde indim. Arka kapıdan dışarı çıkarken aklıma bir şey geldi: Alice neden bahçeye girmemişti?

Doğuda gökyüzü giderek aydınlanıyordu ve ben ustamın zaman zaman oturup ders işlediği bankın yanından geçerken Alice'in ağaçların bittiği yerde beklediğini gördüm.

Üzerinde, onu son kez gördüğümde giydiği kıyafetler vardı: dizlerinin hemen altında sonlanan koyu renk bir elbise ve sivri burunlu ayakkabıları. Ancak beni asıl mutlu eden şey, o güzel yüzündeki gülümsemeydi. Ona doğru koştum. Kollarını açarken gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı. Sımsıkı sarılıp ileri geri sallanmaya başladık.

“Güvendesin! İyisin!” diye bağırdım. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm.”

En sonunda gerileyip bir süre sessizce birbirimize baktık.

“Karanlık’tan asla kaçamayacağımı düşündüğüm anlar oldu,” dedi Alice. “Ama kaçmayı başardım Tom. Sağ salım girip çıkmayı başardım ve kılıcı aldım. Seni gördüğüme sevindim.”

Kılıcı cebinden çekip çıkardıktan sonra bana uzattı. Alıp evirip çevirerek yakından inceledim. Tıpkı Kemik Kesen’e benziyordu: Kılıçtan çok büyük bir bıçak boyutundaydı ve kabzasını aynı yakut gözlü emici süslüyor, sanki bana bakıyordu. Emiciler, su kenarlarındaki çukurlara saklanıp sekiz bacağıyla yardımcıyla hareket ederek kemikten bir tüpü andıran uzantısıyla kurbanlarının kanlarını emen tehlikeli yaratıklardı.

Bakışlarımı bıçaktan uzaklaştırıp Alice’e bakınca içimin mutlulukla dolup taşığını hissettim. Onu çok özlemiştim. Onu kurban etmeyi nasıl düşünebilirdim? Şeytan’ın yok olacak olması bile bu eylemi haklı gösteremezdi. Artık bunu yapamayacağımı iyiden iyiye anlamıştım. Gözlerim doldu ve boğazıma bir şeyler düğümlendi.

“Sen çok cesursun Alice. Başka kimse bunu başaramazdı. Ama üzgünüm, tüm bunları bir hiç uğruna yaptın. Ayini gerçekleştiremem. Seni kurban etmeyeceğim. Sana asla zarar veremem. Şeytan’ın işini bitirmek için başka bir yol bulmalıyız.”

“Bu çok tuhaf ama Karanlık’a gitmemin işe yaramayacağını söyleyen ikinci kişisin Tom. Grimalkin de böyle düşünüyor.”

“Grimalkin’le mi konuştun? Onu bir aydan uzun süredir görmedim.”

“Grimalkin bana yardım ediyor. Şeytan’ı yok etmek için bir başka yol buldu; üzerinde birlikte çalışıyoruz. Umutluyum Tom. Ayine gerek olmadan bunu başarabileceğimize gerçekten inanıyorum. Gelip bunu sana söylemem gerekiyordu ama şimdi geri dönmem gerek. Yapılması gereken çok iş var.”

Alice’in yine gidecek olmasına inanamıyordum. Bir-birimizden ayrılalı öyle uzun zaman olmuştu ki ve şimdi birlikte yalnızca birkaç dakika geçirebilmiştik. Bu tam bir hayal kırıklığıydı. Grimalkin’in planına dair daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Nasıl olmuştu da aklına annemin bilmediği bir yöntem gelmişti?

“Bir süreliğine eve gel, lütfen,” diye yalvardım. “Bana neler olup bittiğini anlat. Ve Karanlık’la nasıl baş edebildiğini de bilmek istiyorum. Hayalet’in de sana sormak isteyeceği bir sürü soru olduğuna eminim.”

Fakat Alice başını sertçe iki yana salladı. “Bu mümkün değil Tom. Grimalkin’in planı yoğun bir şekilde kara büyüden faydalıyor. İşe yarayabilecek tek şey bu. Yaşlı Gregory asla onaylamayacaktır. Bunu sen de biliyorsun. Bana neler yapmayı planladığımı soracaktır ve bu durumda ona yalan söylemek zorunda kalırım. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlama konusunda oldukça iyidir. En iyisi gitmem.”

“O halde seni bir daha ne zaman görebileceğim Alice?”

“Emin değilim, ama Grimalkin ve ben geri döneceğiz... Başardığımızda görüşürüz.”

Alice aynı onu anımsadığım gibi görünüyordu, ama şimdi konuşurken sesi farklı geliyordu; başaracağına tamamen emindi. Acaba aşırı güvenli mi davranıyordu?

“Tehlikeli mi?” diye sordum endişeli bir şekilde.

“Sana yalan söylemeyeceğim Tom. Elbette ki tehlikeli. Ama daha tanıştığımız ilk andan itibaren Karanlık’ın tehdidi altında yaşadık ve her seferinde de sağ salim üstesinden gelmeyi başardık. Bu kez de aynı şeyin gerçekleşmemesi için bir sebep göremiyorum.”

Aniden kollarıma atıldı ve beni sertçe dudaklarımdan öptü. Daha ben tepki veremedenden her şey bitmişti; geri çekilip yürümeye başladı.

Arkasından şaşkınlık içinde bakakaldım. Çarpılmışım. Beni neden öpmüştü? Yoksa o da bana benim ona verdiğim kadar değer mi veriyordu? Bunu bilemiyordum. Onu yeniden kollarımın arasına almak için çıldırıyordum.

Alice dönüp omzunun üzerinden bana doğru seslendi. “Kendine iyi bak Tom! Yaşlı Gregory’ye beni gördüğünden bahsetme. En iyisi bu.”

Ve sonra gitti. Ona sormak istediğim ve vakit bulamadığım öyle çok şey vardı ki. Karanlık’ta neler yaşamıştı? Orada hayatta kalıp şu anda elimde tuttuğum bıçağı almayı nasıl başarmıştı?

Üzgün bir şekilde eve doğru yürümeye başladım. Alice sağ salim döndüğü için çok rahatlamışım ama şimdi endişe

etmem gereken başka bir şey vardı. Alice ve Grimalkin ne planlıyorlardı? Bu her ne ise çok riskli olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ustama onu gördüğümü söylemememi tembih etmişti. Bir yanım ona hak veriyordu; bunu Hayalet'ten saklamak en iyisi olurdu, öğrenirse bir sürü soru sorardı. Fakat geçmişte ondan çok şey saklamıştım. Şimdi bıçağı görmemesi için saklamam gerekiyordu.

Gerçeği saklamak konusunda kendimi giderek daha suçlu hissetmeye başlamıştım. Her biri zamanında çok gerekli görünmüş, fakat üst üste birikip çoğaldıkça kendimi daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Bu da listeye eklenecek yeni bir tanesiydi ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

BÖLÜM 2

HAYALETİN MİRASI

Ertesi gün öğlene doğru Hayalet'le Chipenden'deki yeni kütüphanesinde, masanın başında oturuyorduk. Tam karşımızda siyah takım elbise, beyaz gömlek ve koyu gri kravatlı ince bir adam oturuyordu. Bu adam bir avukattı ve adı Timothy Potts idi, buraya güneydeki Caster'dan gelmişti. Ustam konuşurken o da bir yandan not alıyordu.

Hayalet vasiyetini yazdırıyordu. Ya da daha doğru bir deyişle vasiyetini güncelliyordu.

Bu devam ederken ben de öylece etrafa bakıyordum. Ev yanıp yerle bir olduktan sonra yeniden inşa edilmişti ve içindeki hemen her şey yeniydi. Kütüphane taze ahşap kokuyordu. Rafların çoğu hâlâ boştu, toplansanız muhtemelen kırk tane bile kitap yoktu. Kütüphaneyi yeniden eski haline getirmek çok uzun sürecekti. Yanıp kül olan kitapların çoğunun başka kopyası yoktu; özellikle de eski hayaletler tarafından yazılmış ve kendi mesleklerine dair kişisel bilgiler içeren kitapların. İşimiz gereği hortlaklar, cinler, öcüler ve cadılar... yani Karanlık'a ait her tür varlıkla mücadele ediyorduk. Bunun için de kitaplarla eski hayaletlerin

tuttukları defterlere çok güveniyorduk. Dikkatli bir şekilde kayıt tutmamız hayati önem taşıyordu: Geleceğe hazırlanmak için geçmişe bakıyorduk.

“İşte dileklerim *bunlar*,” diye sözünü tamamladı Hayalet kararlı bir şekilde.

Bay Potts gözlüğünü düzelttikten sonra hafifçe öksüreerek boğazını temizledi. “Şimdi size yazdıklarımı geri okuyacağım Bay Gregory. Lütfen eklemek istediğiniz bir şey olursa yahut hatalı bir nokta duyarsanız araya girin.”

Hayalet başını aşağı yukarı salladı. Bay Potts çok yavaş bir şekilde, herhangi bir eyalet aksanı olmaksızın okumaya başladı. Gerçekten de son derece havalı konuşuyordu. Güneyde doğup büyüyen bir ‘göçmen’ olduğu çok belliydi.

“*Chipenden ve Anglezarke*’daki iki evimi içerisindeki tüm eşyalar, kitaplar ve mesleğe özgü alet edevatla birlikte çıragım Thomas Ward’a bırakıyorum. Yapabildiği müddetçe, hayaletliğe devam ettiği sürece bunlar kendisinin olacak. Sonrasında kendi vasiyetiyle ve aynı şartları öne sürmek koşuluyla bunları bir başka hayalete bırakabilir.”

Bunları duymak beni üzmüştü. Hayalet çırağı olduğum günlerin sonuna yaklaştığımı hissediyordum. Fakat derin bir soluk alıp olumlu düşünmeye çabaladım. Birlikte geçirdiğimiz vaktin sonuna yaklaşıyor olabilirdik, ama mutlaka birkaç yılımız daha vardı. Bu da çıraklığımı düzgün bir şekilde tamamlamama yeterdi ve sonra gerçek bir hayalet olduğumda ustamın omuzlarındaki yükü biraz olsun hafifletebilirdim.

“Caster yakınlarında bulunan ve bana William Arkwright’tan kalan üçüncü evi, o bölgede hayaletlik görevini sürdürdüğü müddetçe Judd Brinscall’a bırakıyorum. Kendisinin ölümü yahut meslekten erken emekli olması durumunda evin kütüphanesiyle birlikte mülkiyeti diğer mülklerim için geçerli olan koşullar uyarınca Thomas Ward’a devredilecektir.”

Bill Arkwright Yunanistan’da Karanlık’la savaşırken ölmüştü. Şimdiyse Hayalet’in eski çıraklarından olan Judd Brinscall onun eski su değirmenini devralmış ve bölgedeki su cadılarıyla mücadele etmeye başlamıştı.

Bay Potts hafifçe öksürdü. “Buraya kadar doğru mu Bay Gregory?”

“Evet, doğru,” diye onayladı ustam.

“Peki ya diğer finansal konular? Bırakmak istediğiniz bir geliriniz var mı?”

Hayalet başını iki yana salladı. “Önemli sayılabilecek bir şey yok Bay Potts. Bu meslek sizi zengin yapmıyor. Ama eğer öldüğümde herhangi bir tutar param var olursa bunları da çırağım Ward’a bırakıyorum.”

“Pekâlâ.” Potts kısa bir not daha aldıktan sonra evraklarını toplayıp sandalyesini geriye ittirerek ayağa kalktı. Yeleşinin cebinden küçük cep saatini çıkarıp saate baktıktan sonra yerine geri koydu. “Tüm bunları resmi bir şekilde kâğıda dökeceğim ve imzalayabilmeniz için de haftaya tekrar ziyaretinize geleceğim.”

İki adam el sıkıştılar ve ardından avukatı bahçeden geçirerek uğurlama görevi bana kaldı. Aksi takdirde Hayalet’in

bahçesini gerek insan gerekse diğer varlıklar olsun istenmeyen ziyaretçilere karşı korumakla görevli öcüyle karşılaşabilirdi.

Bay Potts'u sağ salim gönderdikten sonra kütüphaneye dönünce ustamı hâlâ aynı yerde otururken buldum. Sandalyesine gömülmüş, öylece masaya bakıyordu. Son iki yıl içinde epey yaşlanmıştı; sakalı artık bembeyazdı, yüzüyseniyice çökmüştü. Muhtemelen hayatının sonuna yaklaştığını hissediyordu. Yapması gereken işleri tamamlamak istemesinin nedeni bu olmalıydı. Kesinlikle mutlu görünmüyordu.

Çok geçmeden kendini daha da kötü hissedecekti.

Alice geri dönüşünü ve Grimalkin'le yaptıkları planları sır gibi saklamamı istemişti. Fakat ben kendimi suçlu hissediyordum. Ustam ölümünün ardından mal varlığını ve işini bana devretmeyi düşünüyordu. İtiraf etmem gereken şeyler vardı: onu sinirlendirip canını sıkacak şeyler... Ve şu anın, doğru zaman olduğunu hissediyordum.

"Pekâlâ, evlat, bir işi daha hallettik," dedi yorgun argın gülümseyerek.

"Size anlatmadığım bir şey var," deyiverdim fikrimi bir kez daha değiştirmeme fırsat tanımadan. "Şeytan'ı yok etmek için yapılacak ayinin detaylarını biliyorum."

Ustam bir süre konuşmadan bana baktı, yüzünde hoşnutsuzluk belirten bir ifade vardı. "Bu durumda bana yalan söyledin evlat. Detayların sana Alice üçüncü kılıçla geri döndüğünde belireceğini söylemiştin."

“Üzgünüm. Evet, yalan söyledim, ama iyi bir amaç uğruna. Alice geri gelip de üçüncü kılıcı alabildiğini öğreninceye kadar endişe etmenizi istemedim. Ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı; yapılması gereken şeye engel olmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Çünkü bu kötü... çok kötü!”

“Ustana yalan söylemek de kötüdür. Beni hayal kırıklığına uğrattın evlat. Sana mal varlığımı bırakmamın nedeni ben gittikten sonra benim yolumdan gitmen. Peki ya sen bunun karşılığını nasıl veriyorsun? Evet, hayal kırıklığına uğradım ve incindim. Yıllardır karşılıklı saygı içinde çalıştıktan sonra birbirimize doğruları söylemek nefes almak kadar doğal olmalıydı. Üstelik vaktimiz azalıyor. Cadılar Bayramı yaklaşıyor. Kızdan haber geldi mi? Yoksa bunu da mı benden saklıyorsun?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallayarak bir yalan daha söyledim.

“Pekâlâ evlat, bekliyorum. Anlat bakalım. İçinde kalmasın. Şu ayinden bahset ve hiçbir detayı atlama.”

“Ayini gerçekleştirmeyeceğim,” dedim. “Bunu yapamam. Bir adak olmalı. İşe yaraması için Alice’i öldürmem gerekiyor.”

“Neden o olmalı?” diye sordu Hayalet.

Bu soruyu yanıtlamakta güçlük çektim. Alice bir cadı olarak yetiştirildiğinden ustam ona hiçbir zaman fazla güvenmemişti. Ayrıca hayaletlerin hayatlarını mesleklerine adanmaları ve evlenmemeleri gerektiğini düşünüyordu. Bir

kıza çok fazla yaklaşmak onun gözünde tehlikeli bir avuntudan ibaretti.

“Ayini gerçekleştirebilmek için bu dünya üzerinde en sevdiğim kişiyi kurban etmem gerekiyor. Annem böyle söyledi. Yani bu kişi Alice.”

Hayalet gözlerini kapatıp derin derin göğüs geçirdi. Uzun bir sessizlik oldu. En sonunda neredeyse fısıldayarak konuşmaya başladı.

“Kız biliyor mu?”

Başımı evet anlamında salladım. “Kurbanın gönüllü olması gerekiyor. Alice Şeytan’ı yok etmek için ölmeye hazır. Ama bu çok korkunç, bunu yapmayacağım! İşte...” İç cebimden ayinin detaylarını içeren kâğıdı çıkarıp uzattım. Tüm bunları ustama açıklamak için doğru zamanı kolladığımdan bu kâğıdı da sürekli yanımda taşıyordum.

Başını iki yana salladı. “Gözlerim çok yorgun. Her geçen gün okumakta zorlanıyorum. Sen benim yerime oku evlat. Yüksek sesle ve yavaş yavaş oku.”

Söylediğini yaptım, ama sadece en önemli cümleleri okudum:

“Şeytan ancak aşağıda tarif edildiği şekilde yok edilebilir: Öncelikle üç kutsal nesne yanınızda olmalıdır. Bunlar Hephastus tarafından yapılan kahraman kılıçlarıdır. En görkemlisi Kader Kılıcı’dır; ikincisinin adı Kemik Kesen’dir. Üçüncüyse kimi zaman Keder Kılıcı olarak da bilinen Dolorous’tur...”

Ayinin gerçekleştirileceği yer de önemlidir. Büyü kullanımına yatkın bir yer olmalıdır. Dolayısıyla ayin Caster’ın

doğusunda, Wardstone adıyla bilinen yüksek tepede gerçekleştirilmelidir.

Öncelikle kan adağı şu şekilde gerçekleştirilmelidir. Bir ateş yakılmalıdır; bu ateş çok büyük sıcaklıklara erişebilecek şekilde hazırlanmalıdır. Bunu yapmak için de tav ocağı kurulması gerekir.

Ayin boyunca gönüllü kurban büyük bir cesaret örneği göstermelidir. Çektiği acıya dayanamayarak bir kez bile bağırırsa her şey biter ve ayin başarısız olur.

Kemik Kesen adlı bıçak kullanılarak kurbanın sağ elinin başparmak kemikleri kesilerek alevlere atılmalıdır. Sol elinin başparmak kemikleri, kurban ancak ilk kemikler kesilirken bağırmasa kesilebilir. Bunlar da ateşe atılır.

Ardından Dolorous adlı bıçak kullanılarak kurbanın kalbi sökülmeli ve hâlâ çarparken alevlerin içine atılmalıdır...

“Dur!” diye bağırdı Hayalet, aniden ayağa kalkarken sandalyesini devirerek.

“Ama daha bitmedi,” diye itiraz ettim. “Daha ben...”

“Daha fazlasını duymak istemiyorum!” diye bağırdı. “Yapmam gereken işleri yoluna koymaya başladım, çünkü bu dünyada geçireceğim sürenin sonuna yaklaştığımı biliyorum. Ama yapmak istediğim bir şey daha var: gücümü son damlasına kadar kullanarak Şeytan’ı sonsuza dek yok etmek. Dünyada çektirdiği onca acıyı ödettirmemiz gerek. Ama bu ayini gerçekleştirmek istememekte haklısın evlat. Bu noktaya kadar gelebilmek için Karanlık’a karşı zaten

yeterince ödün verdik. Sen ve kız... Şeytan'ı kontrol edebilmek için kan kabı kullandınız ve uzun süredir katil cadı Grimalkin'le işbirliği halindeyiz. Bunlar yeterince kötüydü zaten, ama şu okudukların çok daha kötü. Bu soğukkanlı bir cinayetten de öte. Tamamen barbarca bir şey. Bunları yapacak olursak insanlıktan çıkmışız demektir. Ayin söz konusu bile olamaz.”

Hayalet sandalyesini düzeltip yeniden oturduktan sonra bana baktı. “Şimdi ben birkaç soru sormak istiyorum. Ayini Malkin Kulesi'ne gittiğinde annenden mi öğrendin?”

“Evet.”

“Sana göründü mü?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Annem kadim düşmanı Ordeen'le Yunanistan'da savaşırken hayatını kaybetmişti. Fakat ruhu yaşamaya devam etmişti; hâlâ güçlüydü ve Şeytan'ı yok etmemiz konusunda bize yardım etmeye çalışıyordu.

“Sana ne şekilde göründü?”

“Önce pençeleri olan vahşi bir meleğe benziyordu; tıpkı Yunanistan'da görüldüğü zaman olduğu gibi. Ama sonra hatırladığım anneme, beni çirak olarak aldığınızda konuştuğunuz haline dönuştü.”

Hayalet başını salladı. Düşünceli görünüyordu.

“Bu kâğıt parçası nereden çıktı?” diye sordu elimden alarak.

“Annem Slake'e görünüp bu talimatları yazdırmış. Bunları o yazmış.”

Slake lamia cadısıydı, annemin 'kız kardeşlerinden' biriydi. Malkin Kulesi'nin kontrolü hâlâ ondaydı ve o bölgedeki cadıların kuleyi ele geçirmesine engel oluyordu.

"Pekâlâ evlat, enine boyuna düşünüp tartışmamız gerekiyor. Bugün işimiz var mı? Sabah erken saatlerde çanın çaldığını duydum. Eğer birileri gece vakti ormandan geçip buraya geldiyse önemli olmalı."

Çan, eve yakın dört yol ağzındaki bodur söğütlerin oradaydı. Hayalet'in yardımına ihtiyaç duyanlar oraya gidip çanı çalıyor ve bekliyorlardı.

Hayalet'in aniden yapmamız gereken işlerle bu denli ilgilenmeye başlamasına şaşırmıştım. Haftalar boyunca bahçede ya da kütüphanede öylece oturup düşüncelere dalmıştı. Şevkini kaybetmiş gibi görünüyordu. Çoğu zaman işleri bana bırakıyor, hatta kimin geldiğini ya da sorununun ne olduğunu dahi merak etmiyordu.

Karanlık'la tek başıma mücadele etmek beni zorlamıştı; son bir hafta içinde normalde koca bir ay boyunca karşılaştığımız kadar hayaletlik iş çıkmıştı. Görünüşe bakılırsa etraf giderek hareketleniyordu. Belki de bunun nedeni yaklaşan Cadılar Bayramı ve ayindi.

"Hayır, gece boyunca yürümemiş," diye yanıtladım. "Bu civarda yaşıyor; köyün güneyinde. En fazla yarım saat uzaklıktadır. Birini kendisine karşı kara büyü kullanmakla suçlamış. Onun cadı olduğunu iddia ediyor."

"Şikâyet eden kim?"

"Briggs adında bir adam. Norcotts Caddesi üç numara-da yaşıyor."

“Seninle geleceğim evlat,” dedi Hayalet başını sallayarak. “Böylelikle konuşma fırsatımız olur.”

Ona gülümsedim. Mesleğimizle yeniden ilgilenmeye başladığını görmek güzeldi.

Bir saat geçmeden evden çıkmış, tarlaların içinden geçerek ilerlemeye başlamıştık bile. Her iki çantayı da ben taşıyordum.

Tıpkı eski günlerdeki gibiydi!

BÖLÜM 3

İLK LAMIA

Güneş tepedeydi ve gökyüzünde tek bir bulut dahi yoktu. Sonbaharın son aylarına göre oldukça sıcak bir hava vardı, fakat bu fazla uzun sürmezdi. Eyalet çoğu zaman batıdan gelen rüzgârların taşıdığı yağmur bulutlarıyla çevrili olurdu. Kasım ayı geldiğinde fırtınalı havalar da başlardı.

Başlangıçta Hayalet bu yürüyüşten keyif alıyor gibiydi, fakat on dakika sonra yüzündeki ifade değişti. Acaba dizleri onu rahatsız mı ediyordu? Son günlerde dizleriyle ilgili şikâyetleri epey artmıştı, eyaletin soğuk ve yağmurlu kış aylarının eklemlerini mahvettiğinden yakınıp duruyordu. Fakat bugünkü ılık, kuru havada kendini daha iyi hissetmesi gerekirdi.

“İyi misiniz?” diye sordum. “Biraz yavaşlamamızı ister misiniz?”

“Hayır evlat, hızımız iyi. Ben sadece her şeyi baştan sona tekrar aklımdan geçiriyorum, hepsi bu.”

Demek yüzünün ekşimesine neden olan şey aklından geçen düşüncelerdi. Canını neyin sıktığını merak ediyordum.

Sessizce yürümeye devam ettik ve geniş bir otlağın kenarında, önleri bodur alıçlarla çevrili üç teraslı eve ulaştık.

Bunlar yıllar önce çiftçiler ve aileleri için inşa edilmiş, fakat zaman içinde bakımsızlıktan ötürü harabeye dönmüştü. Ortadaki evin pencereleri tahtalarla kapanmıştı ve her üçünün bahçesi de bakımsızdı.

Sadece en yakındaki evin üzerinde bir numara vardı: ön kapının sol üst köşesine asılı duran bir 3.

“Pekâlâ evlat, sen gidip Bay Briggs’le konuş, ben de biraz yürüyeceğim. Beş dakika sonra görüşürüz!”

Hayalet şaşkın bakışlarıma aldırış etmeden yürümeye devam etti, en sondaki evin köşesini dönerek gözden kayboldu. Tavırları neredeyse lakayt denebilecek bir haldeydi. Sanki karşımdaki o değildi. Hayal kırıklığına uğramıştım. Eskiden olsa ustam sorunu bir an önce çözmek için hevesli olurdu. Ne de olsa bu Hayaletleri ilgilendiren bir işti; oysa benimle gelmesinin nedeninin bu olduğunu sanmıştım.

Evin ön kapısına kadar yürüyüp üç kez çaldım. Çok geçmeden yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve kapı aralandı. Çatık kaşlı bir yüz bana bakıyordu. Sonra kapı tamamen açılınca daha önce dört yol ağzında konuştuğum yaşlı adam göründü. Başı keldi; iri, kıpkırmızı bir burnu ve sert, öfkeli bir yüzü vardı.

“İyi günler Bay Briggs,” dedim.

“Gregory nerede?” diye sordu. “Seninle daha önce konuştuğumda bu sorunla bıyıkları terlememiş bir yeni yetmenin değil de ustanın ilgilenmesini istemiştım.”

“Yerine beni gönderdi,” dedim kibarca. “Haftalardır tek başıma çalışıyorum ve aldığım her işi başarılı bir şekilde

tamamlıyorum. Ne yaptığımı iyi biliyorum ve sorunu çözebilecek beceriye sahibim. Fakat öncesinde bana durumu anlatmanız gerek.”

“Anlatacak daha başka bir şey yok!” diye bağırdı öfke içinde kaşlarını çatarak. “Yaşlı cadı tavuklarımın yumurtlamasına engel olan bir büyü yaptı. Şikâyet etmeye gittiğimde suratıma güldü ve ertesi gün köpeğim gözümün önünde aniden ölüverdi!”

Daha ciddi bir araştırma yapmadan söylediklerini olduğu gibi kabul edemezdim. Bu adamın bir kara büyü kurbanı olduğuna emin olmam gerekiyordu. Hayalet bana dört farklı cadı tipi olduğunu öğretmişti: iyicil, kötücül, bihaber ve cadılıkla itham edilenler. İlki genellikle şifacıları. En kalabalık olanlar kötücülerdi; yani güçlerini arttırıp insanlara zarar vermek için kara büyü kullananlar. Üçüncü kategoriye nadiren rastlanırdı; farkında olmadan büyü yapanlardı. Burada dördüncü kategoriyle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyordum. Herkes bir başkasını cadılıkla suçlayabilirdi. Masum bir insan başkasının hatalı düşüncesi yüzünden acı çekmemeliydi. Emin olmam gerekiyordu.

“Bu bahsettiğiniz olaylar yakın zamanda mı gerçekleşti?”

“Evet, bu hafta.”

“Peki, köpeğiniz ne zaman öldü?”

“Sağır mısın be çocuk? *Bu hafta* diyorum ya!”

“Ama *hangi* gün?”

“Dün akşam. Günün ilk ışıklarıyla da sizi görmeye geldim.”

“Köpeği görebilir miyim lütfen?” diye sordum.

Bu mantıklı bir ricaydı, fakat Bay Briggs mantıklı birine benzemiyordu.

“Aptal aptal konuşma! Köpeği gömdüm tabii ki!” diye bağırdı.

“Öyle olsa bile gömdüğünüz yerden çıkarmamız gerekebilir,” diye uyardım. “Kaç yaşındaydı?”

Ölü bir köpeği mezarından çıkarmaya niyetim yoktu, ama daha fazla bilgi almak için yaşlı adamı zorlamalıyım.

“Bu cadılık işte! Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?”

Ben kibar olmaya çalışıyordum, fakat yaşlı adam tam tersi bir şekilde davranıyordu ve yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum.

“Köpeğiniz kaç yaşındaydı?” diye ısrar ettim.

“On altı, ama güçlü ve sağlıklıydı.”

“Çoğu köpek cinsi için epey büyük bir yaş. Doğal sebeplerle de ölmüş olabilir... Suçladığınız kadın nerede yaşıyor?” Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

“Şurada!” diyerek parmağıyla içinde birinin yaşadığı diğer evi işaret etti. “Onu şu evde bulabilirsin. Kendine Beth diyor, ama karanlık çöktükten sonra başka bir isme büründüğüne eminim.”

Sonra öfkeden kıpkırmızı bir şekilde içeri girip kapıyı suratıma kapadı.

Söyledikleri mantıksızdı. Bazı insanlar klandaki cadıların birbirlerine farklı isimler taktığına inanıyordu, ama bu batıl inançtan ibaretti.

Öndeki ufak bahçeleri yoldan ayıran çalılar boyunca ilerleyip 'Beth'le konuşmak için ilk evin patikasına saptım. Kapıyı çalmak üzereyken içeriden sesler geldiğini duydum. Seslerden biri ustammkine benziyordu.

Bunun üzerine evin yan tarafına dolaştım. İlk şaşkınlığımı evin arkasında oldukça büyük ve bakımlı bir bahçe görünce yaşadım; çiçeklerle çevrili geniş bir alanın ilerisinde sebze ve şifalı otlarla dolu bir bahçe daha uzanıyordu. Bankta oturan iki kişi ellerindeki küçük fincanlardan çay içiyorlardı. İçlerinden biri sahiden de Hayalet'ti; diğeriye ufak tefek, beyaz saçlı bir kadındı. Bu kadının dış görünüşüne anında kanım kaynadı. Yaşlıydı, fakat ıslıl ıslıl parlayan yeşil gözlerinde neşeli ve hayat dolu bir ifade vardı.

Hayalet'i uzun süre sonra bu denli rahatlamış ve keyifli görmek hoşuma gitmişti. Son zamanlarda buna sık rastlamıyordum.

"Eh evlat, sahiden de oyalandın!" diye bağırdı. "Buraya gel de Beth'le tanış."

"Merhaba evlat," dedi yaşlı kadın. "Senin hakkında çok şey duydum. Ustan iyi bir çirak olduğunu söylüyor. Ama kendi kararımı kendim vereyim. Yakınıma gel ve ne düşündüğünü söyle. Sence ben bir cadı mıyım, değil miyim?"

Bankta oturduğu yerden gülümseyerek bana bakan kadına doğru ilerledim. Karanlık'a ait biri ya da bir varlığa yaklaştığımda hissettiğim soğukluktan eser yoktu. Elbette ki bu kesin bir bilgi değildi, ama cadı olmadığına neredeyse emin olmuştum.

“Evet evlat, konuş bakalım!” dedi ustam. “Beth’in yanında konuşmaktan çekinme. Cadı mı, değil mi?”

“Beth kötücül bir cadı değil,” diye yanıtladım.

“Bu kanıya nasıl vardın?” diye sordu.

“Herhangi bir soğukluk hissetmiyorum, ama bunun da ötesinde içgüdülerime güveniyorum. İçgüdülerim bana Beth’in Karanlık’ın hizmetkârı olmadığını söylüyor. Hem Bay Briggs doğru dürüst bir kanıt gösteremedi. Herkes herkesi farklı sebeplerle cadı olmakla suçlayabilir. Bazı cadı avcıları böyle yapıyor, değil mi? Mülklerine konabilmek için masum insanları cadı diye yakıyorlar.”

“Evet, bunu yapıyorlar evlat.”

“Eee, ne yapmışım peki?” diye sordu Beth gülümsemeye devam ederek.

“Bay Briggs’in tavukları yumurtlamıyormuş ve size konu hakkında şikâyetle bulunduktan bir gün sonra köpeğinin aniden öldüğünü söylüyor.”

“Köpeği çok yaşlıydı ve sağlığı da iyi değildi,” dedi. “Tavukların yumurtlamaması için de bir sürü neden olabilir.”

“Evet, size tamamen katılıyorum,” dedi Hayalet ayakla-
narak. “Çay için teşekkürler Beth Briggs. Eyaletteki en iyi çayı siz yapıyorsunuz!”

Her ikisine de şaşkınlık içinde baktım. Kendisini cadılıkla suçlayan adamla aynı soyadını taşıyordu! Neler oluyordu? Yoksa ustam beni bir şekilde teste mi tabi tutuyordu, halihazırda aşına olduğu bir durumun köküne inip inemeyeceğimi mi görmek istiyordu?

Bunun üzerine Hayalet beni bahçeden çıkarıp ön taraftaki çalılıklar boyunca yürüttükten sonra Bay Briggs'in evine ulaştırdı. Sertçe ön kapıyı çaldı.

Adam kapıyı açıp öfkeli bir ifadeyle bize baktı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi," dedi Hayalet, "Beth bir cadı değil. Senin tarafından ilk kez yalan yere suçlanmıyor. Bu işe bir son ver. Ne benim ne de çırağımın vaktini boşa harcama. Duyuyor musun?"

"Herhangi bir kadını yeterince yakından incelersen içinde bir cadı yattığını görürsün!" dedi Briggs alaycı bir ifadeyle.

Hayalet başını iki yana salladı. "Bunu en iyi sen bilirsin yaşlı ahmak! Ne de olsa Beth'le otuz sekiz yıl evli kaldın! Senin gibi kötücül bir ahmağa bu kadar uzun süre katlanmak için epey güçlü büyüler yapmış olsa gerek!"

"Hadi evlat!" dedi bana dönerek. "İlgilenmemiz gereken daha önemli işler var."

Çok geçmeden tarlaların arasından Chipenden'e doğru ilerlemeye başladık, ustam oldukça hızlı yürüyordu. Eklemeleri bugün iyi durumda olsa gerekti.

"Onlar evli miydi? Tüm bunlar da neyin nesiydi böyle?" diye sordum.

"Beth en sonunda ona katlanamamaya başladı ve annesi ölüp de diğer kulübeyi ona bırakınca adamı terk etti. Yüz kilometre ötede olmayı tercih edeceğine eminim, ama bu da aynı evi paylaşmaktan iyidir. Ayrıldıklarından bu yana kadını üçüncü kez cadılıkla suçluyor ve bu da benim üçüncü gelişim. Sadece gelip durumu nasıl idare ettiğini

görmek istedim. Hayaletler sadece Karanlık'la ilgili işlerle uğraşmaz.”

“Ama iyi iş çıkardın evlat,” diye devam etti. “Hem gelmek için bir başka nedenim daha vardı. Bacaklarımı çalıştırıp ciğerlerime temiz hava çekerek düşünmek istedim. Son zamanlarda kara kara düşünerek çok vakit kaybettim, çok fazla endişe edip çok az iş yaptım. Şimdi otur da söyleyeceklerimi dinle bakalım,” diyerek yaklaşmakta olduğumuz çitlerden birini işaret etti.

Çantalarımızı çitin yanına koyup yere oturduktan sonra uzun otların arasında bir sağa bir sola yürüyüp duran Hayalet'i izlemeye başladım. Evin batı bahçesinde, bağlı cadı ya da öcülerin olmadığı bir ortamda işlediğimiz dersleri hatırladım. Bunu yapmayalı çok zaman olmuştu ve özlemiştim. Bugünlerde dersleri ya yeni kütüphanesinde ya da mutfak masasında işliyorduk.

“Ayini gerçekleştiremeyeceğimiz konusunda anlaştık. Son derece barbarca bir yöntem. Fakat şimdi kendi kendimize birtakım ciddi sorular yöneltmemiz gerekiyor.” Hayalet durup gözlerimin içine baktı. “Annenin Malkin Kulesi'nde sana ne şekilde göründüğünü sormuştum. Sen de bana vahşi bir meleğe benzediğini, ama sonra çiftliği-nizde konuştuğum anki haline dönüştüğünü söylemiştin; yani Ordeen'le savaşmak üzere Yunanistan'a giderken eşlik ettiğimiz kadına. Dürüst, içten bir yüzü vardı. Onda muazzam bir güç ve hepsinden öte bir iyilik hissediyordum. O kadın senden Alice'i kurban etmeni asla istemezdi. Ya da onu böyle insanlık dışı ve acımasız bir şekilde

katletmeni... Yani vardığım sonuç şu: Sen aldatılmışsın evlat. O senin annen *değildi*. Biri ya da bir şey onun kılığına girmiş olmalı.”

Hayalet’in bunları neden söylediğini anlayamıyordum. Fakat içgüdüleri bu kez onu yanıltmıştı. Hâlâ onun bilmediği bazı şeyler biliyordum. Artık her şeyi anlatmanın vakti gelmişti.

“Annem yanımdan ayrılmadan kısa bir süre önce yine o acımasız melege dönüştü. Çok uzun yaşamıştı ancak bu yaşamın çok kısa bir bölümünü insan biçiminde geçirdi. Annem olmasının iki nedeni vardı. Birincisi babamı seviyor ve güneş ışınlarının altında bir kayaya bağlı halde ölecekken onu kurtardığı için babama minnettardı. Diğer sebepse beni doğurabilmesiydi; yani yedinci oğlun yedinci oğlunu. Ben hem onun hem de babamın oğlu olarak annemin zamanı yavaşlatma ya da durdurma gibi bazı yeteneklerini alacaktım. Bunlar çok tehlikeli durumlardan sağ salim kurtulmamızı ve Şeytan’ı bağlamamızı sağlayan yeteneklerdi. Beni Şeytan’a karşı bir silah olarak kullanmak üzere doğurdu. Hayata gelme nedenim bu. Şeytan’ın sonunu getirmek için her şeyi yapabilir. Yani bu Alice’in öldürülmesini gerektiriyorsa... bunu da yapacaktır.”

“Hâlâ ikna olmadım evlat.”

Yapacak başka bir şey yoktu. Ona gerçeğin tamamını, yani sonsuza dek söylemem gerekmeyeceğini umduğum şeyi söylemem gerekiyordu.

“Annem ilk lamia,” dedim. “Diğer hepsinin annesi o.”

BÖLÜM 4

AÇIKLANMAYAN

Hayalet tek kelime etmeden uzun süre bana baktı. Sonra arkasını döndü, başını öne eğip yavaşça yürümeye başladı. Tarlanın diğer ucundaki kapıya ulaşmak üzereyken durdu ve bana doğru geldi.

“Görünüşe bakılırsa bugün gerçeklerin ortaya döküldüğü bir gün,” dedi usulca. “Hadi kütüphaneye gidelim.”

Eve varınca ustam önden giderek kütüphaneye girdikten sonra masanın başında, her zaman oturduğum sandalyeyi işaret etti. Kendisi gidip neredeyse boş raflardan bir kitap alırken ben de yerime geçtim. Hangi kitabı getireceğini biliyordum.

Yaratıklar Kitabı.

Yangından kurtulan bu tek kitapta Hayalet’in yazdığı bir madde vardı. Neredeyse kelimesi kelimesine biliyordum, çünkü kişisel olarak benim için hem çok önemli hem de acı vericiydi. Kitabı önüme koyup tahmin ettiğim sayfayı açtı. Başlık şöyleydi:

Lamia Cadıları

“Maddenin tamamını oku. Yüksek sesle değil, çünkü ben ne yazdığımı hatırlıyorum. Sadece annen hakkında söylediklerin konusunda emin olmanı istiyorum.”

Giderek daha da ümitsizliğe kapılarak sessizce okumaya başladım:

İlk lamia güzelliği dillere destan, güçlü bir büyücüydü. Kadim Tanrıların lideri ve tanrıça Hera'yla evli olan Zeus'a aşıktı. Lamia düşüncesizce davranarak Zeus'un çocuklarını doğurdu. Bunu öğrenen kıskanç Hera bu bebeklerin biri hariç hepsini katletti. Acıdan deliye dönen lamia önüne çıkan her çocuğu öldürmeye başladı, öyle ki nehirler ve dereler çocuk kanıyla kırmızıya dönerken gökyüzü acılı ebeveynlerin yakarılarıyla titredi. En sonunda tanrılar onu cezalandırarak alt bedenini yılanlarıinki gibi sert ve pullu bir şekle soktu.

Böylelikle değişim geçiren lamia bu kez genç erkeklere yöneldi. Yalnızca güzel başı ve omuzlarını göstererek onları ormanlık alana çekiyordu. Kurbanı iyice yaklaştıktan sonra bedenini onunkine sarıp çaresiz adamın canını alırken dişlerini geçirdiği boynundan da kanını son damlasına kadar içiyordu.

Lamia daha sonra Chaemog adında, dünyanın en derin mağaralarında yaşayan örümcek benzeri bir yaratıkla sevgili oldu. Ona her biri kız olan üçüz doğurdu. Bunlar ilk lamia cadılarıydı. On üçüncü yaş günlerinde anneleriyle tartıştıktan ve korkunç bir kavgaya giriştikten sonra onun uzuvlarını koparıp gövdesini paramparça ettiler. Kalbi de dahil olmak üzere bedeninin tüm parçalarını bir yaban domuzu sürüsüne yedirdiler.

Üç lamia cadısı yetişkin olduklarında dört bir yana korku salmışlardı. Ömürleri uzundu ve partenogenez (babaya ihtiyaç duymama) sayesinde her biri birkaç çocuk doğurdu. Yüzyıllar içerisinde lamia cadısı ırkı evrim geçirmeye başladı.

“Üçüncü paragrafı geçtin mi?” diye araya girdi Hayalet. Başımı aşağı yukarı salladım.

“O halde bu kadarı yeterli,” dedi. “Korkunç bir hikâye. Buna göre lamia kendi çocukları tarafından öldürülmüş.”

“Bu bilgi tamamen yanlış. Evet, çocuklarıyla tartıştı, ama ona herhangi fiziksel bir zarar vermediler. Bana bir keresinde Yaratıklar Kitabı’ndaki her şeyin doğrulanmasının mümkün olmadığını ve bazı şeylerin kesinlikle hatalı olduğunu söylemişsiniz. Ve hata buldukça notlar alıp düzeltmeler yapıyoruz, öyle değil mi?”

“Bu doğru,” dedi Hayalet başını sallayarak. “Peki sen bunu nasıl öğrendin evlat?”

“Yunanistan’dayken annem kendisi anlattı. Bu doğru. Yaptığı onca korkunç şeyden sonra annem pişmanlık duyarak Karanlık’a karşı mücadele etmeye başlamış, en büyük emeli de Şeytan’ı yok etmek. Ama sadece çiftlikte tanıştığınız kadın olmadığını anlamanız gerek. Hayatının büyük bölümünü bir lamia olarak geçirmiş ve çok acımasız. Ordeen’i yok etmek için kendini kurban etti. Beni seviyor ancak eğer gerekirse benden de kendimi kurban etmemi isteyebilir. Alice’i kurban etme konusunda da istekli. Şeytan’ı yok etmek için ne gerekiyorsa yapabilir. O korkunç ayini gerçekleştirmemi çok istiyor.”

Bunları söylerken bir yandan da annem istese kendimi kurban edebilecek kadar cesur davranıp davranamayacağımı düşünüyordum. Acaba Alice kadar cesur olabilir miydim?

“Tüm bu söylediklerine rağmen hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi Hayalet. “İçgüdülerime güveniyorum. Benim tanıdığım kadın senden böyle bir şey yapmanı istemezdi.”

“Şeytanı yok etmek için her şeyi yapabilir. Alice’i kurban etmek istiyor. Artık o tanıdığınız kadın değil. Bu kadar basit.”

“Eh, biz bu konuda tartışabiliriz evlat, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Bu ayini yapamazsın. Yani bir başka plana ihtiyacımız var. Hadi şimdi ikimiz de alternatif bir yöntem bulmak için düşünelim.”

Başımı sallayıp düşünmeye başladım ama pek iyimser değildim. Bunca yıl yaşamış ve Şeytan hakkında çok şey bilen annemden daha iyi bir plan ortaya atmayı nasıl başarabilirdim?

Ertesi sabah şafak sökmeden az önce eğitim için kullandığımız batı bahçesine yöneldim. Asalarımızla çalışmak için kullandığımız kurumuş bir ağaç ve gümüş zincirimi fırlatarak etrafına dolamaya çalıştığım bir de direk vardı. Bunu yüz kez üst üste başardığım ilk anı hatırladım. Ustam beni gereksiz yere böbürlenmeye karşı uyararak cadıların oldukları yerde öylece sabit bir şekilde durmayacaklarını,

zinciri koşarken farklı açılarda atmak zorunda kalacağımı hatırlatmıştı.

Artık hem zincir hem de asa kullanma konusunda yetkinleşmiştim, ama yine de bu becerilerimi kaybetmemek için haftada üç kez çalışıyordum. Hayalet de birkaç ay öncesine kadar aynı şeyi yapıyordu.

Asasını ölü bir ağacın gövdesine karşı kullandığını gördüğümde şaşırmışım. Bıçağı neredeyse çığına dönmüş gibi defalarca kez ağaca batırıp çıkarıyordu. Alnından ter damlıyordu ve soluk soluğaydı.

Hatta kendini öyle kaptırmıştı ki sanki varlığını hissedip bana doğru dönünceye kadar birkaç dakika boyunca onu izledim.

“Eh evlat, bugünlük bu kadar yeter; en azından benim için. Şimdi terleme sırası sende. Ben eve dönüyorum. Kahvaltıda görüşürüz. Yeniden konuşmamız gerek.”

Bunun üzerine hâlâ soluk soluğa bir halde ağaçların arasında gözden kayboldu. Rutin alıştırmalarımı yaptım ve bir saat kadar sonra onun gittiği yoldan yürürken bir yandan da benimle bu kez ne konuşmak istediğini düşünüyordum.

İyi bir kahvaltı yaptık. Öcü bizi şımartmıştı. Tost çıtır çıtırdı ve tabaklarımız ağzına kadar domuz pastırması, yu-murta ve mantarla doluydu.

Hayalet başını sallayınca ben de ona aynı şekilde karşılık verdim; ardından daha fazla vakit kaybetmeden tabaklarımızdaki son lokmaları bitirinceye kadar hiç konuşmadan yemeye başladık. Ustam ancak yemek bitince sandalyesine yaslanıp bakışlarını bana çevirdi.

“Üzgünüm evlat,” dedi. “Sorumluluklarımı ihmal ediyor ve her işi senin üstüne yıkıyorum. Daha da kötüsü eğitime devam etmiyorum.”

“Son birkaç yıl çok zorlu geçti,” dedim. “Çok fazla seyahat ettik ve ciddi tehlikeler atlattık; her ikimiz de hayatta kaldığımız için şanslıyız. Yakın zamanda gücünüzü toplamanız için dinlenmeniz gerekti; bunun farkındayım. Dolayısıyla özür dilemenize gerek yok. Siz çok iyi bir usta oldunuz; desteğiniz ve verdiğiniz eğitim olmasa şimdiye çoktan ölürdüm.”

“Çok naziksin evlat. Ama son birkaç haftayı telafi etmek istiyorum. Eğitiminin dördüncü yılında neyle ilgileneceğimizi söylediğimi anımsıyor musun?”

“Evet, ‘açıklanmayan’ diye bir şeyden bahsetmiştiniz; Yaratıklar Kitabı’nda arayıp bulmamı istemiştiniz.”

“Peki bunu yaptın mı?”

Başımı evet anlamında salladım, fakat ustamın bunu yapılması beklenen derslerle devam ettirmediği gerçeğinden bahsetmedim.

Hayalet’in kitabının sonunda, ‘Eyaletteki Gizemli Ölüm-ler’ başlıklı kısa bir bölüm vardı. Bu bölümde aktarılan olaylardan biri çok tuhaf bir şekilde ölen Emily Jane Hudson adında bir kadınla ilgiliydi. Boynunda birtakım izler görülmüştü, fakat kanı içilmemişti. Hatta aksine, kanı sanki depolamak isteniyormuş gibi etiyle derisinin arasına sıkıştırılmıştı. Bu olay tam bir muamma olarak kalmıştı. Bunu ona kim ya da ne yapmıştı?

“O halde konu hakkında bir fikrin var. Bu süreçte bizim sınırlarına gideceğiz. Daha üst düzey bir çalışma olacak: Sana kendi bilgilerimi aktarmak yerine araştırma-yı birlikte yürüteceğiz. Bu konudaki bilgilerimizi arttırıp öğrendiklerimizi kayıt altına alabilmeyi umuyorum. Öğrendiğimiz şeylerin bazıları spekülasyondan ibaret olacak, fakat olası sebepleri de araştıracağız. Bugün o korkunç ayinde bahsi geçen yere bir yolculuk yapacağız, yani ayini gerçekleştirmen istenen yere. Vadi boyunca kuzeydoğuya ilerleyeceğiz. Sana Wardstone’u göstermemin vakti geldi.”

“Bu büyük bir kaya mı yoksa sadece tepenin adı mı? Bir keresinde haritalarınızdan birinde işaretli olduğunu gördüğümü hatırlıyorum, ama çok net değildi.”

“Büyük bir tepe ve *büyük bir kaya* evlat. Eyaletteki en büyüklerden...”

“Peki oraya gittiğimizde göreceğimiz... Bunlar da açıklanmayanlara dair çalışmamızın bir parçası mı olacak?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı Hayalet. “Kesinlikle öyle. Ve sana bir şey daha söyleyeyim. Wardstone’u gösterdiğim ilk çırağım olacaksın. Bazı hayal kırıklıklarına –ya da bunlara ‘*güven sarsılması*’ mı desek?– rağmen gerçekten de şimdiye kadar eğittiğim en iyi çırağın sen oldun.”

BÖLÜM 5

WARDSTONE

Bir saat geçmeden Chipenden'den çıkıp vadi boyunca kuzeye doğru ilerlemeye başlamıştık bile. Her iki çanta ve asamın yanı sıra ilave bir yüküm daha vardı: sırtımda çıra dolu bir bohça. Yukarıda hiç ağaç yoktu ve akşam yemeğini orada yemeyi planlıyorduk.

Aklım karışmıştı. Bir yandan aniden canlanıp yeniden şevke gelen ustamla birlikte yolculuk etmek harikaydı. Üstelik Wardstone'u merak ediyordum. Adlarımızın aynı olması sadece bir tesadüf mü acaba? diye düşündüm. Orayı Hayalet'in haritasında ilk gördüğümde de bunu düşündüğümü hatırladım.

Ancak bir yanım Chipenden'e yakın bir yerlerde olmayı tercih ederdi. Şeytan'ı büyüyle alt edebilirse Alice'in döneceği yer orası olacaktı. Ondandır haber almak için can atıyordum; onu görmek için de öyle. Hatta ayna kullanarak onunla iletişime geçmeyi bile denemiştim. Bunu öğrense ustam çok kızardı. Ama adını defalarca kez yinelememe rağmen yanıt vermemişti. Ona neden ulaşamıyordum? Bu durum endişemi daha da artırdı. Fakat Hayalet'le birlikte yola koyulmaktan başka çarem yoktu.

Hava yürümek için idealdi; yüksekler biraz daha serindi fakat güneş pırıl pırıldı. Çulluklar çimenlik araziye doğru dalış yaparak alçaktan uçuyor, etraftaki taze tavşan gübreleriyle akşam yemeği bulmakta güçlük çekmeyeceğimizi gösteriyordu. Kuzeybatıda Morecambe Körfezi'nin gün ışığında parladığını görebiliyordum. Buraya daha önce defalarca gelmiştik; genellikle Caster'ı ve eski kalesini geçip doğruya ilerlemeye devam ederdik. Eyalette bir cadı avcısı varsa genellikle buralara yerleşirdi. Ve çoğu da Hayaletleri kurban olarak görüyordu. Karanlık'la uğraşıyorduk ve bu da asılmamız için yeterli bir sebepti.

Fakat bu kez Caster'ı geçip yola devam etmek yerine doğruya dönüp daha önce hiç gitmediğimiz kadar derinlere doğru ilerlemeye başladık. Hayalet hâlâ oldukça hızlı yürüyor ve nereye gittiğini tam olarak biliyor gibi görünüyordu. Batıdan esmeye başlayan rüzgâr artık iyiden iyiye serinlemişti. Bulutlar gökte hızla ilerliyordu ve burnuma yağmur kokusu geliyordu.

"Wardstone'a daha önce geldiniz mi?" diye sordum.

"Evet evlat, geldim tabii. Tam iki kez... İlkinde ustanın ölümünün ardından genç bir hayalet olarak geldim. Bana buradan biraz bahsetmişti ve kendim görmeyi isteyecek kadar merakım uyanmıştı. İkinci seferse annen bana o mektubu yazdıktan kısa bir süre sonraydı. Hangi mektuptan bahsettiğimi anladın mı?"

"Ben doğduktan hemen sonra size Yunanistan'dan yazdığı mektup mu?"

“İşte o evlat. Hâlâ aklımda, kelimesi kelimesine tekrarlayabilirim! Az önce bir oğlan çocuğu dünyaya getirdim, diye yazmıştı. *Ve yedinci oğlun yedinci oğlu olabilir. Adı Thomas J. Ward ve kendisi eyalete armağanımdır. Onu iyi eğitin. Sahip olduğunuz en iyi çırak olacak ve aynı zamanda da son çırağınız...*”

Son cümle beni üzüyordu, fakat başıma bir şey gelmediği müddetçe gerçekten de ustamın son çırağı olacağımı biliyordum. Bir kez daha bir şeylerin sona erdiğini hissettiysem de bu düşüncayı uzaklaştırarak olumlu düşünmeye gayret ettim. Ustam ve ben daha yıllarca birlikte olacaktık.

“Çıraklığınızı yapabilecek kadar cesur olup olmadığımı öğrenmek için beni Horshaw’daki perili eve götürdükten sonra bunu söylediğinizi anımsıyorum. Mektuba sinirlenmiş gibiydiniz?”

“Yaptığı varsayımdan ötürü o esnada sinirime dokunmuştu, evet,” diye açıkladı Hayalet. “Henüz annenle tanışmamıştım ve sadece kim olduğunu merak ediyordum. Yani çırak seçimime karışabildiğine göre... Bu kadarla da kalmamış, mektubunda bir nevi kehanetlerde de bulunmuştu. Ben senin de bildiğin gibi her gün özgür irademizi kullanarak yaptığımız seçimlerle geleceği etkilediğimize inanırım.”

“Fakat o mektup Wardstone’a bir kez daha gitme kararına yol açtı, öyle mi? Bunun o tepenin adıyla benimkinin aynı olmasının bir alakası var mı?”

“Merakını dizginle ve biraz sabırlı olmayı dene; açıklanmayan söz konusu olduğunda bu çok faydalı bir özelliktir.

Oraya vardığımızda öğreneceksin evlat,” dedi ustam. “Güneş birkaç saate kalmaz batacak, yani bugün için yeterince yol katettik. Neden bize akşam yemeği için birkaç tavşan yakalamıyorsun?”

Acıkmıştım ve başımı evet anlamında aşağı yukarı sallarken durumdan pek hoşnut değildim. Hayalet bizi rüzgârdan koruyacak bir mağara buldu ve ben de çantalarımızla asamı yere koyup sırtımdaki çıra dolu bohçayı çıkardım. Ben akşam yemeği için ava çıkarken ustam ateşi yakma hazırlıklarına başlamıştı bile.

Birkaç saat sonra yakalayıp pişirdiğim tavşanları yiyorduk. Fazla konuşmadık, ama her ikimiz de halimizden memnunduk. Tıpkı birlikte uzun yürüyüşlere çıktığımız çiraklığımın ilk günlerindeki gibiydi. O dönemde bu iş beni hem endişelendiriyor hem de korkutuyordu. Her şeyin çok basit görüldüğünü hatırlıyorum; oysa şimdi her şey çok daha karmaşıktı. Kimi zaman sadece hayatta olmanın tadına varmak ve sorunlar için endişe etmemek yeterliydi... Tabii bu lezzetli tavşanlar bana Alice’i hatırlattı. Seyahatlerde avlanma ve yemek pişirmeyi genellikle o yapardı ve bu düşünce mutluluğumu bozar gibi oldu.

Şafak sökmeden kısa bir süre önce başlayan yağmura uyandık. Artık rüzgâr iyiden iyiye fırtınaya dönüşmüş, damlaları neredeyse yatay olarak üstümüzden geçirdiğinden bulunduğumuz yerde nispeten kuru kalmayı başardık. Fakat dışarıdan gelen gürültüleri duyabiliyorduk ve

Wardstone'a yapacağımız yolculuğun ikinci aşamasının erteleneceğini biliyordum.

"Biraz daha uyuyacağız evlat," dedi Hayalet. "Tepenin yukarısı iyiden iyiye ıslanmıştır ve daha oraya ulaşmadan sıırıslıklam ıslanırız."

Yağmur durup da doğuya doğru yeniden yola koyulabildiğimizde saat öğlen olmuştu. Rüzgâr dinmiş, hatta neredeyse tamamen kesilmişti, fakat görüş mesafesi giderek azalıyordu.

"Ben kendi çantamı taşıyım," dedi Hayalet. "Yolumuz çok yakında kötülecek ve asandan destek alman gerekecek."

Grit merasını geride bırakıp kırmızıya çalan otların arasından kıvrılarak ilerleyen yola çıktığımızda söylediklerinin doğru olduğu da anlaşıldı.

"Patikadan ayrılma evlat," diye uyardı. "Her iki tarafımızda da toprak, balçıktan farksız. Dün akşamki şiddetli sağanağın durgun suyla doldurduğu derin çukurlar var. Uzun otların olduğu yerler hepten tehlikeli."

Yanımda Hayalet olmasaydı muhtemelen bataklığın orta yerine saplanırdım. Eyaleti avucunun içi gibi biliyordu ve hâlâ bana yolculuk yapmaya dair öğreteceği çok şey vardı, özellikle de burası gibi ücra yerlerde.

En sonunda Wardstone'un zirvesine ulaştık. Etrafımız alçak bulutlarla çevriliydi ve eyaletteki en yüksek yerde bulunmamıza rağmen iki adım önümüzü dahi göremiyorduk.

"İşte orada!" diye ileride bir yeri işaret etti. Sislerin arasında 'Wardstone' adı verilen kayalığı seçebiliyordum. Etrafında toprağa gömülü daha ufak kayalar vardı.

Ustam oraya kadar yürüyüp sol elini hemen önünde göğe doğru yükselen kayalığın üzerine koydu. “Sen de elini koy,” dedi.

Dediğini yaptım.

“Ne hissettiğini söyle,” dedi.

“Ilık.”

Tuhaf ama gerçekten öyleydi; buna hiç şüphe yoktu. Soğuk, nemli havaya rağmen kayadan sanki bir ısı yayılıyor gibiydi.

“Peki ya başka evlat? Başka bir şey daha var. Ne olduğunu anlayabildin mi?”

Önce ne demek istediğini anlayamadıysam da çok geçmeden etrafımızdaki her şeyin son derece sakin ve kısırtısız olduğunu anladım. Yavaş yavaş soluk alıp veriyordum; hatta doğal olamayacak kadar yavaş. Kanımın bedenimde dolaştığını dahi hissedebiliyordum. Her şey öyle yavaşlamıştı ki bir an için kalbim durdu sandım.

Elimi kayadan çekince soluk alıp verişim ve kalp atışlarım normale döndü. Elimiyeniden kayanın üzerine koyunca her şey bir kez daha yavaşladı. Hayalet Wardstone’dan uzaklaşmamı isteyince yirmi adım kadar geriledim.

“Hissettin mi?” diye sordu olduğu yerde durarak.

“Zamanı yavaşlatıyor. Wardstone zamanı yavaşlatıyor!” diye heyecanlı bir şekilde bağırdım.

“Bunu sen de yapabiliyorsun evlat, öyle değil mi? Ama buradaki fark ne?”

Zamanı yavaşlatma becerim Karanlık’a ait yaratıklarla mücadele ederken pek çok kez hayatımı kurtarmıştı;

özellikle de aynı güce sahip Şeytan'la mücadele ederken. Saldırımıza başlayabilmemiz için hareket etmesini kısa bir süreliğine de olsa engellemiştim.

Peki ama buradaki fark ne? diye dikkatlice düşündükten sonra yanıtladım.

“Bu becerimi kullandığımda kontrol bende. Her şey yavaşlıyor, ama ben hareket etmekte özgürüm. Buradaysa Wardstone zamanı yavaşlattığında etrafındaki her şeyi etkiliyor. Tabii kocaman bir kaya olduğu düşünülürse hareket edememesi normal.”

“Hareket edemiyor mu evlat? Emin misin?”

“Koca bir kaya nasıl hareket edebilir?”

“Belki de zamanın içinde hareket ediyordur. Ben sadece sesli düşünüyorum, ama bu bir olasılık. Böyle düşünmemin nedenini açıklayayım. Bu kocaman tepenin zirvesine tırmanan görgü tanıklarının anlattıklarına bakılırsa kaya orada değilmiş. Gözden kayboluvermiş. Zamanın içinde hareket etmese başka nereye gidebilir ki?”

“Bunlar güvenilir görgü tanıkları mıymış?”

“Bazıları ahmağın tekiydi, bu kesin,” diye yanıtladı Hayalet gülümseyerek, “ama bazıları kendilerini birtakım hayal gücü oyunlarına kaptırmayacak kadar mantıklıydı. Ama bu bir tesadüf, öyle değil mi? Yani seninle aynı adı taşıyan bir kayanın zamanı da etkileyebiliyor oluşu... Peki, ayın için tam da bu noktanın belirlenmesi tuhaf değil mi? Açıklama bekleyen çok şey var. Şimdi sana tuhaf olan başka bir şey daha göstereceğim.”

Ustam kayanın etrafında saatin ters yönüne doğru dönmeye başladı. Aniden durup kayanın yüzeyine baktıktan sonra ona iyice yaklaştı. Bir an için elini yine üstüne koyacağını sandım. Ama bunun yerine işaret parmağıyla bir şey gösterdi.

“Şunu oku,” dedi.

Yaklaşınca kayanın üstüne birtakım kelimelerin kazınmış olduğunu gördüm. Kayanın üstüne yazılanlar bir şiire benziyordu, çünkü belli bir düzen içinde yazılmışlardı ve satırlar aynı uzunlukta değildi. Yazı yer yer yosunlarla kaplandığından bazı bölümleri okumak güçtü, o yüzden ustam sabırlı bir şekilde beklerken yazılanları eksiksiz bir şekilde çözebilmem epey vakit aldı.

ÜLKENİN
EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIS VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE TEPELERİN ŞEKLİ,
KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

“İşte okudun evlat. Ne diyeceksin?”

“Bahsedilen şeytan ya da her neyse onu bağlayan kişi benimle aynı adı taşıyan bir başkası olabilir,” dedim.

“Evet, olabilir; bu mümkün. Ama *ward* kelimesinin başka bir anlamı daha var. Bu aynı zamanda eski dilde bölge demek. Yani bu kaya, mülkiyeti uzun yıllar önce unutulmuş olan bir arazinin bir köşesini belirliyor olabilir; soyadınla hiçbir alakası olmayabilir. Aklına başka bir şey geliyor mu?” diye sordu ustam.

“Burada her ne olduysa üzerinden yıllar geçmiş. Son Buzul Çağı ne kadar zaman önceydi?”

“Binlerce yıl önce evlat... Sanırım binlerce, binlerce yıl önce.”

“Ward adında bir atamın olması için çok uzun bir süre; üstelik kullanılan dil de değişir, öyle değil mi? Bir keresinde bana Buzul Çağı’nda hayatta kalmak çok zorken insanların tüm bilgileri unuttukları ve sadece mağaralarda yaşayıp hayatta kalmak için avlanmaya odaklandıklarını söylemiştiniz. Bu yazıt kaç yıllık? Belki de o kadar eski değildir, sadece birileri eski bir efsaneyi yâd ediyordur.”

“Yaşını tam olarak kestirmek güç, ama en az yüz yıldır burada olmalı, çünkü benim ustam olan Henry Horrocks buraya ustasının yanında bir çırak olarak geldiğinde de buradaymış. Gerçek şu ki, bu yazı kayanın içine ne zaman kazındı asla öğrenemeyeceğiz. Bu, büyük gizemlerden biri, açıklanmayanlara verilebilecek bir başka örnek. Ancak sana başka bir şey söylemek istiyorum evlat. Ya bu kaya gerçekten zaman yolculuğu yapabiliyorsa? Eğer bu doğruysa

önümüzde iki farklı olasılık var demektir. Bu yazıt geçmişte olan bir olayın kaydı olabilir. Ama başka ne olabilir?”

Fazla düşünmeme gerek yoktu. Sanki zihnimin derinliklerinde bu bilgi hep vardı da aniden bilincimin yüzeyine çıkıvermişti. Ağzımı açar açmaz kelimeler kaçmaya hazırmış gibi dudaklarımın arasından dökölüverdiler.

“Gelecekte olacak bir şeyi işaret ediyor olabilir. Uzak gelecekte, henüz günümüzde gerçekleşmemiş olaylara değinmek için yazılmış olabilirler. Bu bir kehanet olabilir.”

Hayalet düşünceli görünüyordu. Kâhinliğe inanmıyordu; onun düşüncesine göre gelecek önceden kesinleştirilmiş olamazdı. Fakat yanında eğitim aldığım yıllar boyunca bu inancının defalarca kez sınındığını görmüştüm.

“Öte yandan, Wardstone içinde bulunduğumuz zaman diliminde başka bir yere gidebilir,” dedi.

“Ne demek istiyorsunuz? Başka nereye gidebilir?”

“Bazıları içinde yaşadığımız dünyaya çok yakın fakat görünmez başka dünyalar olduğuna inanır. Sen de biliyorsundur evlat. Bunlardan birine sen de gittin: Çukur Tepe, yani şu kılıcı edindiğin yer bunlara bir örnek. Tabii bu sadece Karanlık’ın bir uzantısı olabilir.”

“Wardstone Karanlık’a gidebilir mi?”

“Kim bilir? Bu da açıklanmayanın bir parçası, yani çözülmeyi bekleyen bir gizem daha.”

Sonra ustam başka tek bir kelime etmeden Chipenden’e doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 6

DOOMDRYTE

Bir geceyi daha arazide, açık havada geçirdikten sonra akşamüzeri Hayalet'in evine vardık. Yorgundum, fakat ustam neşeli ve enerji doluydu.

"İhtiyacım olan tam da buydu evlat. Yağmurlu havaya rağmen eklemelerimdeki ağrıdan eser kalmadı. Bu yürüyüş bana çok iyi geldi."

Gülümseyip başımı salladım. Hayalet'in sağlığının ve tavırlarının bu denli iyileşmiş olduğunu görmek oldukça rahatlatıcıydı, ancak ben yine kendimi kötü hissediyordum. Chipenden'deki eve döndüğümüzde Alice'i burada bulmayı ummuştum, ama yoktu. Üstelik kayanın üzerindeki yazıtın bir kehanet olabileceğine dair Hayalet'in önerisi de aklımı karıştırmıştı.

Orada 'bir adam öldü' diyordu. Bu kişi kim olabilirdi Hayalet'ten başka? Ama ben artık on altıncı yaşıma girmiştim, dolayısıyla ben de adam sayılabiliyordum. Yoksa sonum yaklaşmış mıydı? Belki de sahiden Hayalet'in son çırağı olacaktım.

"Neşelen evlat!" dedi ustam. "İşlerin kendi kendilerine yola girmek gibi bir alışkanlığı vardır."

Zorlayarak da olsa dönüp ona gülümsedim. Niyeti iyiydi.

O gece hiç iyi uyuyamadım. Başımı yastığa koyar koymaz kâbus görmeye başladım. Ve bu kâbusta Hayalet'in çırağı olarak şimdiye kadar yaşadığım en korkunç deneyimi yeniden yaşıyordum.

Pendle Tepesi'nin güneyindeki Read Hall'da yıllar önce Tibb adlı kötücül bir yaratık tarafından ziyaret edildiğim o ana geri dönmüştüm. Malkin klanı tarafından geleceği görebilmek üzere dişi bir domuzun bedeninden yaratılmıştı. Mab Mouldheel adlı güçlü bir kâhin tarafından köşeye sıkıştırıldıkları için iyi bir kâhine ihtiyaç duyuyorlardı.

Kara bir büyü tarafından yattığım yere mihlanmıştım. Tibb hemen üzerimdeydi ve tavana geçirdiği pençelerinden çıkan sesleri duyabiliyordum. Dev bir örümceğe benziyordu, fakat dört bacağı vardı ve başı da uzun boynundan aşağıya doğru sarkıyordu. Ağzını iyice açtığından sivri dişlerini görebiliyordum. Bu kâbusta da tıpkı o günkü kadar dehşete kapıldım. Açık ağzından bir şey üstüme düştü. Yapış yapış ve ılıktı. O esnada bunun ne olduğunu anlayamamıştım, fakat şimdi, kâbusun korkunçluğuna rağmen bunun insan kanı olduğunu anladım; Tibb yan odada Peder Stocks'un kanını içmişti. Zavallı pederin acı içinde haykırdığını duymuştum.

Tam o esnada Tibb benimle konuştu. Ağzından çıkan sözler korkunç bir kehanetten ibaretti:

"Bir kız görüyorum, yakında kadın olacak. Seni sevecek, sana ihanet edecek ve en sonunda senin için ölecek."

Kan ter içinde uyandım, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Alice belki de tam o esnada tehlikeli bir büyü yapıyor olmalıydı.

Yoksa Tibb onun sonunun geldiğini mi öngörmüştü?

Akşamüzeri erken saatlerde haftalık alışveriş için Chipenden'e indiğimde her zamanki gibi kasaba, manava ve sonra da fırına uğradım. Köy yakın zamanda sona eren savaşta saldırıya uğramıştı, düşman askerleri köylülerden bazılarını öldürüp bazı evleri ateşe vermişti. Her şeyin normale dönmeye başladığını görmekten memnundum.

Tıpkı Hayalet'in evi gibi, hasar gören evlerin çoğu yeniden inşa edilmişti ve dükkânların arasından geçen taş döşeli yokuş yol ellerindeki alışveriş sepetlerini sallaya sallaya ilerleyen ev kadınlarıyla doluydu. İnsanlar uzak çiftlik ve mezralardan Chipenden'e geliyorlardı, çünkü eyaletteki en iyi peyniri, en kaliteli koyun etini ve kıymayı burada bulabiliyorlardı.

Erzak dolu heybeyi sırtıma vurduktan sonra ustamın evine doğru yola koyuldum. Kapiya doğru ilerlerken izlendiğimi fark ettim.

Solumda, Alice'le ilk karşılaştığımız yere yakın geniş, iri dallı meşe ağacının altında üç kişi duruyordu. Onları tanıyordum ve otomatikman heybemi yere bırakıp asamı çapraz bir şekilde havaya kaldırarak savunma pozisyonu aldım, çünkü bunlar cadıydı.

Gelenler Mab, Beth ve Jennet Mouldheel'di.

Bana doğru ilerlemeye başlayıp beş adım kadar ötemde durdular. Asam hazırda bekliyordum.

Mab on yedi yaşlarında bir kızdı; genç olmasına rağmen tehlikeli bir kötücül cadı ve Mouldheel cadı klanının da lideriydi. Nelere kadir olduğunu Pendle'a yaptığım ilk ziyaret sırasında öğrenmiştim; oraya, kaçırılan abim Jack ve ailesini kurtarmak üzere Hayalet'le birlikte gitmiştim. Güçlü bir kişiliği, etkin bir büyü gücü vardı ve muhtemelen eyaletteki en iyi kâhindi. Üstelik iri yeşil gözleri ve sarıya çalan kumral saçlarıyla güzeldi de. Klanın geri kalanı gibi o da çıplak ayaktı ve her iki bacağıyla ayakları çamur içindeydi. Kendisinden küçük iki kız kardeşi, Jennet ve Beth ikizlerdi ve onları birbirinden ayırmak çok güçtü. Ab-lalarının güzelliğini almamışlardı ve ince uzun bir yüzle kanca burunları vardı.

Onları son gördüğümde bu yana biraz daha büyümüşlerdi. Boyları daha uzundu ve yüzleriyle bedenleri genç kadınlarınkini andırıyordu.

"Gelmen uzun sürdü! Neredeyse bir saattir buradayız ve bizi gördüğüne pek memnun olmamış gibisin Tom." Mab gülümsedi. "Memnun olmalısın, çünkü buraya sana bir kez daha yardım etmeye geldik."

Ona hiç güvenmiyordum. Pendle Tepesi'ndeki savaştan önce annemin sandıklarından birini açmam için beni zorlamıştı. (Bu sandıklar çiftliğimizi basıp ailemi kaçıran Malkinler tarafından çalınmıştı.) Reddettiğimdesey beni küçük yeğenim Mary'yi öldürmekle tehdit etmişti. Ve o an içgüdüsel olarak bunun boşa savrulmuş bir tehdit olmadığını

anlamıştım. Mab bir kan cadısıydı ve kara büyü yapmak için ihtiyacı olan her neyse almak için öldürebilirdi.

Ancak o günden sonra bizimle rahatsızlık verici bir dayanışma içine girmişti. Annemin ölümcül düşmanı Ordeen'le savaşmak üzere bizimle Yunanistan'a gelmişti.

“Ne konuda yardım edeceksin?” diye sordum.

“Şeytan'ı yok etmeniz konusunda tabii ki de... Onu şu büyük kayanın yakınında yok edeceğiz. Kendi adını taşıyan bir tepe olması seni gururlandırıyor olsa gerek!”

İçten içe buz kesmiştim. Bunu sadece birkaç kişinin bildiğini sanıyordum: ben, Hayalet, Grimalkin, Alice ve lamia cadısı Slake.

Mab bana bakıp pis pis sırttı. “Sanırım bunun bir sır olduğunu düşünüyordun! Ama hiçbir sır benden uzun süre saklanamaz. Ne dolaplar çevirdiğini anlamam fazla uzun sürmedi. Ve bunu diğerlerinin de öğreneceğini biliyorum; Cadılar Bayramı'nda hepsi Alice'i öldürmen gereken o tepeye gelecek! Çoğu Şeytan'ın hizmetkârı olacak. Onlarla savaşmak için yardıma ihtiyacın olacak, o yüzden bana öyle pis pis bakma. Bir zamanlar benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Sana karşı zaafı vardı, orası kesin!” dedi Jennet. “Alice ölünce yine aynı şeyleri düşünmeye başlayacaktır.”

Elbette ki bu doğru değildi. Mab irademi etkisiz hale getirip beni kontrol edebilmek umuduyla kara büyü kullanarak onu öpmemi sağlamıştı. Fakat bu işe yaramadı: Alice'le ilk tanıştığımızda kolumu sımsıkı tutup tırnaklarını geçirerek tenimde yara açmıştı. Bana bunun kendi ‘işareti’

olduğunu söylemişti. Ve bu da hiçbir cadının beni bu şekilde kontrol edemeyecek olduğu anlamına geliyordu. Yani Mab başarısız olmuştu. Ona karşı öfke ve tiksintiden başka bir şey hissetmemiştim.

“Ona Alice’ten bahsetsem mi?” dedi kız kardeşlerine teker teker bakıp gülümseyerek.

“Evet! Evet! Şimdi anlat. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum,” dedi Beth.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Muhtemelen bana yine Alice’in öldüğüne dair kehanetler sıralayacaktı. Acaba onu ayinin bir parçası olarak öldürdüğümü de görmüş müydü? Eğer öyleyse yanıliyordu: Bunu yapmayacaktım. Ve tüm gücüne rağmen Mab daha önce de Alice hakkında yanılmıştı.

Kehanetler kesin değildir. Yunanistan’dayken Mab, Alice’in ölümüne dair bir kehanette bulunmuştu. Fakat lamia tarafından yakalanıp yuvasına götürüldüğünde onu bir büyüyle, Grimalkin tarafından bana verilen bir ‘kara dilek’ sayesinde kurtarmıştım.

Ancak Mab’in şimdi söyledikleri beni şaşırttı.

“Alice’i gördün, değil mi?” dedi. “Biliyor musun, seninle iletişime geçme zahmetine katlanmadan bir hafta önce dönmüştü zaten! Seni tahmin ettiğin kadar düşünüyor olsaydı endişe içinde bırakmazdı, değil mi?”

Mab’e bakıp yalan söyleyip söylemediğini kestirmeye çalıştım.

“Devamını da anlat Mab!” dedi Jennet. “Hepsini öğrensin istiyorum!”

“Alice, Şeytan’ı yok etmenin başka bir yolunu buldu. Grimalkin ona yardım ediyor,” dedi Mab.

“Bunu biliyorum zaten,” diye çıktım öfkeli bir şekilde. “Bana ne yaptığını söyledi.”

“Öyle mi? Eh, sana her şeyi anlatmadığına dair bahse girerim. Alice *Doomdryte*’ı kullanacak,” dedi Mab bet sesiyle.

Doomdryte kelimesi yüzüme inen bir tokattan farksızdı. Hislerimi saklayamadım ve kızların üçü de yüz ifademi görünce kıkırdamaya başladı.

Kara büyülerle dolu kitaplar vardı. Ve içlerinde en kötücül ve tehlikeli olanı az önce Mab’in bahsettiği idi: *Doomdryte*. İçinde sadece çok uzun tek bir büyü vardı. En ufak bir duraksama yahut yanlış yapmadan tek seferde okunması gerekiyordu. Bu asla başarılammıştı. Bu büyüyü yapmaya kalkan her büyücü ya da cadı başarısız olmuştu.

Ve başarısız olmanın bedeli ölümdü.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ustam ve ben bu büyü kitabını cadılar ve ecinnilerle savaştığımız bir esnada Roman-ya’daki bir kütüphanede bulmuştuk. Vampir tanrı Siscoi’nin elinde neredeyse ölmek üzere olduğumdan üç gün üç gece kendime gelememiş ve sonrasında da iki hafta daha hasta yatmıştım. Orada öylece, çaresizce yatarken Grimalkin geri kalan vampir varlıkların bir kısmını öldürmüş bir kısmını da oradan uzaklaştırmıştı. *Doomdryte*’ı aradığını fakat bulamadığını söylemişti. Eğer Mab Mouldheel doğruyu söylüyorsa, tam olarak neler olduğunu anlamıştım.

Grimalkin o ölümcül kitabı bulup saklamış olmalıydı, sonra Alice Karanlık’tan döndüğünde kitabı muhtemelen

ona vermişti. Alice'in beni görmek için vakit kaybetmeden Chipenden'e gelmemesine şaşmamalı! Bir hafta beklemiş ve sonra ustam yokken beni bahçenin sınırında ziyaret etmişti. Ve bana olup bitenlerin sadece yarısını anlatmıştı. Bu konuda Hayalet'le aynı fikirdeydim: Bu büyüyü yapmaya kalkışmak dahi delilikti. Alice'in bana her şeyi anlatmamasına çok içlerimdim.

Ustam *Doomdryte*'ı tamamen kötücül bir kitap olarak görüyordu. Onu yakmak istemişti. Alice böyle imkânsız bir işe kalkışırsa kesinlikle ölürdü. Ve bunu başarsa bile sonuçta ne olacaktı? Şeytan'ı yok etmesine bir faydası olacak mıydı? Korktuğum şey bu kötücül büyü kitabını kullanarak sonunda tamamen kötücül bir cadıya dönüşmesiydi.

Böylece o da Karanlık'a katılmış olurdu.

"Alice'in şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum Mab'e. "Beni ona götürebilir misin?"

Bunları söylerken Mab'in beni ona son kez götürdüğü anı hatırladım. Bana tuzak kurmuştu: Alice, Mouldheel klanı tarafından esir alınmıştı.

"Çok iyi saklanıyor," dedi Mab. "Beni alt edebilmek için çok güçlü bir gizlenme büyüsü yapmış olmalı."

"Yani gerçekten çok güçlü. Öyle ki onun yerini dahi kestiremiyorsun?"

Mab'in onun yerini bulamaması Alice'in ne denli muazam bir güce sahip olduğunun kanıtıydı.

"Hem zaten ben onu aramaya gitmezdim!" diye çıkıştı Mab. "Alice'le asla anlaşılamadık ve işlerine burnunu soktuğum için bana minnettar olmazdı."

“Yani yardım etmeyeceksin?”

“Edemem. Ve edebilsem bile etmezdim. Üstelik endişe edilmesi gereken bir de Grimalkin var. Onu sinirlendirmek hoş olmaz. Neyse, seninle sohbet etmek güzeldi Tom. Şimdi Wardstone’a gidiyoruz. Cadılar Bayramı öncesinde nerede ne var öğrenmemiz gerek.”

“Vaktini boşa harcıyorsun Mab. Ayine devam etmeme kararı aldım ve artık Alice *Doomdryte*’ı kullanacağına göre Cadılar Bayramı’nda orada olmayacağım.”

“Buna o kadar emin olma Tom. Kâhinlik zordur; gelecek, kimi zaman dakikadan dakikaya bile değişiklik gösterir. Ama yine de bildiğim tek bir şey var: Bu Cadılar Bayramı, Wardstone yakınlarında çok ama çok önemli ve büyük bir şey olacak. Karanlık’a ait yaratıklar oraya çekilecek; kimi Şeytan’la birlikte savaşmaya, kimi de ona karşı koymaya... Her tür cadı, insanat ve daha başka karanlık varlık orada olacak. Bu çatışma dünyanın kaderini belirleyecek. Ve bil bakalım başka ne olacak! Sen de orada olacaksın. Emin olduğum bir şey varsa o da bu.”

Bunun üzerine Mab elini sallayıp arkasını döndükten sonra sırttan kız kardeşleriyle birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu.

Bir süre daha düşünceli bir şekilde aynı yerde kalakaldım. İçgüdülerim Mab’in en az bir konu hakkında doğru söylediğine işaret ediyordu. Ayin gerçekleşmese bile Cadılar Bayramı’nda önemli bir şey olacaktı ve Wardstone’un bu olayda büyük bir rol üstleneceğine emindim.

Aklıma yine Tibb'in kehaneti geldi; *ve senin için ölecek* kısmından öncesi.

Bundan önce ne geldiğini hatırlıyorum: Tibb şöyle demişti, *sana ihanet edecek...*

Alice'in yaptığı da bu değil miydi? Karanlık'tan döneli bir hafta olmuştu ve sağ salim döndüğünü haber verme zahmetine bile katlanmamıştı. Üstelik bu haberi almak için nasıl sabırsızlandığımı bildiği halde. Bu kadarla da kalmıyordu; ustamın ve benim inandığımız her şeye ters olduğunu bildiği halde *Doomdryte*'i kullanmaya karar vermişti.

Bu bir ihanet değil miydi?..

BÖLÜM 7

KORKUNÇ BİR SAHNE

Ertesi akşam rüya görmedim. Bu çok ilginçti çünkü en az bir düzine rüya görmeme yetecek kadar endişem ve korkum vardı.

Kâbus da görmedim.

Bu çok daha kötü bir şeydi.

Şafaktan epey önce aniden soğuk terler içinde uyanınca bir şeylerin hiç de yolunda gitmediğini hissettim. Baştan ayağa titreyerek yataktan çıktığımda korku ve dehşet içinde bir şeyler yitirdiğimi hissediyordum. Bana yakın birinin öldüğüne –ya da en azından ciddi bir şekilde yaralandığına– emindim.

Ustam!

Hemen alt kata koştum. Hayalet mutfaktaydı. Her gece yatağında uyumazdı. Bazen sırtı gün boyu ağrıyıp tutulduğunda dimdik bir şekilde oturduğu yerde uyuklardı. Şimdi de koltuğunda, sönmekte olan ateşin yanındaydı. Hiç hareket etmiyordu.

Nefes alıyor muydu?

Ona doğru yavaşça ilerledim. Kendimi en kötüsüne alıştırmaya çalışırken gözlerini açıp bana baktıktan sonra sakalını sıvazladı.

“Sorun ne evlat? Yüzün kireç gibi.”

“Yolunda olmayan bir şeyler var. Birine bir şey oldu, korkunç bir şey! Buna eminim.”

“Belki de bir şey değildir evlat.” Ustam uyukulu gözlerini ovuşturdu. “Belki de sadece kötü bir rüyadan uyanmış ve bu histen kurtulamamışsındır. Böyle şeyler ara sıra olur.”

“Rüya görmüyordum.”

“Rüyalar uyanır uyanmaz unutulabilir; buna emin olamazsın,” dedi Hayalet.

Başımı iki yana salladım. “Dışarı çıkmalıyım,” dedim.

Endişe içinde bahçeye çıktım. Koyu gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı; yağmur çiselemeye başlamıştı. Titredim. Ürküntü ve kaybediş hisleri şimdiye kadar hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Aniden kafamın içinde sanki bir ışık çaktı ve alnımm ortasında bir acı hissettim. Ve artık bu hislerin bir de yönü vardı. Uzaktan –güneydoğu yönünden– geliyorlardı.

Hayaletin yaklaşıp yanımda durduğunu duydum.

“Sorun her neyse, şu tarafta...” diyerek ağaçları işaret ettim.

“Kara büyü olabilir,” dedi ustam, “seni bir tuzağa çekmeye çalışıyordur. Şeytan’ın hizmetkârları asla vazgeçmez. Tetikte olmalıyız.”

“Bu çok tuhaf. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Korkuyorum... Ama haklı olabilirsiniz; bu bir tuzak olabilir...”

İleri geri yürümeye başladım, hissettiğim endişeden ötürü midem kasılıp dururken Hayalet tedirgin ve paniğe kapılmış bir halde bana bakmaya başladı.

“Derin derin soluk alıp ver evlat. Sakinleşmeye çalış. Birazdan geçecektir.”

“Peki ya geçmezse?” diye sordum durup gözlerinin içine bakarak.

Aniden gidip neler olup bittiğini araştırma hissi dayatılmaz bir hal aldı. “Gitmeliyim!” diye bağırdım. “Sorumun ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim yoksa asla düzelemem.”

Hayalet sessizce bir dakika boyunca ağaçlara doğru baktı. Ardından başını aşağı yukarı salladı.

Beş dakika sonra bahçeden çıkmış, güneydoğu istikametinde ilerliyorduk. Ben her zamanki gibi asamla birlikte iki çanta taşıyordum. Hayalet kendi esasının yanı sıra bir de fener almıştı, çünkü şafağın sökmesine daha birkaç saat vardı. Ne kadar yol katetmemiz gerekeceğini bilmiyordum.

Hissettiğim bu rahatsızlığın kaynağı beklediğimden çok daha yakında çıktı.

Yıllar önce, Alice’le ilk tanıştığımda bu civarda Kemikli Lizzie ve Tusk adlı bir insanla birlikte yaşıyordu. Lizzie’nin planı Malkin Ana’yı bahçemizdeki çukurundan kurtarıp ustam John Gregory’yi öldürmekti. Hep birlikte Hayalet’in evinin güneydoğusundaki terk edilmiş bir kulübede yaşıyorlardı. Elbette ki planlarını gerçekleştiremediler ve kulübe, tehlikeli bir cadıyla yan yana yaşamış oldukları için öfkelenen yerli halk tarafından yakıldı.

Şimdi ağaçların arasından o kulübeyi seçebiliyordum ve yaklaştıkça korkumun kaynağının orası olduğuna daha da emin oldum.

İlk cesetleri fenerin ışığı sayesinde gördük: Sırtüstü yatmış, gözleri belermiş bir adamın yüzüne yağmur damlaları vuruyordu. Her iki cansız elinde de birer bıçak vardı fakat belli ki işine yaramamıştı. Boynu bir baştan bir başa kesilmişti.

Kulübenin kararmış duvarlarının dibinde daha başka cesetler de vardı; bir düzine ya da belki daha fazla... Çoğu kadındı ve cadı olduklarına emindim. Elllerinde bıçaklar vardı, bunlardan bazıları Pendle cadılarının yaptığı gibi uzun çubukların uçlarına bağlanmıştı. Hepsisi de korkunç bir şekilde can vermişti. Hâlâ taze olan yaralarından kan sızıyordu.

Etraf sessizdi, ama ben kulübeye doğru çekiliyordum. Orada karşılaşabileceklerimden korkarak içeri girdim. Kapı ve pencereler yıllar önce yanmış ve değiştirilmemişti. İçerideki alacakaranlıkta aniden duvar dibinde birinin olduğunu gördüm. Önce bunun başka bir ceset olduğunu düşündüm. Alice olabilir miydi? Bu düşünce acı içinde titrememe neden oldu.

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyordu, fakat ustam arkamdan içeri girdiğinde elindeki fener önümüzdeki korkunç sahneyi gözler önüne serdi.

Katil cadı kendi kan gölünün ortasında oturuyordu. Güçlkle nefes alıyordu ve gözleri yarı kapalıydı. Kendinde olup olmadığını kestirmek güçtü. Bedeni, açılmış ağızları andıran bıçak yaralarıyla kaplıydı.

Sol elinde hâlâ bir emici bıçağını sımsıkı tutuyordu. Bu Kemik Kesen'di, yani Şeytan'ın hizmetkârlarına karşı kaçarak sürdürdüğü mücadelesinde ona yardımcı olması için ödünç verdiğim bıçak. Sol bacağı da dizinin hemen altından kırılmıştı. Etini delip geçen kemiği görebiliyordum.

Şeytan'ın başının bulunduğu deri heybedense eser yoktu.

Çaresizlik içinde Grimalkin'e bakarken aklımdan onlarca farklı korkunç olasılık geçiyordu.

Savaşta yenilebileceğini asla aklımdan ucundan bile geçirmemiştim. Bu nasıl olabilir? diye düşündüm. Şeytan'ın hizmetkârları uzun süredir onun peşindeydiler. Sayıca çok ve amansızlardı, üstelik içlerinden bazıları çok da güçlüydü. Belki de eninde sonunda onu alt etmeleri kaçınılmazdı. Sıkı bir karşılık vermişti; kulübenin etrafındaki cesetler bunun kanıtıydı.

Grimalkin ve Alice'in *Doomdryte*'ı kullanma planları yaptıklarını hatırlayınca kendimi daha da kötü hissettim. Acaba saklanıp ayin için hazırlandıkları yer burası mıydı?

Eğer öyleyse Alice şimdi neredeydi?

Aklımdan bu düşünceler geçiyor ve hareket dahi edemiyordum. Şaşkın bir şekilde öylece bakmaya devam ederken Hayalet katil cadının yanına eğildi.

"Bacağı için bir atel yapacağım," diyerek ayağa kalktı, "ama yaraları için elimden fazla bir şey gelmez; çok kan kaybetmiş. Clegg'in çiftliğinin batı sınırına yakınız. Onun bir at arabası var. Bir koşu gidip onu buraya getir. Cadıyı Chipenden'e götürüp bir doktor bulmalıyız. Onu hâlâ kurtarabiliriz. Aval aval bakmayı bırak evlat! Koş!"

BÖLÜM 8

BUNU YALNIZCA SEN YAPABİLİRSİN

Hemen koşmaya başladım. Ama hiçbir şey beklediği gibi yolunda gitmedi. Clegg'in uykusu çok derindi ve görünüşe bakılırsa yalnız yaşıyordu. Köpekleri uyandırmayı başardım, ama çiftçinin elinde bir sopa olduğu halde uyuklu ve şişkin gözlerle kapıya gelmesi için on beş dakika daha geçmesi gerekti.

"Bu saatte neden kapıma dayanıp ölüleri bile uyandırabilecek kadar gürültü çıkarıyorsun? Çek git buradan yoksa şu sopanın tadına bakarsın!"

"Beni ustam John Gregory yolladı. Atınızla at arabanızı ödünç alabilir miyiz? Yıkık kulübenin orada ağır yaralı biri var. Onu doktora yetiştirmemiz gerek."

"Ne? At arabamı mı istiyorsun? Kim yaralı? O kulübede kimse yaşamıyor. Yıkık dökük bir yer."

"Bakın, bir savaş olmuş. İnsanlar ölmüş. Ama hâlâ hayatta olan biri var ve onu kurtarabiliriz. At arabanıza ihtiyacımız var. Endişe etmeyin, ustam karşılığında iyi bir ödeme yapacaktır!"

Paranın lafı geçer geçmez Clegg beni dışarıdaki binalardan birine götürdü; kapı kilitliydi ve eve geri dönüp

anahtarını alması gerekti. En sonunda arabayı dışarı çıkarıp ata bağladık.

Arabayı kulübeye götürdüğümde neredeyse bir saat geçmişti. Hayalet'in bu gecikmeden ötürü söylenmesini bekliyordum, ama hiçbir şey demedi. Ateş yakıp mutfakta bulunduğu ufak bir tencerenin içinde su kaynatmıştı.

Grimalkin'in yaralarını olabildiğince temizledikten sonra kemiği yerine ittirmeyi başarmış ve iki kalın ağaç dalı kullanarak bacağı sabitlemişti. İçeri girdiğimde dalları bağlıyordu. Grimalkin hâlâ kendinde değildi, yarı aralık ağzından tıslayarak nefes alıp veriyordu. Havale geçiriyor-muş gibi alnı ter içinde kalmıştı ve bedeninin üst kısmı titriyordu.

Bıçak hemen yanında yerdeydi. Onu alıp kemerime taktım.

Onu dikkatli bir şekilde arabaya yerleştirdikten sonra Hayalet'in evine doğru yola çıktık. Oraya varınca cadıyı üst kata taşıyıp yatağıma yatırdık. Sonra ustam kasaba doktorunu çağırmamı istedi. Neyse ki doktor evindeydi, yarım saat geçmeden hastasının başına gelmişti bile.

Evden ayrılırken öcünden ötürü başına bir şey gelmemesi için ona eşlik ettim. Sınıra varınca durup başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar ölmüş olması gerekirdi," dedi.

"Gördüğünüz gibi sıradan bir kadın değil," diye yanıtladı Hayalet.

"Sizi uzun süredir tanıyorum Bay Gregory," dedi doktor. "Bu civardaki insanlar size çok şey borçlu. Hatta tüm

eyalet de öyle. O yüzden neden bir cadıya yardım ettiğinizi sormayacağım.”

“Bunun için iyi bir nedenim var. Hepimizin iyiliği için gerçekten gerekli olmasaydı yapmazdım. Şimdi görüşlerinize ihtiyacım var. Sizce hayatta kalabilir mi?”

“Eğer geceyi atlatırsa bir şansı olur. Ama o zaman bile risk tamamen geçmiş olmaz. Enfeksiyon riski her zaman var. Ve bunu atlatabilse bile hayat onun için bir daha asla aynı olmayacak. Kırığı çok kötü. Kalıcı bir topallaması olacak. Her neyse, yarın gelip ne durumda olduğuna bakacağım.”

Zavallı Grimalkin, diye düşündüm. ‘Katil cadı’ olarak gücünün önemli bir kısmını hızına borçluydu, onu bu kadar tehlikeli kılan şey, yaptığı o ölüm dansıydı. Artık o kadar güçlü bir düşman olmayacaktı.

“Öğlen gelin,” dedi Hayalet. “Sizi batı bahçesinin sınırından alırım.”

Doktor başını salladıktan sonra bayır aşağı yürümeye başladı.

Grimalkin’in durumunun kötüye gitme olasılığına karşın yirmi dört saat gözlemlenmesi gerektiğine karar verdik. Hayalet gün boyu onunla oturdu; ben de güneş battıktan sonra nöbeti devralmak için gönüllü oldum.

Yatağının yanına oturup endişeli bir ifadeyle ona bakarken bir yandan da Alice’e neler olduğunu düşünüyordum. Grimalkin uykusunda mırıldanıyor ve bazen inliyordu, ancak bilincinin açıldığına dair herhangi bir belirti yoktu. Kendimi çaresiz hissediyordum ama yine de alnındaki teri

zaman zaman silip başını kaldırıp dudaklarına su tutarak –tabii bunu her yapışımında öksürmeye başlıyordu– elimden geleni yapıyordum.

Ağzını açıp kapayarak konuşmaya çalışsa da hiç sesi çıkmıyordu. Sonra yüzünü acı içinde buruşturdu ve doğrulmaya çalışınca sırtına birkaç yastık yerleştirip ona yardım ettim. Su kabını dudaklarına götürdüm ve bu kez boğazına kaçırmadan içmeyi başardı.

Uzun bir süre hiçbir şey demeden öylece bana baktı. En sonunda daha fazla dayanamadım.

“Alice?”

Grimalkin gözlerimin içine bakamayarak başını eğdi. Ve tek bir kelimeyle yanıt verdi: “Lukrasta!”

Bu adı biliyordum. Lukrasta’nın adı, Hayalet’in Yaratıklar Kitabı’nın büyücülerle ilgili bölümünde geçiyordu. Şeytan tarafından dikte ettirilen o kara büyü kitabını yazan kara büyücüydü! Buna rağmen *Doomdryte* ayinini gerçekleştirmeye çalışırken ölmüştü. Söylenenlere bakılırsa bir hata yapmış ve ölmüştü.

“Şu ölen büyücüyü mü kastediyorsun?” diye sordum.

“Hayır! Hayır! Ölü değil,” diye itiraz etti Grimalkin, konuşmak için kendini zorlamasına rağmen sesi öyle cılızdı ki söylediklerini duyabilmek için yatağının üzerine eğilip kulağımı ağzına iyice yaklaştırmam gerekiyordu. “Alice büyü kitabını açıp ayine başlayınca aniden önümüzde beliriverdi. Bizi şaşırttı. Tüm gücüyle bize saldırdı. Onun arkasından da Şeytan’ın hizmetkârları saldırıya geçti.”

“Alice nerede?”

Grimalkin omuz silkti. “Donakalmıştım. Şaşırmıştım. Gücüm iyice azalmıştı... Sayıca çok fazlaydılar... Alice’e ne olduğunu görmedim... Sanırım Lukrasta onu yakaladı.”

Alice Lukrasta’ya esir mi düşmüştü! Neler olmuştu? Bunu öğrenmem gerekiyordu.

Grimalkin öksürmeye başlayınca su kabını tekrar dudaklarına götürdüm. Bu kez kana kana son damlasına kadar içti.

“Şeytan’ın başını aldılar,” diye devam etti. “Onu İrlanda’ya geri götürmeye çalışacaklardır... Bedeniyle bir araya getirmeye... Onların peşine düşmelisin. Onu geri getirmelisin!”

“Ne yöne gittiler? Batıya mı?”

“Göremedim. Ama batıya, sahile doğru gitmiş olduklarını tahmin ediyorum. Nehri takip edeceklerdir... Onları bulmak sana kalmış.”

Babası ecinni olan korşak adlı yaratığın da yardımıyla Şeytan’ın hizmetkârları heybeyi Grimalkin’den daha önce de bir kez almayı başarmışlardı. Liverpool’un kuzeyinde bir tekneye binmişler, fakat Alice tarafından engellenince Grimalkin, Şeytan’ın başını yeniden ele geçirmeyi başarmıştı. Acaba bu kez de yine aynı yere mi gideceklerdi yoksa eyaletin asıl limanı olan kuzeydeki Sunderland Burnu’na mı yöneleceklerdi?

“Kaç kişi kaldılar?” diye sordum.

“Bir düzine kadar, belki biraz daha fazla ... Saldırıya devam etseler beni öldürmeye yetecek sayıda oldukları kesin. Daha başkaları da onlara katılacaktır.”

Tek başıma ne yapabileceğimi düşündüm. Şimdiye kadar nehrin kıyısına ulaşip güneye ya da belki de Priestown Köprüsü'nü geçip kuzeye doğru yola çıkmış olmalıydılar.

"Artık arayı iyice açmışlardır," dedim. "Ben kıyıya varmadan denize açılırlar."

Grimalkin sertçe yakama yapışıp beni kendine doğru çekti, öyle ki neredeyse burun buruna gelmiştik. Yaralı olmasına rağmen gücünü hissedebiliyordum. Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Bunu yalnızca sen yapabilirsin!" diye tısladı. "Denizi aşip İrlanda'ya ulaşırsalar bile peşlerine düşmelisin. Onları sonuna kadar takip etmelisin! Artık küçük bir oğlan çocuğu değilsin. Bir erkeksin. Kılıcın var. Kemik Kesen hâlâ benim elimde miydi?"

"Evet, güvende."

"Alice'in sana diğer bıçağı, yani Dolorous'u verdiğini de biliyorum. Üç bıçak da sende, annenin sana bıraktıklarıyla birlikte. Dahası, yedinci oğlun yedinci oğlusun. Önüne çıkan herkesi öldür, ama Şeytan'ın başını geri getir!"

BÖLÜM 9

PUSU

Grimalkin güçlükle soluk alıp vererek yastığına yaslanıp gözlerini kapadı. Bu çaba onu iyice yormuŗtu.

Vakit kaybetmeden odadan çıkıp Hayalet'i bulmaya gittim. Beklediğim gibi mutfaktaki koltuğunda, ateŗin yanında uyukluyordu.

"Benim sıram mı evlat?" diye sordu ayak seslerimi duyup gözlerini  arak. Grimalkin'in baŗını bekleme nöbetini devretmek için geldiğimi sanmıŗtı.

Ona bildiklerimin ne kadarını anlatacağım konusunda bir karar vermem gerektiğini fark ettim. Alice ve Grimalkin'in *Doomdryte*'ı kullanacak olmalarıyla ilgili detaylardan bahsetmemeye karar verdim. Bunu kabul etmesi mümkün değildi. Sadece heybeyi ve içindekileri geri almam gerektiğine odaklandım.

Baŗımı iki yana salladım. "Grimalkin o cadıların peŗine d ŗ p Şeytan'ın baŗını geri almaya  alıŗmam gerektiğini söyledi."

"ŗansın çok d ŗ k evlat. Hatta bu, sonun bile olabilir."

“Cadılar Şeytan’ın başını gövdesiyle bir araya getirmele-ri hepimiz için ölümden daha beter olur.”

Ustamın itiraz etmeye devam edeceğini düşünmüştüm, fakat o yalnızca özür dilemekle yetindi.

“Yapabilseydim ben de seninle gelirdim,” dedi üzgün bir şekilde, “ama böyle bir kovalamaca için yeterince hızlı değim artık. Peşinde ben varken onları asla yakalayamazsın.”

Olabildiğince hızlı bir şekilde yolculuk için hazırlandım. Çantamın beni yavaşlatacağını düşünerek onu yanma almaktan vazgeçtim. Gümüş zincire de ihtiyacım olmayacaktı; çukura bağlamak için tutsak toplamaya gitmiyordum. Tuz ve demir de gereksiz yük olurdu. Kılıcı ve iki bıçağı kınlarına yerleştirdikten sonra asamı alıp gecenin karanlığına karışmak üzere hazırlandım.

Hayalet kapıda beni bekliyordu. Elinde ufak bir kutu peynir vardı, onu alıp cübbemin iç cebine yerleştirdim.

“Senin için korkuyorum evlat,” dedi omzumu sıvazlayarak. “Eğer onların peşine tek başına düşen kişi başkası olsaydı durum farklı olurdu. Ama şimdi neler yapabileceğini biliyorum.”

Sonra tuhaf bir şey yaptı: Elimi sıktı. Bu çok nadiren olurdu çünkü kimse bir hayaletle el sıkışmak istemezdi. Babam ve John Gregory çıraklığımın şartlarına dair anlaş- tıklarında bile el sıkışmamışlardı. Ustam da şimdiye kadar elimi hiç sıkmamıştı.

Kendimi tuhaf hissettim. Bir bakıma beni kendisiyle eş görüp ona göre davranıyordu. Eğittiği çırak değil de

meslektaşı bir hayalet gibi. Yine de içimde tuhaf bir ürperti vardı. Sanki bir şeylerin sonu gelmişti.

Hızlı adımlarla batıya doğru ilerlemeye başladım. Ribble Nehri'ne ulaştığımda bir karar vermem gerekti. Denize doğru giden yolda hangi kıyı şeridini takip edecektim? Acaba onlar kuzeye mi gitmişti, yoksa güneye mi? Çok geçmeden nehir genişleyip aşılamayacak kadar derinleşecekti. Yanlış bir karar verirsem Hayaletlerin hoş karşılanmadığı Priestown'a girip köprüden geçmem gerekirdi. Bu da birkaç saatlik zaman kaybı anlamına gelirdi.

Kuzeye doğru giden yolda herhangi bir iz görmeyince şansımı deneyip bir sonraki köprüden geçerek Ribble'in güney kıyısı boyunca yürümeye başladım. Sonra gitgide hızlanarak koşmaya başladım. Peşine düştüklerim benden bir gün önce yola çıkmıştı. Acaba geceyi geçirmek için kamp kurmuşlar mıydı? Çok geç olmadan onları yakalayabilmem için tek şansım buydu.

Grimalkin'e göre Şeytan'ın hizmetkârları yaklaşık olarak bir düzineden fazlaydı, yol boyunca da onlara katılan başkaları olacaktı. Fakat bu kadar kalabalık bir grup kesinlikle dikkat çekerd, hele hele içlerinde çoğunun cadı olduğu düşünülürse. Bu durumda acaba daha ufak gruplara ayrılmış olabilirler miydi? Ne de olsa asıl amaçları Şeytan'ın başını, bedeninin bağlı olduğu çukura, yani İrlanda'nın güneybatısındaki Kerry bölgesine ulaştırmaktı. Bunu bir kişi yapabiliirdi. Sonrasında hepsi orada bir araya gelirdi.

Şafak söktükten kısa bir süre sonra şansım yaver gitti. Patikanın kenarında ufak bir gölcük oluşmuştu; bu birikintinin etrafındaki toprak büyükbaş hayvanlar tarafından ezilmişti ve bir düzine kadar taze iz görünüyordu; çoğu da sivri burunlu ayakkabı iziydi.

İzlerin arasında bir erkek çizmesininkine rastlamadım. Lukrasta'nın da Alice'i tutsak alarak cadılarla birlikte olacağını düşünmüştüm, fakat Alice'in ayak izlerini nerede olsa tanırdım ve onun izine de rastlayamamıştım. Bunun üzerine umudumu kaybetmeye başladım, halbuki cadıları takip ederek aynı zamanda Alice'e de ulaşabileceğimi ummuştum.

Yarım saat kadar sonra ilk tehlikeyle karşılaştım. Fakat bu tehlike cadılar değildi.

Bir çiftliğin yanından geçerken iri kıyım çiftçi aniden ahırlardan birinin arkasından önüme çıkıverdi. Omuzları geniş, kolları kaslıydı ama iri göbeği kemerinin üzerinden aşağıya sarkıyordu.

"Sen hayalet misin?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Eh, sana dün gece ihtiyacımız olduğunda nerelerdedin?"

Sinirliydi ve mantıksız konuşuyordu, ben de onu rahatlatmaya çalıştım.

"Buraya geliyordum," diye yanıtladım sakın bir şekilde.

"Artık çok geç. Dün gece burada cadılar vardı. Hem de düzinelerce... Üç domuzumu ve tavuklarımın çoğunu

yediler. Bu konuda ne yapacaksın? Zararımı tazmin etmen gerek. Bu tür olayları engellemek senin görevin.”

Çoğu insan hayaletlerin yanında tedirgin olur. Bizim Karanlık tarafından kirletildiğimizi düşünürler. Ama biz bu tür öfkeli tepkiler karşısında nadiren sinirleniriz. Adam maddi açıdan zarar görmüştü ve bunun acısını birinden çıkarmak istiyordu. Ben de hem genç hem de ondan ufak tefek olduğumdan işini görürdüm.

Homurdanarak öne çıkıp gömleğimi yakalamayı düşünerek ellerini öne uzattı. Yana çekilip diğer tarlaya açılan kapıya doğru koşmaya başladım. Arkamdan koşarken top-rağa vuran ağır botlarının çıkardığı sesleri duyabiliyordum. İri yarı bir adam için oldukça hızlıydı; kapıdan tırmanmaya çalışırken beni yakalayacaktı.

Ona zarar vermek istemiyordum fakat bir şeyler yapmak zorundaydım. Hızla arkama dönüp asamın ucunu iki kez ona doğru savurdum. İlk darbe sol kavalkemiğine, ikincisiyse sağ koluna geldi. İnleyerek dizlerinin üzerine çökünce kapıdan tırmanıp kaçacak kadar vakit bulabildim. Koşmaya devam ederken dönüp arkama bakınca hâlâ çitle-rin diğer yanından, iri yumruğunu bana doğru salladığını gördüm.

Çok geçmeden yağmur başladı, batıdan esen serin rüzgâr yüzüme çarpyordu. Hiçbir şey olmasa bile bu durum hızlanmama neden oldu. Bütün sabah boyunca koştum ve yalnızca kısa kısa soluklanmak için durdum. İki kez peşinde olduğum cadıların izlerini gördüm. Hâlâ birlikteydiler ve gruba üç ya da dört yeni cadı daha katılmıştı.

İzlerini üçüncü kez bulduğumda bir dört yol ağzındaydım. Güneye gitmişlerdi. İrlanda'ya geçiş için en uygun liman Liverpool'daydı. Acaba onları karşıya geçirecek gemiyi ayarlamışlar mıydı? Aylardır Grimalkin'in peşindeydiler. Şeytan'ın başını Kerry'e ulaştırmak için gerekli planları çoktan yapmış olmalıydılar.

Öğlen olduğunda tükenmişim ve dinlenmeye ihtiyacım vardı, rüzgâr ve yağmura aldırış etmeden bir çukurun kenarına oturup ustamın yola çıkmadan önce verdiği peynirden kemirmeye başladım. Orada beş dakikadan daha uzun süre kalmadım. Hemen yakındaki nehrin buz gibi suyuyla susuzluğumu bastırdıktan sonra koşmaya devam ettim.

Bütün sabah boyunca aklımda çaresiz düşünceler dönüp durmuştu. Bunların çoğu Alice'le ilgiliydi. Belki de yanlışmışım ve onun ayak izleri onu ele geçirenlerin izlerinin altında gözden kaybolmuştu? Bu düşünce iyice hızlanmamı sağladı.

Aynı zamanda Wardstone ve Cadılar Bayramı'nda neler olabileceğine dair de düşünmeye başlamışım. Mab dünyayı değiştirecek bir şeyden bahsederken ne kastetmişti?

Öğle güneşi yerini yavaş yavaş akşamüzeri karanlığına bırakırken düşmanlarımın peşinde hiçbir şey düşünmeden bitkin bir halde koşmaya devam ettim. Onları yakalayınca hiçbir şey yapamayacağıma dair hissettiğim korkuları zihnimin derinliklerine gömdüm. Ne de olsa Grimalkin'in beni onların peşinden yollaması; Şeytan'ın başını yalnızca benim alabileceğimi söylemesi güzeldi. Ancak işim çok

zordu. Bu kadar kalabalık bir grubu nasıl alt edebilirdim? Alice'i sağ salım nasıl kurtarabilirdim? Onları takip ettiğimden haberdar olup olmadıklarını düşünmeye başladım. Cadılar yaklaşan tehlikenin kokusunu çok uzaktan alabilirler; ancak bu yetenekleri yedinci oğulların yedinci oğullarına karşı işe yaramadığından güvende sayılırdım, yine de yanlarında bir kâhin olabilirdi. Mab Mouldheel'in yeteneğinin yarısına sahip olan biri bile peşlerinde olduğumu görebilirdi. Tabii bir de kendilerini izlenmeye karşı korumak için başvurabilecekleri büyü dışı yöntemler vardı.

Cadılar takip edildiklerini anladıklarında pusu kurarlardı. İçlerinden birkaçı gruptan ayrılıp gerisingeri bana doğru yaklaşırlardı. İş işten geçmeden bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini kestirmenin imkânı yoktu.

Tam da öyle yaptılar.

Ama ikiden fazlaydılar.

Beş cadı beni pusuda bekliyordu.

Yağmur dinmiş, bulutlar dağılmaya başlamıştı. Güneş ufukta gözden kaybolmuştu; çok geçmeden hava kararmaya başlayacaktı.

Artık yavaş adımlarla koşuyordum. Yakında durup birkaç saatliğine de olsa uyumam gerekecekti. Bir ormana girerken tuhaf bir şeyler olduğunu hissettim. Etraf çok sessizdi. Kuşlar henüz geceyi geçirmek üzere dallara tünemiş olamazlardı. Daha birkaç saniye öncesine kadar etraf kuş cıvıltılarıyla doluydu. Şimdiyse, dalların gölgesi altında her şey sessizdi.

Göz ucuyla sol arkamdan bana doğru birinin koştuğunu gördüm. Hiç vakit kaybetmeden çaprazlama dönüp asamı savurdum. Tok bir ses çıktı ve asamın düşmanımın başına çarptığını hissettim. Saldırgan yere yuvarlandı ve ben de koşmaya devam ettim.

Ancak bir hata yapmışım ve bunun farkındaydım. Grimalkin'in öfke dolu sesinin zihnimde yankılandığını duyabiliyordum. *Aptal! Aptal!* diye bağıırıyordu bu hayali ses. *Birazdan kalkıp yine saldıracak. Sayıca çok fazlalar. Ya öldürürsün ya da ölürsün!*

Burada olsa böyle söylerdi. Şimdi hem arkamda hem de önümde çok sayıda düşman vardı. Asamın üzerindeki düğmeye basarak ucundaki bıçağı çıkardım. Bir dahaki sefere acımayacaktım.

Aniden uzun saçlı bir cadı hemen yakındaki otların arasından çıktı; tiz bir çığlık atarak saldırıya geçerken sivri burunlu ayakkabılarıyla yerdeki kuru yaprakları etrafa saçıyordu. Elinde, ucuna bıçak bağlanmış uzun bir sopa tutuyordu ve dudaklarının beyaz köpüklerle kaplı olduğunu gördüm. Öfke ve nefretten kendini kaybetmiş gibiydi. Neredeyse asamı kaldıracak vaktim bile olmayacaktı, ama yine de saldırısını bir şekilde savuşturunca sopası elinden düştü.

Silahını almak üzere geri koşarken etrafında bir daire çizip hızla saldırıya geçerek asamın ucundaki bıçağı kaburga kemiklerinin arasından kalbine sapladım. Çığlık atarak yere düştü, ben de koşmaya devam ettim. Diğer saldırganları daha erken görebilmek için ağaçların arasından çıkmam gerekiyordu.

Ormandan çıktığımda beni bekleyen üç cadı daha vardı. Bunlar Pendle cadılarıydı; kahverengi kıyafetleri, uzun etekleri ve deri yeleklerinden Deane oldukları anlaşılıyordu. Sıraya girmiş, ellerindeki uzun bıçaklarla bekliyorlardı. Az önceki ikisinden çok daha zorlu birer rakip gibi görünüyorlardı.

“Peşimize düşmekle aptallık ettin evlat!” diye çıkıştı içlerinden en uzun boylu olanı.

Üçü de kıkırdamaya başladı.

“Ben kanını içeceğim!” diye bağırdı biri.

“Ben de başparmaklarını alacağım!” diye tısladı diğeri.

Üçüncüsüyse boynuna koyduğu işaret parmağını yavaşça yana doğru çekti. “Ben de başını keseceğim,” dedi neredeyse fısıltıyla. “Bu efendimizi memnun edecektir!”

Asamın ucundaki bıçağı yere sapladıktan sonra kılıcım la bıçağı –Kemik Kesen’i– çıkardım. Bunlar daha kullanışlı silahlardı.

Kılıcın emiciyi andıran kabzasındaki yakut gözler ağaçların altındaki loşlukta parlıyormuş gibi görünüyordu. Sonra her iki gözden de kan damlamaya başladı. Kılıç açtı.

Bir saniye sonra bıçaktan da kan akmaya başladı.

Odaklanıp harekete geçmelerini bekledim.

Onların bana gelmesini...

Öyle de yaptılar. Üçü aynı anda saldırıya geçti.

BÖLÜM 10

TAKİP

Dövüş hızlı ve öfkeli geçti ve düşünmeye dahi vaktim olmadı. Tek yapabildiğim saldırılarına karşılık vermektir. Beceriden çok şansım sayesinde ikisini öldürmeyi başardım: Kılıcımı birinin boynuna savurup bıçağı yukarı doğru saplayınca işleri bitmişti bile.

Üçüncü cadı gerisingeri ormana koştu.

Ben de peşinden... Hızlıydı ve ağaçların arasından çıktığımızda arayı kapamayı başaramamıştım. Daha hızlı olabilmek için elindeki silahları atmıştı ve gittiğimiz yöne doğru koşuyordu. Sonra, belki yüz metre kadar ötede az önce bayıltığım cadının koşmakta olduğunu gördüm.

Korkmuşlardı.

Durup kılıcımın bıçağını kınlarına yerleştirdikten sonra soluklanmak için bir süre bekledim. Ardından ağaçların arasına dönüp asamı aldım. Baştan ayağa titriyordum, zorlu dövüş ve aldığım üç cana bir tepkiydi bu. Midem giderek daha fazla bulanıyordu, ta ki en sonunda durup şiddetli bir şekilde kusuncaya dek.

Artık hava kararmaya başladığından birkaç saat dinlenmeye karar verdim. Yüksekte bir koruluk buldum;

etraftaki kırları tepeden görmemi sağlayabilecek bir tepelik. Bir süre sonra yarım ay doğudan yükseldi ve ben de onun solgun ışığından faydalanarak düşmanlarımı görebilmek için ufku taradım. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Bitkindim ve sırtımı bir ağacın gövdesine dayayıp asamı da kucağıma yerleştirdim.

Bir süre sonra dalmışım ve aniden saldırıya uğradığımı düşünerek korku içinde uyandım. Ama hâlâ bir tehlike yoktu ve ay iyice yükselmişti. Başım yana doğru düşüp uyukladığım her seferinde uykum giderek derinleşiyordu ve en sonunda tuhaf bir rüya gördüm.

Bu, rüya gördüğünüzü bildiğiniz rüyalardan biriydi. Çiftlikteydim. Annem şöminenin yanındaki sallanan sandalyesinden bana gülümsüyordu. Hayaletin çırağı olarak görevime başlamadan bir gece önceki gibi görünüyordu. Teni solgundu, fakat gözleri ıslık ıslık; siyah saçlarının arasındaki birkaç gri tel dışında evlenip çocukları olamayacak kadar genç görünüyordu.

“Seninle gurur duyuyorum oğlum,” dedi bana. “Her ne olursa olsun bunu bilmeni isterim.”

“Eğer seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim anne. Ama o ayını asla gerçekleştiremezdim. Alice’i kurban edemezdim.”

“Özür dilemene gerek yok Tom. Bu senin kararındı ve olan oldu. Belki de Şeytan başka yollarla da yok edilebilir. Hiçbir şey kesin değildir. Şu an her şey bir denge halinde. Güçlerini kullanmalısın: Bazılarını babandan aldın, çünkü yedinci oğlun yedinci oğlusun; ama diğerlerini benden

aldın, çünkü damarlarında lamia kanı dolaşıyor. Bu yeteneklerinin bazılarının farkındasın, ama büyüdükçe diğerlerinin de farkına varacaksın. Şu anda ihtiyaç duyduğun bir yeteneğin var; normalde daha yıllar boyunca ortaya çıkmayacak bir beceri. Ama buna daha erken sahip olman için sana ulaşmak istedim. Bu her avcının ihtiyaç duyduğu bir beceri: avının yerini bilme becerisi!”

Annem sandalyesinde ileri geri sallanırken bir yandan da bana gülümsüyordu. Ben de bu anın hiç bitmemesini dileyerek ona gülümsedim. Ama rüya flulaşmaya başladı. Hâlâ gülümsediğini görebiliyordum ve ona sarılmak istedim, ama o çoktan gitmişti bile... Uzakta bağırان bir horozun sesine uyanınca doğuda gökyüzünün doğan güneşle birlikte pembeleşmeye başladığını gördüm. Rüya zihnimde hâlâ çok canlıydı. Aklım karmakarışık olmuştu. Acaba bu bir rüyadan fazlası mıydı? diye düşündüm. Gerçekten de annem benimle konuşmuş olabilir miydi?

Eğer öyleyse ayini yapamayacak olduğum için beni affetmiş gibi görünüyordu. Aynı zamanda ‘avcı’ kelimesini kullanmıştı; avcıların ihtiyaç duyacağı bir becerim olacaktı. Çıraklığımın ilk yılında bana günün birinde avcı olacağımı ve bu gerçekleştiğinde artık Karanlık’ın benden korkması gerekeceğini söylemişti.

Annem bana önemli bilgiler vermişti. Bu beceriyi bana verebilmek için bana ulaştığını söylemişti. Her nasılsa tüm bunlar mantıklı geliyordu. İşte bu yüzden Hayalet’in evinde yatağında yatarken yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılmıştım. Ve evet, hangi

yöne gitmem gerektiğine doğru karar vermiştim. Bu yeni heceri beni Grimalkin'in ağır yaralı olduğu kulübeye götürmüştü. Annemle gerçekten konuştuğumu düşünmek harikaydı ve bir an için umuda kapılmışım. Ama saniyeler yerlerini dakikalara bıraktıkça gördüğüm rüya giderek etkisini yitirmeye başladı ve çok geçmeden hoş bir hayalden ibaret kaldı. Kendimi kandırıp vaktimi boşa harcayarak ne yapmaya çalışıyordum? Doğrulup gece boyunca uyuduğum için kendi kendime söylendim. Cadılar artık arayı iyice açmış olmalıydılar. Vakit kaybetmeden peynirin geri kalanını yedikten sonra batı istikametinde yola koyuldum. Bu kez koşmadım; enerjimi sonraya saklayacaktım. Ağrıyan bacaklarımı rahatlatmak için hızlı adımlar atıyordum.

Aklıma yine Lukrasta geldi. Alice'i kaçırmıştı; Grimalkin onu durdurmak için bir şey yapamamıştı. *Doomdryte* ayinini denediğinde neler olmuştu? Ve daha da önemlisi Alice acı çekiyor mu acaba? diye düşündüm korku içinde. Kendimi çaresiz hissediyordum. Her yerde olabilirdi ve onu bulmayı başarsam bile böylesine güçlü bir cadıya karşı ne yapabilirdim ki?

Sabahın ilerleyen saatlerinde iyiden iyiye endişelenmeye başladım. Cadıların izini kaybetmişim; artık yollar ve patikalardan değil de çayır ve otlaklardan geçiyordum. Bu da yoldan çıkıp sahile doğru yönelmiş olabilecekleri anlamına geliyordu. Denizden beş altı kilometre içerde, Formby ve Liverpool arasında bir yerde güneye doğru ilerlediğimi düşünüyordum.

Kararsızlık içinde durdum. Sonra aniden gözlerimin arkasında bir ışık çakması ve alnımda bir baskı hissettim ve tam olarak nereye gittiklerini anladım. Bu, Chipenden'deki yatak odamda hissettiklerimin aynısıydı: bir şeylerin çok ters gittiğine dair bir his. Şimdi de aynı kesinliği hissediyordum. Cadıların nerede olduklarını, Şeytan'ın başıyla nereye doğru gittiklerini biliyordum. Bu kesinlikle annemin rüyada bahsettiği beceri olsa gerekti, yani avcılarının ihtiyaç duyduğu beceri: avının yerini herhangi bir işaret olmadan tespit edebilmek.

Denize ulaşmak üzere batıya gitmemişlerdi. Güneye doğru ilerlemeye devam etmişler ve şu anda Liverpool'u geçiyorlardı. Peki ama nereden denize açılacaklardı? Hayalet'in kütüphanesindeyken üzerinde çalıştığım ve yangında hepsi yok olan haritaları zihnimde canlandırmaya çalıştım. Liverpool'un ötesinde eyalet sınırı vardı, onun ötesindeyse güney kıyısına kadar uzanan yaklaşık üç yüz kilometrelik mesafe boyunca yeni eyaletler uzanıyordu.

Bu çok mantıksızdı. İrlanda Denizi'ne açılabilmeleri için batı kıyısından bir gemiye binmeleri gerekiyordu.

Yeniden koşmaya başladım. Her nereye gidiyorlarsa eninde sonunda onları bulacaktım çünkü zihnimde yerlerini tespit edebiliyordum. Bir an için yön değiştirip doğuya ilerlemeye başlamış gibi göründülerse de birkaç saat sonra yeniden kıyıya doğru dönüp güneye yöneldiler.

Mersey olduğunu tahmin ettiğim geniş bir nehre ulaştım. Nehri geçerken cadıların buradan geçmeyi nasıl başar-

dıklarını düşünüyordum. Olasılıklardan biri cadı barajları kullanmış olmalarıydı; Pendle'da cadı barajları akan suyu geçici bir süreliğine durdurmak için kullanılırdı. Nehrin daraldığı yere ulaşmak için doğuya yönelmeleri gerekirdi. Bu da az önceki yön değişimini açıklıyordu. Gecikme, onlara bir kez daha yaklaşılmaya başladığım anlamına geliyordu.

Bir süre sonra, uzakta kalesi ve katedral kulesi görünen surlarla çevrili bir kent belirdi. Eyaleti geçmiştik ve yine Hayalet'in haritalarından anımsayabildiğim kadarıyla bu kentin adı Chester'dı. Tabii daha önce bu kadar güneye hiç gelmemiştim. Eğer gerçekten doğru bildiysem Dee adında bir de nehir olması gerekirdi.

Düşmanlarımın hiç şüphesiz bir cadı barajı daha kullanarak doğuya yöneldiklerini hissettim. Nehri geçmem düşmanlarıma yaklaştığım anlamına geliyordu. Kentin ötesinde cadılar batıya döndüler.

Çok geçmeden ileride dağları ve kuzeyde parıldayan denizi gördüm. Kıyı şeridine paralel uzanan bir ovanın üzerindeydik, dağlarla su arasında kalan geniş bir düzlük. Ve şimdi de yavaş yavaş yerini geniş bir yola bırakan bir patikadaydım. Çamurlu olduğundan yavaşladım. Ara sıra yanımdan at arabaları geçiyor, fakat kimse dönüp bana ikinci kez bakmıyordu bile.

En sonunda iki direğin arasına asılmış büyük bir işarete ulaştım:

Bu kelimeyi ustamın haritalarından hatırlıyordum. Başka bir dilde yazılmıştı: Galler adını verdiğimiz ülkenin adıydı. Kendine özgü töreleri, dili –ve hiç şüphe yok ki tehlikeleri– olan yabancı bir ülkeye ayak basıyordum.

Cadıların artık hareket etmediklerini ve geceyi geçirmek için kamp yaptıklarını hissettim. İki seçeneğim vardı: Onları şimdi yakalayıp gece karanlığında saldırmak ya da bir gece daha dinlenip gücümü toplamak.

Bir ödün vermeye karar verdim.

Biraz dinlenip sonra devam edecektim. Yoldan biraz uzaklaşıp olabildiğince iyi bir şekilde yerleştim. Tavşan yakalamak için tuzak kuracak vaktim olmadığından artan peyniri bitirip nehrin buz gibi suyundan içtim. Batıya doğru yola koyulmadan önce üç saat kadar uyumayı planlıyordum.

Yalnızca bir saat sonra aniden uyanıverdim. Her ne kadar fiziksel anlamda hiçbir şey hissetmesem de başımın içinde bir ışık çakması ve burnumun hemen üzerinde bir ağrı hissettim.

Bir şeyler yolunda değildi. Hızla doğrulup karanlığın içine baktım. Ay bulutların ardında kalmıştı; hiçbir şey görmüyor ve duymuyordum. Fakat tehlike orada bir yerdeydi ve bana doğru yaklaşıyordu.

Dizlerimin üzerinde doğrulup uyumadan önce hemen yanıma yerleştirdiğim kılıcı el yordamıyla buldum. Becerim sayesinde düşmanımın *tam olarak* nerede olduğunu kestirebiliyordum.

Hayır, Kader Kılıcı olmaz, dedim kendi kendime; bu tehlikeyle baş etmek için hayaletlerin asıl silahı daha uygundu. Bunun üzerine kahraman kılıcını bırakıp asamı aldıktan sonra ucundaki bıçağı çıkardım, dosdoğru cadının bulunduğu yere koşup onu kalbinden yere saplayıverdim. Bağırarak vakti bile olmadı, fakat asamın altında titrerken hafif bir inilti çıkardığını duyabildim.

Öldüğünü hemen anladım. Ancak bulunduğu yere dair hislerim aniden kesilivermiş, mum gibi sönüvermişti. Aca-ba yerini belirleyebildiğim şey ruh ya da hayat enerjisi miydi? Her ne olursa olsun cadıyı öldürmüştüm.

Çıra kutumu çıkarıp hep yanımda taşıdığım mumu yak-tım. Mumu yüzüne iyice yaklaştırarak ölü cadıya baktım. Bir önceki günkü saldırıdan kaçan cadılardan biri olduğuna neredeyse emindim. Bu da beni tedirgin etti. Belki diğ-e-ri de peşimdeydi?

Etrafı dinledim, ama tek duyabildiğim rüzgârın uğultu-su oldu. Yeni edindiğim uzaktaki şeyleri hissedebilme be-cerim, herhangi bir ani tehlike uyarısı algılamıyordu. Pe-şinde olduğum cadılarla aramızda epey mesafe vardı; hâlâ kamp kurdukları yerden ayrılmadıklarını biliyordum. Yine de işi şansa bırakmak istemediğimden mumu söndürüp eş-yalarımı topladıktan sonra batıya doğru yola çıktım.

Şafak sökmeden hemen önce cadıların tekrar hareke-te geçtiklerini hissettim, onları hâlâ göremesem de artık aramızda yalnızca birkaç kilometre olduğunu biliyordum. Amacım fark edilmeden iyice yaklaşıp bir gece aniden harekete geçmekti. Yeni becerim kullanıldıkça daha da

güçleniyordu. Karanlıkta bile Şeytan'ın başını içeren deri heybeyi dosdoğru bulacağıma ve sonra gerekirse dövüşerek kaçabileceğime emindim.

Tek korkum kuzeyde kalan ve artık iyice yaklaştığımız denizdi. Zaman zaman yelkenleri rüzgârda dalgalanan büyük gemiler görüyordum. Asıl korktuğum da cadıların ben müdahale edemeden bu gemilerden birine binmeleri idi.

Ama kuzeye değil de güneye dönüp beni tamamen şaşırtarak dağlara doğru yöneldiler.

Bir saat geçmeden ana yoldan ayrıldıkları yerdeki izlerini buldum. Şaşkınlık içinde onları takip etmeye başladım; artık koşmuyordum çünkü iyice bitkin düşmüştüm.

Denizden uzaklaşarak İrlanda'ya nasıl gidebilirler? diye düşünüyordum. Bu hiç mantıklı değildi.

Dar bir yolda ilerliyordum, bu da en az batıya giden yol kadar kötüydü. Bir kez daha yolun kenarındaki otların üzerinde yürümeye başladım. Yol giderek yükseliyordu; ileride ormanlık tepeler ve hemen arkalarında mevsimlerden sonbahar olmasına rağmen zirveleri karla kaplı yüksek dağlar görülüyordu.

Bir süre sonra kendimi, ağaçların çoğunun yapraklarını dökmüş olduğu sık bir ormanın içinde buldum. Bir pusu daha beklediğimden yola uzak bir mesafeden ilerliyordum. Bu sadece bir önlemdi; yeni becerimin bana her tür tehlikeyi önceden haber vereceğine emindim. Sanki bir cadı gibi gelecekteki tehlikelerin kokusunu önceden alabiliyordum.

Sonra yavaş yavaş ağaçlar değişmeye başladı, ta ki kendimi uzun, kozalaklı ağaçların arasında buluncaya dek.

Tepelerden birinin zirvesine ulaşınca yolun önce alçalıp sonra yeniden yükselmeye başladığını gördüm.

İşte tam o esnada uzakta bir şey fark ettim. Hemen nmdeki diğeri tepenin zirvesinde, çamurlu yolun sonundaki ağaların da üzerindeydi.

Bu kapkara bir kuleydi ve uzaktan görmek bile içimi rpertmeye yetmişti.

BÖLÜM II

KARA KULE

Düşmanlarım çoktan içine girmişlerdi bile ve artık Şeytan'ın başı da oradaydı.

Kuleyi inceledim. Büyük, gri taşlardan yapılmış etkileyici bir yapıydı, yüksekliği muhtemelen Malkin Kulesi'nin üç katı kadardı, ama kare şeklindeydi. Çatısı düzdü ve herhangi bir burcu yoktu. Tuhaf bir şekilde kulenin yükseklerinde geniş bir balkon ve uzun, sivri bir kapı vardı.

Kuleyi çevreleyen bir hendek de yoktu ama saldırıya geçecek kuvvetlerin kuleye girebileceği tek bir yer vardı: iki yüz hatta daha fazla dik, taş basamak. Ağır, metal bir kapıyla sonlanıyordu. Yüksek duvarlarda okçu menfezleriyle pencereler vardı ve buralardan tırmanmak intihar etmekle eşdeğer olurdu.

Ağaçların arasına gizlenirken mesafemi koruyarak binanın etrafında yavaşça dolaştım ve sadece tek bir kapısı olduğunu teyit ettim. Sonra tavşanlar için birkaç tuzak kurduktan sonra basamakların tam karşısındaki tepeye yerleşip beklemeye koyuldum.

Akşamüzeri geç vakit büyük kapı tepelerde yankılanan bir gıcırtyla açıldı ve içeriden çıkan sekiz cadıdan oluşan

bir grup basamaklardan indi. Hal ve hareketleriyle kıyafetlerine bakılacak olursa Pendle'lı değillerdi. Dizlerinin üzerine ancak gelen kısa etekleri vardı ve saçları da atkuyruğu toplanmıştı. Muhtemelen eyaletten uzakta, bilinmeyen bir klana mensuplardı.

Arkalarından kapanan kapının ağır kilitlerinin yerine oturmasıyla çıkan sesleri duydum.

Bir an için tedirgin oldum. Acaba burada olduğumu bir şekilde anlamış olabilirler miydi? Benim için mi dışarı çıkmışlardı?

Emin olabildiğim tek bir şey vardı: Şeytan'ın başı yanlarında değildi. Gizlendiğim yerin beş yüz metre kadar ötesinden geçip kuzeye doğru devam ettiler. Acaba kulede kaç cadı kalmıştı? Kalabalık bir grup olduklarını hissetsem de tam olarak kaç kişi olduklarını kestiremiyordum.

Dört tuzak kurmuştum, ama yalnızca tek bir tavşan yakalayabildiğimi görünce hayal kırıklığına uğradım. Üstelik oldukça ufak bir tavşandı ve ben çok açtım. Yine de idare etmem gerekecekti. Karanlık çöktükten sonra kuleden görünmemek için tepenin kuzey yamacına tırmandım. Burada ufak bir ateş yakıp tavşanı pişirirken ateşe düşen yağların çıkardığı cızırtıyı dinledim.

Tavşan çok lezzetliydi ve en sonunda bir şeyler yiyebildiğim için kendimi iyi hissediyordum. İlk gizlendiğim yere dönüp beklemeye devam ettim. Birkaç saat daha gözledikten sonra uyumayı planlıyordum.

Kuleye bakarken bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başladım. Önceliğim Şeytan'ın başının bedeniyle

birleşmesine engel olmaktı. Şimdi bu söz konusu baş bir gemide değil de bu kulede olduğuna göre ilk ani tehlike geçmişti. Fakat yine de başı geri alıp Chipenden'e, yani nispeten güvende olacağı yere götürmem gerekiyordu; tabii bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Birincisi tek başımaydım. Ve basamaklardan fark edilmeden tırmanmayı başarıp metal kapıya ulaşabilsem bile kapı kilitli ve sürgülüydü. Ama burası geçici bir sığınak olsa gerek, diye düşündüm. Belki de İrlanda'ya geçişleri organize edilene kadar burada kalacaklardı? Başı çok geçmeden denizden karşıya geçirecek olmalıydılar?

Tam yatıp biraz dinlenmek üzereyken ay bulutların arasından çıkarak kuleyi gümüşü ışığıyla aydınlattı. Neredeyse aynı anda bir kapının açıldığını duydum. Bu ses ana kapıdan çıkan o gıcırtıdan farklıydı; daha ziyade bir tıkırtı gibiydi ve geniş balkona açılan kapıdan geliyordu. Biri dışarı çıkıp, balkon korkuluğuna kadar yürüyüp ellerini üzerine koyduktan sonra ormana doğru bakmaya başladı.

Bir an için gördüklerimi anlayamayacak kadar şaşkına düştüm. Ama hiçbir şüphem yoktu.

Bu Alice'ti.

Şaşkınlık içinde ona baktım. Ayak izleri arasında onun kileri görmediğim halde kulede tutsak ediliyor olduğunu düşünüyordum; buraya ya cadılar ya da Lukrasta tarafından (başka bir yol izleyerek) getirilmiş olmalıydı. Ama onu görmek beni yine de şaşırtmıştı.

Ay ışığında canlı ve farklı görünüyordu; neredeyse mutlu bir ifadesi vardı. Yüzü ve ince bedeni her daim güzeldi.

Onu köyün yakınındaki ormanın başladığı yerde ilk kez gördüğüm anı hatırlıyordum. Üzerindeki siyah, pejmürde elbise ince bir iple beline bağlıydı.

Şimdiyse üzerinde sanki bedeninden aşağıya akan bir selaleymiş gibi görünen uzun bir elbise vardı. Ayın solgun ışığında rengini kestirmek güçtü ama yine de siyah ya da koyu mor bir ipek elbiseye benziyordu. Saçları da farklıydı; eskiden omuzlarından aşağıya sarkıtarak açık bıraktığı saçları şimdi bu yumuşak ışıktaki hafifçe parlayan bir tokayla başının üzerinde bir topuz oluşturacak şekilde toplanmıştı. Ve boynunda, göğsünün üzerine kadar sarkan bir madalyon vardı.

Bana doğru bakıyor gibiydi; ona el sallamak istediysen de belli belirsiz bir tedirginlik hissiyle bunu yapmadım. O tutsaktı ve yüksek balkondan kaçmasına imkân yoktu. Belki arkasında başkaları da vardı; biraz hava almasına izin veren nöbetçiler mesela.

Sonra ona şaşkınlık ve tuhaf bir önseziyle bakarken açık kapıdan biri daha çıkıp balkonda hemen onun yanında durdu. Uzun boylu, kıvrık bıyıkları çenesinin altına kadar sarkan bir adamdı bu. Üzerinde koyu renk bir cübbe vardı ve uzun saçları göğsüne doğru iki örgü şeklinde sarkıyordu.

Alice'in yanına gelirken sol elini onun omzuna koydu. Bu hareketinde koruyucu ve babacan bir tavır vardı. Ama sonra Alice ona dönüp başını kaldırdı ve saniyeler içinde tüm dünyamı başıma yıkan bir şey oldu.

Öpüştüler.

BÖLÜM 12

TABUT

Bu babacan bir öpücük değildi. Uzun sürdü ve bedenleri birbirlerinin kenetlenmiş haldeydi.

Sonra adam Alice'i kollarının altından ve dizlerinden tutarak kaldırıp kapıdan içeri taşıdı. Çok geçmeden kapı kapandı ve kilidin yerine oturmasıyla çıkan belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu.

Kalbimin üstüne bir yumruk yemişim gibi hissediyordum. Soluğum kesilmişti ve kendimi yeniden nefes alamayacak kadar güçsüz hissediyordum. Son buluşmamızda Alice *beni* öpmüştü. Bunun bir şey ifade ettiğini düşünmüştüm. Oysa şimdi, çok kısa bir süre sonra bir başkasını öpüyordu.

Zihnimde Alice'i sevdiğime dair en ufak bir şüphe dahi yoktu; onun da bana karşı benzer duygular beslediğine inanmıştım. Fakat asla birlikte bir geleceğimiz olabileceğini düşünmemiştim. Hayaletler evlenmez. Hayatlarını Tanrıya adayarak cemaatlerini herkesten öne koyan rahiplerden farksızdırlar; görevleri insanları Karanlık'tan korumaktır. Ustam bana böyle öğretmişti.

Ancak yine de tuhaf bir şekilde bu kuralın üstesinden bir şekilde gelebileceğimi hissetmiştim. Belki de Chipenden Hayaleti olduğumda evlenirdik... Şimdiye kadar geleceğe dair hiç böyle şeyler düşünmemiştim.

Tabii onun başka birine aşık olduğunu öğrendiğim şu ana kadar...

Yaşadığım ilk şok ve şaşkınlık yerini yavaş yavaş öfke ve kıskançlığa bırakmaya başladı. Onun bir başkasının kollarında olması fikrine dayanamıyordum. Dosdoğru kuleye gidip bir düello talep etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bunu yaparsam elime ne geçerdi ki? O yabancıyla dövüşüp Alice'i geri alma şansım olmazdı. Muhtemelen basamaklarda hayatımı kaybeder ya da tutsak edilirdim.

Öfkem dininceye kadar bir süre etrafta öylece volta attım ve durumu zihnimde gözden geçirmeye başladım.

O uzun boylu yabancı Lukrasta mıydı? Bunu bilmeme imkân yoktu çünkü onu daha önce hiç görmemişim. Ama kollarını Alice'in beline dolarken onu kontrol ediyor gibi görünmüştü. Uzun boylu, güçlü ve buyurgan görünüyordu; yüzünde de kibir dolu bir ifade vardı. Bunun o olduğuna emindim.

Zihnimde olup bitenleri yeniden düşünmeye başladım. Anlayabildiğim kadarıyla Grimalkin'in yardımıyla Alice *Doomdryte*'i kullanmaya hazırlanıyordu.

Ayini başarılı bir şekilde tamamlayamayan Lukrasta'nın ölmüş olması gerekirdi. Ama bir şekilde buradaydı ve

Grimalkin'i büyüleyerek kalabalık bir cadı grubunun saldırısını bertaraf edemeyecek hale gelmesini sağlamıştı. Sonrasındaysa olup bitenlere dair mantıklı ve detaylı bir açıklama yapamayacak duruma düşmüştü, ama ben şimdi tüm olup bitenleri aklımda birleştirebiliyordum.

Belki de Lukrasta Alice'e kara büyü yapıp onu kulesine getirmişti? Eğer Grimalkin'i alt edebilecek gücü varsa aynıını Alice için de yapabiliirdi. Akıllı başında değildi. Artık özgür iradesi yoktu. Kendi kendime böyle söyleyip duruyordum. Belki de onu öpmekten başka çaresi yoktu...

Bu düşünce biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Ama yine de ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Uyumaya çalıştıysam da içimde kabaran öfke sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi açtığımda hâlâ yerli yerindeydi.

Kendimi berbat hissediyordum. Hiç aç değildim ama yine de yapmam gerekenleri yapıp gerekli tuzakları kurdum. Aniden ustamın her daim inandığı bir şeyi anımsadım: Karanlık'la mücadeleden önce oruç tutmak gerekirdi. Şimdiye kadar yüzleştığım en büyük tehlikeyle karşı karşıyaydım; gücüm yerinde olmalıydı. Fakat yine de sadece birkaç dilim peynir yiyecektim.

Kuleye nasıl girebileceğimi düşünmeye başladım. Ön kapıdan girmek imkânsızdı. Ama balkona tırmanıp daha küçük kapıdan içeri girebilirdim?

Tüm zorluklara rağmen içeriye girmeyi başarırısam önceliğim ne olacaktı? Elbette ki Şeytan'ın başını geri almak

olmalıydı. Peki ya Alice? Onu orada öylece o canavarın ellerinde nasıl bırakabilirdim?

Dikkatli bir şekilde ağaçların arasından ilerledim. Kulenin inşa edildiği tepeye tırmanmaya başladım. Kulenin duvarına baktım. Taşların arasındaki boşluklar el ve ayaklarım için destek sağlayabilirdi. Ama bu çok zor ve riskli olacaktı. Duvarda biraz yükseldikten sonra düşmek ölümle yahut ciddi bir yaralanmayla sonuçlanabilirdi.

Ne yapacağımı bilmez bir halde bayır aşağı inip yine başladığım yere döndüm. Orada aklıma yine o yabancı geldi; kolunu Alice'in omzuna dolayışı, öpüşmeleri... Ne kadar zorlarsam zorlayayım bu görüntüyü zihnimden silip atamıyordum. Eğer bu sahiden Lukrasta ise çok güçlü ve tehlikeli bir büyücüydü. Hayalet'in Yaratıklar Kitabı'na göre ayini gerçekleştirmeye kalkıştığında ölmüştü, ama görünüşe bakılırsa ayini tamamlamakta başarılı olmuşa benziyordu.

Bu sayede Alice ve Grimalkin'in önüne çıkarak onları hiç beklemedikleri bir anda şaşırtabilmişti. Gücü tahmin edilemeyecek kadar fazlaydı. Ölümsüzlük ve zarar görmezliğin yanında tanrısal bir güce de sahip olmalıydı.

Öğle saatlerinden hemen sonra bir grup cadının patika boyunca kuleye doğru tırmandıklarını gördüm. Yürüyorlardı, epey kalabalıklardı ve yanlarında bir de at arabası vardı. Yavaş ilerliyorlardı; arabanın tekerlekleri sürekli çamura batıyor ve her seferinde onu kaldırmaları gerekiyordu.

Yaklaştıkça aklım iyice karıştı. Araba altı at tarafından çekiliyordu ve bu oldukça fazlaydı. En ağır kömür, taş ya da bira fiçilerini taşımak için genellikle dört at yeterli olurdu. Yol yer yer oldukça dikti, patıkaysa çamurlu ve taşlıydı; belki de atların sayısının çok olmasının nedeni budur, diye düşündüm.

Sonra arabaya daha dikkatlice baktım. Uzundu ve her iki yanında dörder tekerleği vardı. Anlayabildiğim kadarıyla özel olarak yapılmıştı. Hatta belki de iki araba birleştirilmişti...

Ancak daha da yaklaşıncaya ne taşıdığını görebildim: uzun, tahta bir kutu. En iyi malzemeden yapılmıştı, taşınabilmesini sağlamak için her iki yanında altışar tane pirinç tutamacı vardı.

Bu bir tabuttu.

Bunu anlayınca kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Bu tabut sıradan insanlarınkine kıyasla çok daha büyüktü. Uzun boylu bir adamın boyundan en az üç kat, enindense en az iki kat daha büyüktü.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor, ama kabullenemiyordum.

Şeytan'ın başı ele geçirilince deniz yoluyla İrlanda'ya taşınacağına inanmıştık.

Ama onlar tam tersini yapmışlardı.

Çünkü o tabutun içinde Şeytan'ın bedeni yatıyordu.

BÖLÜM 13

GENİŞ VE KARANLIK AKINTI

Gözlerimin önünde kuleye, kesik başın bulunduğu yere doğru ilerliyorlardı.

Bir tür kara büyü ayiniyle başı bedenle birleştirecekler ve Şeytan da böylelikle dünyamıza geri dönebilecekti. Önce Hayalet, Grimalkin ve benimle ilgileneceğine hiç şüphem yoktu. Ne de olsa ona bu kadar zarar verenler bizdik. Ya da belki ilk hedefi Alice –ona ihanet eden kızı– olurdu... Ve o da kulede tutsaktı.

Bayır aşağı koşup cadılara saldırmak istiyordum. Bunun fazla uzun süremeyeceğini biliyordum; bir kişinin başa çıkamayacağı kadar kalabalıklardı. Ama en azından savaşarak öldürdüm ve sonra Limbo'da Şeytan'ın hizmetkârları bana erişmeden aydınlığa ulaşırdım. Kemik cadıları Limbo'da hareket eden ruhları zaman zaman ele geçirip işkence edebilirlerdi.

Şeytan gücünü geri almadan, hemen şimdi ölmek daha iyi olmaz mıydı? Yunanistan'dayken eyaletin yok olmasına sebep olacak bir gelecekten sakınabilme karşılığında ruhumu ona teslim etmeye söz vermiştim. Tek parça haline

gelince ben öldükten sonra ruhumu ele geçirip ona sonsuza dek işkence ederdi.

Tehlikedeydim. Hem hayatım hem de ruhum tehlikedeydi ve gerçekten korkmaya başlamıştım.

Ani bir öfkeye kapıldım, kendi kendime öfkelen dim. Ustamın bana her daim söylediklerini anımsadım: önce görev.

Kendi durumunu düşünmeyi bırak! dedim kendi kendime sessizce. *Eyalette ve daha da ötelerde yaşayanları düşün. Korumakla yükümlü olduğun insanların iyiliğini her şeyden önde tut.*

Evet, kendi güvenliğimle –ve Alice’inkiyle– ilgili tüm endişelerimi bir kenara bırakmam gerekiyordu. Şeytan’ın bedeninin buraya getirildiğini görmek ve yeniden gücünü elde etmeye ne kadar yaklaştığını düşünmek beni kendime getirmişti. Odaklanıp doğru olanı yapmalıydim.

Cadılar artık taş basamaklara ulaşmışlardı ve arabanın etrafında toplanıp devasa tabutu kaldırmaya çalışmalarını izledim.

Sakin olup mantıklı düşünmeli, duygularımı kontrol altına almalıydim. Alice ve Lukrasta’ya dair o görüntüyü aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Cadılar Şeytan’ın bedenini basamaklardan çıkarmaya başlamışlardı. Büyük giriş kapısı gıcırdayarak yavaş yavaş açılmaya başladı.

Öne doğru bir adım atıp sol elimi kılıcımın kabzasına koydum. Saldırıp zamanı durdurmaya deneyebilirdim.

Yalnızca başını taşıyor olsalar onu kapıp kaçabilirdim. Ama o kocaman bedenle ne yapabilirdim ki? Keserek parçalara ayırabilirdim. Ama bunun bir faydası olur muydu? Şeytanın başını yok etmenin çok tehlikeli olduğunu düşünmüştük. Şeytanın bağlı kalmasının nedeni, bedeninin iki parçasının sağlam fakat ayrı yerlerde olmasıydı. Hayalet'e göre birinden birini yok etmek Şeytan'ı bir şekilde özgür kılabilir ve hızla güç toplayarak destekçileriyle birlikte eskisinden de güçlü bir şekilde dönmesini sağlayabilirdi.

Grimalkin, destekçilerine gözdağı vermek için Şeytan'ın gözlerinden birini çıkarmıştı. Bunu da o anın ateşiyle yapmıştı ve şimdi geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar riskli bir şey olduğunu görebiliyorum; tam da Hayalet'in korktuğu şeyin gerçekleşmesine neden olabilirdi.

Cadıların devasa tabutu kapıdan içeri sokmalarını izledim. Kapı yine gıcırdayarak kapandı.

Hiçbir şey yapmamıştım.

Her şey bitmişti.

Şeytan kazanmıştı.

* * *

Şaşkınlık içinde ağaçların arasından yürüyerek kuleden uzaklaştım, tepelere tırmanıp vadilere ulaştım. Beynim taş kesmişti. Düşünemiyordum. Ne bir planım ne de nereye gittiğime dair bir fikrim vardı.

Ne kadar zaman geçtiğini de bilmiyordum, kendimi çıplak, kayalık bir tepede yıkık dökük bir binanın içinden geçerken buldum. Önce bunun bir çiftlik evi olduğunu

düşündüysem de çok geçmeden taş bir sunak ve camı kırılmış kemerli bir pencere gördüm; burasının eskiden bir şapel olduğunu anladım. Omzumun üzerinden arkaya bakınca tam karşı duvarda, bir zamanlar kapının bulunduğu yerin yanında da buna benzer başka bir pencere gördüm.

Yeniden sunağa döndüm ve pencereden dışarı baktım. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Hayalet'in çırağı olarak çalıştığım dönemde çok korkunç şeyler olmuştu: Bill Arkwright gibi arkadaşlarımın ölümleri, hayatıma ve en kötüsü de ruhuma kastedenler, dehşet dolu anlar... Ama bir şekilde şu yaşadığım an hepsinden daha kötü görünüyordu.

Bu mutlak bir yenilgiydi. Her şeyin sonu...

Cadılar artık Şeytan'ın her iki parçasını da ellerinde tutuyorlardı. Onu yeniden canlandırmaları ne kadar sürerdi?

Mab, Wardstone hakkında ne demişti?

Karanlık'a ait yaratıklar oraya çekilir; bazıları Şeytan adına savaşmak ve bazıları onunla mücadele etmek için. Orada her türlü cadı, insanat ve diğer karanlık varlıklar olacaktır. Bu mücadelenin sonucu dünyanın kaderini değiştirecek.

Fakat tüm bilgi ve becerisine rağmen daha önce yanılmıştı ve şimdi de yanılıyor olabilirdi. Bahsettiği şey burada Galler'de, yani Wardstone'dan çok uzakta da gerçekleşebilirdi.

Bunun bir tür büyü ayini içermesi gerektiğine emindim. Ayinin tamamlanmasına da günler, saatler olabilirdi ya da belki de şimdi, şu esnada tamamlanmak üzereydi. Şeytan

her an bana saldıırabilirdi. Bu yıkık dökük kiliseden çıkma-ya vakit dahi bulamayabilirdim.

Etrafıma baktım.

Kimileri buraya Tanrı'nın evi diyordu. Tanrı var mı acaba? diye düşündüm. Yüce bir yaratıcı? Bu bana son derece olasılık dışı geliyordu. Ustam bir zamanlar ne demişti... Bir hayalet olarak sonunun geldiğini düşündüğü dönemler olmuştu. Ama böyle anlarda hemen yanında durup ona güç veren görünmez bir şeyin varlığını hissetmişti. İşte herhangi bir inanç sahibi olmaya en yakın hissettiği anlar da bunlardı.

Oysa ben şu anda hiçbir şey hissetmiyordum; hem de hiç... Tek başımaydım, bana yardım edecek ya da yol gösterecek kimse yoktu.

Aniden aklıma bir şey geldi: Babam çiftliğin bahçesinde dikiliyor, ayaklarını yere vurup paçalarına gübre ve çamur sıçratırken cesur ve sabırsız bir ifadeyle Hayalet'e bakıyor. Sabırsız çünkü bir an önce süt sağmaya geri dönmek istiyor; cesur çünkü çoğu insan hayaletlerin korkutucu olduğunu düşünür. Hayalet'le ilk karşılaşmamız buydu. Bir anlaşmaya varılmıştı ve John Gregory çırağı olarak bana bir aylık deneme süresi vermişti. O esnada her şeyin böyle sona ereceğini hiçbirimiz tahmin edemezdik.

Babam bir zamanlar ne demişti?

Kendilerine yardım edenlere Tanrı da yardım eder.

Ben elimden geleni yapmıştım. Kendime yardım etmeyi denemiştim. Ama karşılığında herhangi bir yardım

görmemiştim. Bana yol gösterecek ya da tavsiyede bulunacak kimse yoktu. Karanlık'a ait yaratıklar zaman zaman çok kalabalık gruplar halinde bir araya gelirdi. Peki ya Aydınlık'm nesi vardı? İyiliğe dair ne varsa çok yakında alaşağı edecek karanlık bir akıntıya karşı koymaya çalışan birkaç çaresiz hayalet.

Pencereden dışarı baktım. Dışarısı alacakaranlıktı ve çok yakında karanlık iyice çökecekti, ama yine de uzakta bir köyün ışıklarını görebiliyordum. Ağaçların arasından bir kilisenin çan kulesi görünüyordu; sonra bir başka kilise daha: ya şu an içinde bulunduğum gibi terk edilmiş bir bina ya da kendini kandıran aptalların bir araya gelerek asla yanıt bulmayan dualar ettikleri bir mekân...

İyiden iyiye öfkelenerek yıkıntıların arasından kayalık araziye çıktım. Çan kulesinin altında kalan arduvaz çatıları görebilmek için birkaç adım atınca başka bir şey fark ettim. Bu oldukça büyük bir köy olmalı, diye düşündüm. Hatta belki de ufak bir kasaba; çünkü şimdi ilk kilisenin hemen sağında ve arkasında kalan bir başka çan kulesi daha görebiliyordum.

Birkaç adım daha attım. Zihnimde, gördüklerime dair birtakım düşünceler şekillenmeye başladıkça kalbim de gitgide daha hızlı atmaya başladı. Hemen ardından geri geri gidip şapele girdikten sonra pencereden dışarı baktım.

Yine sadece tek bir çan kulesi görebiliyordum.

Bunun nedeni diğer, daha uzak kulenin ilk kilisenin hemen arkasında kalmasıydı.

Tam olarak aynı hizadaydılar.

180 derece dönüp şapelin arka tarafında kalan pencereden tam ters istikamete baktım. Şimdi kuleyi batan güneşin kızıştırdığı gökyüzünün önünde siyah bir leke gibi görebiliyordum.

Kalbim iyiden iyiye hızlanmaya başlamıştı, kiliselere döndüm; doğuya, güneşin ertesi sabah doğarak dünyayı aydınlatacağı yöne.

Aynı hizada dört bina vardı: kule, yıkılmış şapel ve iki kilise. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kiliseler ve eski binalar sıklıkla bu şekilde aynı hizaya gelecek şekilde inşa edilirdi.

Bunlar kadim patikalardı; güç yolları. Bazıları bunlara güç hatları da diyordu.

Tam olarak bir güç hattının üzerindeydim ve bu hat dosdoğru kara kuleye doğru ilerliyordu.

Demek bir şekilde yardım edilmişti; ne yapabileceğime dair bir ipucu edinmiştim.

Kendimi yapayalnız ve dayanabileceğim hiçbir güç yokmuş gibi hissetmiştim. Ama bu güç hattı her şeyi değiştirmişti.

Yanımda güçlü bir müttefik vardı ve bu güç hattı da ona ulaşmamı kolaylaştıracaktı.

Hayalet'in öcüsünü çağırabilirdim.

BÖLÜM 14

HAYALET'İN ÖCÜSÜ

Öcüler bir yerden bir yere ulaşmak için bu güç hatlarını kullanırlardı ancak eyaleti baştan sona kat eden bu kadim hatlardan fazla uzaklaşamazlardı.

Ama bu kule bir hattın *tam* üzerindeydi.

Ve tabii Hayalet'in Chipenden'deki evi de öyle.

Hayalet'in öcüsü yangının ardından evden ayrılmıştı, ustamla aralarındaki anlaşma sona ermişti. Ama onu bulmam ve yeni bir anlaşma yapmam istenmişti. Bunu yapmıştım ve o günden bu yana da evi ve bahçeyi Romanyalı cadıların saldırılarına karşı etkili bir şekilde savunmuştu. Ustama bahsetmediğim şeyse yeni anlaşmanın onunla değil de *benimle* yapılmış olduğu ve öcüye sağladığı hizmetler için daha fazla ödeme yapmak zorunda kaldığımızdı.

Öcü taleplerini bir odun parçasının üzerine kazıyordu:

Fiyatım bu kez daha yüksek. Bana daha fazla vermelisiniz.

Hızlı düşünmem gerekmişti, fakat tam o esnada aklıma bir fikir gelmişti.

Bahçeye girmeye çalışan Karanlık'a ait varlıkları öldürmenin yanında, dedim, senin için bir görevim daha olacak.

Zaman zaman Karanlık'a ait yaratıkların peşindeyken kendimi çok tehlikeli durumlarda bulabiliyorum; bu gibi anlarda benimle dövüşmen için seni çağıracağım! Adın ne? Seni çağırabilmem için adını bilmeliyim.

Öcü yanıt vermeden önce uzun bir süre düşünmüştü ve ben de, acaba adını verme konusunda çekinceleri mi var, diye düşünmüştüm. Ama en sonunda tahta parçasının üzerine şöyle yazmıştı:

Kratch

Tehlikede olduğumda üç kez adını sesleneceğim! demiştim ve böylece bir anlaşma yapılmıştı. Şimdiye kadar verdiği hizmetlerden hiç faydalanmamıştım çünkü ustamın yaşadığı yeri korunmasız bırakmak istemiyordum. Ama bu kez durum farklıydı: Hayalet'in de öcüyü çağırma fikrimi destekleyeceğine emindim.

İşte tam o esnada, kiliselerin hizasına bakarken Şeytan'ın saldırısına dair korkularımı yeniden gözden geçirdim. Her şeyi adım adım dikkatlice düşündüm.

Pendle'dayken cadılar Şeytan'ı çağırmışlardı, ama bunu ancak çok özel bir anda, kara büyü son derece güçlüyken yapabilmişlerdi; cadıların dört temel sebtinden biri olan Lammas gecesini beklemeleri gerekmişti. Şimdi de başıyla bedenini öylece bir araya getirip onu canlandıramazlardı.

Alice'le birlikte yaptığımız ayın planları da yılın belli bir dönemi dışında gerçekleştirilemezdi; cadıların da kendi seremonilerini yürütmek için beklemeleri gerekecekti.

Mab haklıydı.

Cadılar Bayramı'nı beklemeleri gerekecekti.

Kulenin etrafında daireler çizerken başladığım yere döndüm. Artık saldırıya geçmek için en doğru anı seçmekte özgürdüm.

Açtım ve çantamdaki tuzakları kontrol ettim. Dört tuzak kurmuştum ve hepsi de birer tavşan yakalamıştı. Başladığım yere, kuleden görülemeyeceğim alana geçip bir ateş yaktım. Ustamın Karanlık'la mücadeleye girişmeden önce sadece peynir yeme önerisini dinlemedim. Yaptığım planları gerçekleştirmek için enerji ve fiziksel güce gereksinim duyacaktım. Böylece tavşanlardan birini pişirip yedim.

Doğudan yükselen ay, ağaçların arasından gümüşü ışığını gönderiyordu. Doğru an gelmişti, öcüyü çağırdım.

Önce adımı fısıldadım:

'*Kratch!*'

Hava son derece sakindi, fakat ben fısıldamaya devam ettikçe belli belirsiz bir hışırtı duydum; hafif bir esinti yerdeki yaprakları hareket ettirmeye başlamıştı. İsmi tekrarladım, ama bu kez çok daha yüksek bir sesle.

'*Kratch!!*'

Rüzgâr artık iyiden iyiye hızlanıyor, ağaçların dallarını sarsmaya başlıyordu. Dallardaki son kurumuş yapraklar da ağaçların köklerinin dibindeki çamurlu toprağa düştü.

Öcünün adını üçünü kez, bu defa tıpkı tanrısına yakaran bir rahip gibi bağırarak yineledim. Sesimin kuleden

duyulabilecek olmasına aldırış etmiyordum. Artık korkma sırası düşmanlarımdaydı. Sesim devasa bir çan gibi gökte yankılandı.

‘KRATCH!’

Bunun karşılığında batıdan sertçe esen rüzgâr, tiz bir uğultu çıkararak beni neredeyse yere devirecekti. Geriye doğru sendeleyip kendimi ağaçların arasından rüzgâra kapılarak yükselen dal parçaları, çamur ve taşlardan korunmak için kolumla gözlerimi kapadım.

Ve sonra fırtına aniden kesildi. Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Öcü karşılık verdi mi? diye düşündüm. Burada mı?

Sessizlik devam etti. Nefesimi tutmuş dikkatlice dinliyordum.

Moralim bozulmaya başlamıştı. Bu talebim başarısız mı olmuştu?

Ama sonra duydum: belli belirsiz bir ses. Batıdan benim bulunduğum yere doğru gizliden gizliye yaklaşan bir şey vardı.

Tavşanlardan birini havaya kaldırıp sesin geldiği yöne doğru fırlattım.

Tavşan yere çarpınca çıkan tok sesi duydum. Sonrasında sanki etler paramparça ediliyormuş gibi birtakım sesler ve güçlü bir çene tarafından kırılan kemik sesleri duyuldu.

Sonra bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum; gittikçe daha yüksek sesler.

Pat! Pat! Pat!

Ardından uzun bir kuyruğun sallandığını duydum.

İkinci ölü tavşanı da vakit kaybetmeden fırlattım. Bu kez daha hızlı yendi.

Yine bulunduğum yere doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu; temkinli bir şekilde ilerlemesine gerek olmayan, kendine güveni yüksek ve tehlikeli bir yaratığın sesleri. Geriye elimde bir tane tavşan kalmıştı ve onu da fırlattım.

Neden tavşanları öcüye vermiştim?

Çağırma karşılık vermesinin ödülü, düşmanlarımla kanını emmek olacaktı. Tavşanlar, yeni anlaşmamız dahilindeki bu ilk buluşmamız için bir ikramdı. Üstelik korkuyla harekete geçmiştim. Öcünün bana saldırmasından korkuyordum. Attığı bu adımlar avına yaklaşan bir avcının harekete geçmeyi beklerken attığı son adımlar olabilirdi. Belki de menüsünde sırada ben vardım.

Korkuyordum ve dizlerim titriyordu. Çünkü artık Hayalet'in evinde ya da bahçesinde değildik; eski anlaşma yıllarca yürürlükte kalmış ve hem alışkanlık hem de tekrar nedeniyle güvence altında olmuştu. Şimdiyse açık havadaydık; yeni ve tehlikeli bir başlangıcın eşiğindeydik.

Gerçekten korkuyordum.

Derinden gelen bir mırılamayla birlikte tüylü bir hayvanın bacaklarıma sürtündüğünü hissettim. O esnada öcü normal boyuttaki bir kediden farksızdı. Anlaşmaya göre görevlerini yürütürken bu şekle bürünüyordu. Belki de bu yüzden kendimi bir anda cesur hissettim...

Muhtemelen öcüyle sadece konuşup ne istediğimi anlatmam gerekirdi; ama bunun yerine düşünmeden çok

tehlikeli, John Gregory'yi dehşete düşürebilecek bir şey yaptım.

O her daim bu yaratıkla arasındaki mesafeyi korumuştum. Ama ben içgüdüsel davrandım.

Kedi-öcünün yanına eğilip elimi başının üzerine koydum. Tüylerini hissedebiliyordum, bedeni bir hayvanınki gibi sıcak değildi. Buz gibiydi.

Sonra çok yavaş bir şekilde onu başından uzun kuyruğunun ucuna kadar okşadım.

Yanıt olarak öcü mırlamayı bırakıp kaskatı kesildi.

Elimde değildi; bir yanımda aldığım bu riski şaşkınlık içinde izlerken aynı hareketi yineledim, bir kez daha onu başından kuyruğunun ucuna kadar okşadım.

Bu kez öcü tısladı; üçüncü kez okşadığımda tüylerinin diken diken olduğunu, sırtınınsa kamburlaşmaya başladığını fark ettim.

Ne kadar aptalca davranmıştım. Ne düşünmüştüm? Nasıl bir çılgınlığa kapılmıştım böyle? Öcünün ne kadar fevri olabildiğini anımsadım. Hayaletin evinde geçirdiğim ilk gecenin sabahında kahvaltıya biraz erken inince başımın arkasına bir darbe yemiştım. Ustam beni ucuz kurtardığımı söyleyerek uyarmıştı.

Şimdi ne olacaktı? Bu yaratığın yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Öcü yavaş yavaş karanlıkta parlamaya başladı, onu açık ve net bir şekilde görebiliyordum. Sol gözünün üstünde boydan baya bir yara izi vardı: Zehir adında şeytani bir

varlığa karşı bizi savunurken tek gözünü kaybetmişti. Diğer gözüyse turuncu bir ateş topunu andırıyordu.

Gitgide büyümeye başladı. Ben de kendimi daha büyük bir tehlike içinde hissediyordum. Tuz ve demir bu yaratıklara karşı işe yarardı, ama cebimde hiç yoktu. Her şeyi Chipenden'deki çantamda bırakmıştım. Cadıların peşine düştüğümünden, tercih ettiğim silahlar asa, kılıç ve bıçaktı.

Aniden öcü bana korkunç bir darbe indirdi ve kendimi yerde buldum. Şok geçiriyordum, neredeyse acıdan bayılmak üzereydim. Sanki üstümden bir şok dalgası geçmiş gibiydi.

Sağ yanımın üstüne uzanmış, sol elimi ileriye doğru atmıştım. Öcünün üzerime eğildiğini hissediyordum. Artık benden çok daha büyüktü.

Sonra sol elime vurdu. Pençelerinin tenimi çizdiğini hissettim. Tenim ve kolum boyunca yükselen acı göğsüme indi; kalbimin durmasından korkuyordum.

Acıdan kaskatı kesilmiştim. Elimin paramparça olduğunu, tenimin yırtıldığını, kemiklerimin kırıldığını hissediyordum. Ama ay ışığında hâlâ sapasağlam olduğunu, sadece küçük parmağımdan başparmağıma kadar uzanan ince bir çizik olduğunu görebiliyordum. Bakarken yaradan koyu renk, kıvamlı bir kanın yükselip bileğimden aşağıya doğru akmaya başladığını fark ettim.

Öcü neden bana düşman olmuştu? Böylesine yabancı bir varlığın ne düşündüğünü anlamayı nasıl umabilirdim? Görünüşe bakılırsa onu okşayarak gösterdiğim saygısızlığa karşı bir tepkiydi bu. Tabii tepkisi çok daha kötü olabilirdi.

Elim hâlâ yerli yerindeydi. Belki de anlaşılmamız bu düşüncesizliğimden etkilenmemiştii?

Aniden öcünün kocaman, pütürlü dilinin elimdeki kanı yalamaya başladığını hissettim. Dili elimin üzerinde dolaşıkça çektiğim acı azaldı; gözlerimi kapayıp kendimi karanlığa bıraktım.

Sanki ayaklarımın altındaki toprağı sarsacak kadar derinden gelen tok bir titreşimle birlikte kendime geldim. Sırtüstü yatıyordum ve bacaklarım üzerinde soğuk bir ağırlık vardı.

Yavaşça doğrulunca ay ışığında öcünün devasa başıyla pençelerini vücudumun üzerine yasladığını gördüm; duyduğum titreşim öcünden çıkan hırıltıydı. Normal bir kedi için rahatlık ifadesiydi bu. Bacaklarıma kramp girmesine rağmen uzunca bir süre kıpırdamaya cesaret edemedim. Yapacağım en ufak hareket öcünün rahatını bozarak yeni bir saldırıyı tetikleyebilirdi.

En sonunda daha fazla dayanamadım. Bacaklarımı yavaşça oynattım. Ağırlık anında çekildi ve öcü yok oldu.

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. Acaba Chipenden'e mi döndü? diye düşündüm. Beni burada tek başıma mı bıraktı?

Fakat sonra beynimin içinde yankılanan tok, ısıklı bir ses duydum.

Susadım! diye tıslayıp duruyordu. *Tavşanlar iyi, teşekkür, ama benim için birer lokma. Şimdi susuzluğumu insan kanıyla gidermeliyim. Sana verdiğim sözü tutup çağrına karşılık verdim. Şimdi sen de bana ihtiyacım olanı vermelisin!*

Öcüyle daha önceki iletişimim çok daha farklı olmuştu: Ben konuşmuştum ve o da söylediklerimi anlayıp yanıtlarını bir tahta parçasının üzerine kazımişti. Şimdi neden değişmişti? Yoksa bu da annemden bana geçen bir başka beceri miydi?

Bunun yarattığın kanımı içmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm.

Ne bekliyoruz? diye sordu öcü. *Şimdiye kadar hiçbir insan bana dokunmaya cesaret etmemişti. Sen cesursun! Benimle birlikte savaşmaya layıksın. Hadi birlikte öldürelim!*

Görünüşe bakılırsa benden memnundu. Demek bu yüzden mırıldıyordu.

“Evet, şimdi birlikte düşmanlarımdan kaldığı kulenin bulunduğu tepeye gideceğiz!” diye yanıtladım. “Onları yenmeme yardım edersen kanları senindir.”

Bunun üzerine asamı alıp yola koyuldum. Öcü hâlâ görünmezdi, ama tepeyi tırmanırken ayak seslerini hemen yanımda duyabiliyordum. Dar taş basamakların önünde durup asamı toprağa diktim.

“Ben kuleye çıkıp önüme gelenle çarpışacağım,” dedim. “Sonra yavaşça geri çekilip onları dışarı çekeceğim. Ben hayatta olduğum müddetçe bu asanın ötesine geçme! Ancak ben ölürsem ya da düşersen istediğin gibi saldırıya geçebilirsin. Geri gelip bu asanın arkasına geçtiğimde ve olabildiğince çok sayıda cadı bu açıklığa çıktığında saldırmanı istiyorum. O esnada hem kulenin içindekileri hem de dışındakileri istediğin gibi öldürebilirsin. Tek kişi hariç!

Senin de tanıdığın Alice'e zarar gelmemeli. Anlıyor ve kabul ediyor musun?"

Öcünün ok yuvalarından girip cadıları öldürebileceğini biliyordum; fakat kulenin içinde güçlerini birleştirip onu uzaklaştırmayı başarabilirlerdi. Bu yüzden onları dışarı çıkarıp hazırlıksız yakalamam gerekiyordu.

Evet! diye tısladı öcü. Bu iyi bir plan. Dışarıda onları yakalayıp alt etmek daha kolay olur. Susuzluğum da daha hızlı bir şekilde dindirilebilir!

Başımı kaldırıp karanlık kuleye ve kapıya uzanan basamaklara baktım. Sağ elimle kılıcımı çektim, sol elime de Kemik Kesen'i aldım.

Basamakları tırmanmaya başladım.

BÖLÜM 15

BASAMAKLARDAKİ SAVAŞ

Dik taş basamaklar iki kişinin yan yana geçmesine izin vermeyecek kadar dardı ve bu da benim işime yarayacaktı. Her iki yanımda aşağıdaki kayalıklarla sonlanan bir uçurum olduğundan düşmanlarımın beni çevreleyip arkadan saldırmaları mümkün olmayacaktı. Sayıca fazla olmalarının bir avantajı kalmayacaktı.

Sabit bir hızda ilerlerken kulenin içinden beni izleyen birileri olup olmadığını düşünüyordum. Ok yuvalarının ardında beni izleyen gözler var mıydı? Üzerime ateş açılmasını beklemiyordum; cadılar ok ve yay kullanmazlardı, ama tabii zaman zaman hizmetkârlarını yemek yapma... ve yaklaştığım demir kapıyı açma gibi işlerde kullanırlardı. (Demirle doğrudan temas cadılar için acı vericiydi). Onlar için dövülecek birileri de olabilirdi; bunların okçu olmasını umuyordum.

Basamakları yarılamışken Alice'in hâlâ balkonlu odada olup olmadığını düşünmeye başladım. Orada, bıyıklı yabancıyla birlikte tek başına olduğu fikri öfkemi yeniden ateşledi. Bu düşünceyi zihnimden söküp atmaya çalıştım.

Yapmak istediğim şeyi başarmak için zihnimin berrak olması gerekiyordu.

Kapıya ulaşınca bir an için duraksayıp sakinleşmek amacıyla derin bir nefes aldım.

Sonra kılıcımın kabzasıyla üç kez sertçe kapıya vurdum.

Darbelerin çıkardığı sesler ölüleri bile uyandırmaya yetirdi ve tepenin etrafında uzunca bir süre yankılandı. Ama yanıt gelmedi. Bu kara kulenin içinde sanki hiçbir şey hareket etmiyordu.

Bunun üzerine bu kez daha sert üç defa daha vurdum.

Her şey sessiz ve hareketsizdi. Cadılar ne yapıyordu? Acaba kapının arkasına toplanıp saldırıya mı hazırlanıyorlardı? Eğer öyleyse beni hazırlıksız yakalayamazlardı, ne de olsa kapı ağırdı ve ancak yavaş yavaş açılabilirdi.

Kılıcımın kapıya bir kez daha vurdum. Ve bu kez bağırarak onlara meydan okudum:

“Dışarı çıkıp savaşsanıza korkaklar! Hadi, dışarı çıkın ve ölün! Ne bekliyorsunuz?”

Belki de beni ok yuvalarının ardından izliyorlardı ve delirdiğimi düşünüyor olmalıydılar. Ya da çaresizlik içinde ölmeyi seçtiğimi... Hangi akli başında insan, bu kadar kalabalık bir düşman grubuna karşı tek başına kafa tutardı? Ama tabii öcünden haberdar değillerdi.

Öcü uzun yıllar boyunca Hayalet'in bahçesini korumuştur. Çıraklığımın ilk yıllarında Kemikli Lizzie ve insanat Tusk tarafından kovalanmış, ama Hayalet'in bahçesinin güvenliğine tam zamanında ulaşmıştım ve öcü onları

uzaklaştırmıştı. Lizzie gibi güçlü bir büyücü dahi ondan dehşet içinde kaçıyordu. Zehir adı verilen şu güçlü ecin-niyi de kovalamayı başarmıştı ve daha yakın zamanda Ro-manyalı cadıları da... Kesinlikle güçlü bir yaratıktı.

Bu cadıları tamamen hazırlıksız yakalayabilmesini umu-yordum. Bu tehlikeyi önceden fark edebilmeleri mümkün değildi. Tabii içlerinden bazıları geleceği koklayıp ölüm tehlikesini hissetmiş olabilirdi. Durum buysa beni duy-mazdan gelip kulenin içinde kalmayı seçebilirlerdi. Bu durumda öcünden içeri girmesini istemem gerekirdi. Büyü-leriyle karşılık verinceye kadar çok sayıda cadıyı öldürebil-irdi. Ama bu benim işime yaramazdı. Şeytan'ın başı hâlâ onlarda olurdu.

Aniden tok bir ses duyuldu –metalin taşa sürtmesiyle çıkan bir ses– ve hiç şüphesiz cadıların hizmetkârları ta-rafından çekilen kapı yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Silahlarım hazır bir halde beklemeye başladım. Üçte biri açılmışken durunca ay ışığının ulaşamadığı karanlık aralı-ğa baktım. Karanlıkta bana bakan parlak gözler vardı; ca-dıların bana çevrili iri gözleri.

Bir anda tüm özgüvenim yerle bir oldu. Korkuya ka-pılınca zihnimin derinliklerine gömmeyi başardığım dü-şünce ve şüpheler yeniden beliriverdi. Ya planımı gerçek-leştiremezsem? Burada iyi savaşçılar olabilirdi, hatta belki bir katil cadı da olabilirdi; yani savunmamı kolaylıkla aşip beni basamaklarda öldürebilecek biri.

Orada öylece dururken kapı görünmeyen eller tarafın-dan biraz daha açıldı. Neredeyse yarıya kadar açılmışken

ilk cadı saldırdı. Uzun saçları yüzünü kapıyordu; yalnızca öfke dolu bakan tek gözü, kanca burnu ve yarı aralık ağzının kenarı görünüyordu. Elinde uzun, ince bir bıçak olduğu halde üzerime çullandı.

İki hızlı adım attım: ilki geriye, aşağıya doğru; ikinciye sağa doğru.

Desteksiz bir şekilde savurduğu bıçak başımı yalayıp geçti. Hemen ardından bu kez ben saldırıya geçtim. Ben bıçak kullanmadım; sol dirseğimle kafasına vuruverdim. Bu darbe ve kendi hızıyla basamakların yanından aşağıya yuvarlandı. Düşerken bağıırıyordu. Sonra bedeni aşağıdaki kayalara çarpınca çıkan tok ses duyuldu. Aşağıya bakınca kan içindeki kayaların ay ışığında simsiyah parladığını gördüm.

Korkumu yenmiştim. Amacım Şeytan'ın başını geri almaktı ve bunu yapabilmek için öncelikle basamakları cadılardan arındırmalıyım. Grimalkin bana bir keresinde o anın içinde dövüştüğünü, geleceği düşünmeden yalnızca anı yaşadığını söylemişti. Benim de şimdi bunu yapmam gerekiyordu. İyice odaklanıp her şeyin yalnızca bir sonraki saldırıyı savuşturmaya bağlı olduğu bir ruh haline geçtim.

Neredeyse anında iki cadı daha bağırıp etrafa tükürükler saçarak kapının arkasından çıkıp üzerime çullandı. Bu kez daha hızlı bir şekilde taş basamaklardan geriye doğru indim. Her ne kadar iki kişi de olsalar saldırılar plansızdı ve bir tehdit oluşturmaktan uzaktı. Bıçaklarını kolaylıkla savuşturup kendi hamlemi yaptım. Biri sağa düşerken diğeri basamakların üzerine yığıldı; öyle ki bir sonraki saldırının üzerinden atlaması gerekiyordu.

Düşmanlarla birer ikişer savaşım hamlelerini savuşturarak basamaklardan inmeye devam ettim. Ama kaçınılmaz olarak sayıca daha fazla gruplar halinde saldırmaya başladılar; demir kapının ardından sekiz ya da dokuzu birden çıkıveriyordu. Bunun üzerine dönüp hızla inmeye başladım. Basamakların yarısına ulaştığımda durup aniden dönerek bıçaklarımı hazırladım. Çok kalabalıklardı ve ben tek kişiydim. Yine de aynı anda sadece ikisi birlikte saldırabiliyordu; diğerleri onların arkasında beklemek zorundaydı.

Ama çaresiz değillerdi; ben en yakınımıdakilerle dövüşürken onlar toplu halde güçlerini birleştirip büyü yapmaya başladılar. Yüzleri eciş bücüş bir hal aldı ve şeytani ifadelerle büründü; saçları kıvrılıp duran yılanlara dönüşürken çatalı dilleriyle üstüme zehir tükürmeye başladılar. Tüm bunların birer illüzyondan ibaret olduğunu biliyordum: Cadıların Ürkü adlı büyülerinin bir parçasıydı.

Yedinci oğulların yedinci oğullarının cadıların kara büyülerinin bir kısmına karşı korumaları olurdu; fakat bu tam anlamıyla etkili bir koruma değildir. Illüzyonlar çok geçmeden silindi, fakat büyülerinin gücü nedeniyle bastırması güç bir korkuya kapıldım. Aynı zamanda geriliyordum da; sert bir rüzgâra kapılmışçasına sarılarak geriye doğru sendelerken olduğum yerde kalmak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Dişlerimi sıkıp dövüşmeye devam ettim ve gücümü toplayıp karşılık verirken hem kılıç hem de bıçaktaki yakut gözlerden, bıçaklarımızdan etrafa sıçrayan kandan çok daha koyu kırmızı kan damlamaya başladı. Kontrolümü

geri kazandım; bir kez daha basamaklardan aşağıya doğru yavaş ve emin adımlarla ilerledim, yukarıda biriken cadı sayısı giderek artsa da her şey planladığım şekilde ilerliyordu.

Çok geçmeden arkamda yalnızca yirmi basamak kaldı, sonrasında asamı geçecektim ve öcü saldırıya geçecekti. Fakat tam o esnada yukarıdan gelen bir ses duydum: bir gece önceden hatırladığım o aynı tıkırtı. Ve balkona Alice'le birlikte *Doomdryte*'in kara büyücüsü Lukrasta olduğunu düşündüğüm uzun boylu, bıyıklı yabancı çıktı.

Tam o esnada solumdaki cadı bıçağını omzuma doğru öyle hızlı bir şekilde savurdu ki tam olarak kaçabilmem mümkün olmadı. Bu bir anlık dikkatsizliğim bana neredeyse pahalıya mal olacaktı, fakat son anda yana kaçmayı başarinca aldığım kesik de fazla derin olmadı. Kılıcımı savurup cadıyı basamaklardan aşağıya yuvarladım.

Sonrasında tekrar yukarıya bakmaya cesaret edemedim, ama yine de Alice ve büyücünün bakışlarını üzerimde hissediyordum. Her adımla birlikte daha da güçsüzleşerek aşağıya inmeye devam ettim. Kollarım ağırlaşmış, soluk alıp verişim iyice hızlanmıştı. İkisi kolumda, biri sol omzumda olmak üzere aldığım diğer yaraların da farkındaydım. Düşüp yere yuvarlanmam her şeyin sonu olurdu. Tabii en azından öcünün anında saldırıya geçeceğini bilmenin verdiği son bir rahatlığı yaşıyordum; artık açık alanda bu saldırıyı dehşet verici boyutlara ulaştırmaya yetecek kadar çok sayıda cadı vardı. Ama yine de başarısız olmuş olurdum. Öcüyle anlaşmam sona ererdi ve Hayalet'in

Chipenden'deki evi yine korumasız kalırdı... ve Şeytan'ın bedenini başıyla birleştirip ona eski gücünü geri vermek üzere Karanlık'ın hizmetkârları Cadılar Bayramı'nda dört bir yandan buraya akın ederdi.

Sert ve beklenmedik bir darbe aldım ve bir an için gözlerim karardı. Yalpaladım ama düşmedim. Saldırı cadılardan biri tarafından yapılmamıştı. Yukarıdaki balkondan geldiğini kavrayınca dehşete kapıldım. Bir tür büyüdü darbeye maruz kalmıştım. Bunu yapan büyücü olmalıydı; Alice olamazdı... Bana zarar vermez, diye düşünüyordum. Ama belki de aklı başında değildi. Bu durumda başım gerçekten belada demekti.

Riskli olmasına rağmen başımı kaldırıp yukarı bakınca balkondan üzerime doğru turuncu bir alev topunun geldiğini gördüm. Eğildim! Tam zamanında... Bunu yapmamış olsaydım başımdan olacaktım.

Bu yeni tehditle karşı karşıya kalınca dönüp son birkaç basamaktan aşağıya koşmaya karar verdim. Asayı geçer geçmez dönüp basamaklara baktım. Anında derinden gelen bir mırıltıyla birlikte öcünün sol ayak bileğime sürtündüğünü hissettim. Sonra tıpkı daha önce yaptığı gibi sesi zihnimin içinde yankılandı.

İyi dövüştün ve harika bir planı uyguladın. Çoğu açık alanda. Bu kan ziyafeti için sana teşekkür ederim!

BÖLÜM 16

OLUK OLUK KAN

Öcü aniden görünür oldu.

Artık Chipenden'de bize kendini gösterdiği zamanlarda olduğundan çok farklı görünüyordu, ayak bileklerime sürenen küçük, evcil bir kedi değildi. Daha önce iri gövdesini bacaklarımın üzerinde yatarken hissettiğimde korkutucu olduğunu düşünmüştüm, fakat şimdi dehşet vericiydi.

Devasaydı; dört ayağının üzerindeyken kaslı omuzları başımın en az iki üç karış üzerinde kalıyordu. Dış görünüş olarak hâlâ bir kediye benziyordu fakat hem üst hem de alt çenesinden dışarı çıkan sivri dişleri, tıpkı bir kirpinin dikenlerini andıracak şekilde dimdik duran kıvılcık tüyleri ve alev topundan farksız sağ gözüyle şeytani bir ifadeye bürünmüştü. Zihnimin içinde ondan gelen herhangi bir ses yankılanmasa da mesajı gayet açık ve netti.

Ölme vaktiniz geldi! diyor gibiydi. *Kemiklerinizi un ufak edip kanınızı içeceğim ve buna engel olmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok!*

Ardından öcü saldırıya geçti. Basamaklara doğru atlarken cadılar dehşet içinde bağırarak arkalarını dönüp kaçmaya

çalıştılar. Bu ani tepkileri kontrolsüzdü; açık kapıya en yakın olanlar yeterince hızlı davranamadılar. Cadılar birbirlerine çarpıp aşağıdaki kayalıkların üzerine düştüler.

Öcünün içlerinden birini pençesiyle yere düşürüp başını ısırarak gövdesinden kopardığını gördüm. Şekli değişmeye başlamıştı bile; o devasa kedinin yerini kalabalık cadı grubuna doğru yükselen turuncu bir enerji girdabı alıyor, havayı kan kokusu ve kemik parçalarıyla dolduruyordu.

Öcünün basamaklardaki cadıların tamamını öldürmesi üç saniyeden daha kısa sürdü ve hemen ardından açık kapıdan kulenin içine girdi. Sonrasında ürkütücü bir sessizlik çöktü; çünkü çılgık atacak cadı kalmamıştı. Etrafta ceset de yoktu. Basamaklardan aşağıya doğru oluk oluk akan kan beraberinde düzinelerce sivri burunlu ayakkabıyı da sürüklüyordu.

Kapıya doğru koşarken yerdeki kanlara basarak iki kez düşecek gibi oldum. En tepeye ulaşınca yavaşlayıp içeriye temkinli bir şekilde girdim. İçeriden çılgıklar yükseldiğini duyabiliyordum.

İçerideki ikinci kapı eşiğinde kesik bir baş duruyordu, normal bir insanınkinden iki kat daha büyüktü. Bu bir insanata ait olmalıydı; alnından çıkan boynuzlarını ve sivri dişlerle dolu ağzını görebiliyordum. Gözleri açıktı ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, sanki yaratık bedenine ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Üzerinden atlayıp kapı eşiğinden içeri geçtim. Önümde uzanan bomboş ve geniş bir alanda yalnızca iki parça eşya vardı. İlki geniş, bölmeli bir pencerenin altına yerleştirilmiş

büyük bir tabuttu. İçi boştu. İkinciye uzun, ahşap bir masaydı. Masanın üzerinde Şeytan'ın iri bedeni yatıyordu. Bir an için başın gövdeye takıldığını düşündüysem de paniğe kapılarak kılıcıma davranıp o yöne doğru koşunca bunun doğru olmadığını gördüm.

Dikkatli bir şekilde yerleştirilmişti; başıyla bedeni mükemmel hizalanmıştı. Ve bedeninde birtakım hareketlenmeler başlamış olduğunu görebiliyordum: Sanki bedeni, boynuyla başını birleştirmek için ona doğru uzanmaya başlamış gibiydi. Cadılar Bayramı'nda tamamlanacak yavaş bir sürecin başlangıcıydı bu.

Şeytan'ın gözlerinden biri kötü durumdaydı, Grimalkin'in bıçağı tarafından oyulmuştu, fakat diğeri sağlamdı ve yavaşça aralanarak bana baktı. Ve sonra ağzı aralanınca yine Grimalkin'in bir darbesiyle kırılmış olan dişlerinin sarı köklerini ortaya çıkardı.

"Kazanamazsın!" Şeytan'ın sesi boğuk bir iniltiden farksızdı. *"Çok fazla hizmetkârım var. Biz konuşurken bile yüzlercesi buraya yaklaşıyor. En ufak kazanma olasılığın bile kalmayacak. Vaktin varken kaç buradan!"*

Yanıt vermenin bir anlamı olmadığından vakit kaybetmedim. Başını yakaladığım gibi çekip almaya çalıştım. Sertçe çektiğim halde onu yerli yerinde tutan bir şey vardı. Sonra kulağının arkasındaki uçların diğerlerine kıyasla daha fazla gelişmiş olduğunu gördüm. Başıyla boynu arasında bir bağ oluşturmuşlardı. Onları kesmem gerekiyor. Bu yüzden Kemik Kesen adlı bıçağı çıkarıp hazırladım.

"Alice'e, Karanlık'a kaybettin," diye devam etti Şeytan.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, belki de birilerinin yardımı gelmesini –mesela Lukrasta– bekliyordu ve ben bu zokayı yutmamam gerektiğini biliyordum, ama yine de kendimi durdurmadan yanıt verdim.

“Büyücünün hayatına son vereceğim ve böylece ona yaptığı büyü’nün etkisi de geçecek,” diye çıkıştım öfkeyle.

“*O büyü kullanmıyor!*” diye bağırdı Şeytan, sesi zafer kazanmış gibi çıkıyor ve giderek yükseliyordu. “*Kendi seçimiyle büyücünün oldu. Büyücü de kendi seçimiyle onun. O bir kara büyücü ve kız da kötücül bir cadı. Mükemmel bir çiftler ve birbirleriyle olmaktan keyif alıyorlar! Kız onunla ilk kez ayini denemeye kalktığında tanıştı. Göz göze geldikleri an sonsuza dek birbirlerine bağlandılar.*”

Korku ve şaşkınlığa kapılmıştım. Şeytan’ın bir diğer adının da Yalanların Efendisi olduğunu biliyordum ama yine de bu sözlerini zihnimden söküp atamıyordum. Ya ilk kez doğruyu söylüyorduysa? Ya Alice’in Karanlık’a yaptığı yolculuk ve sonrasında *Doomdryte*’ı kullanma konusundaki isteği onu en sonunda kötücül bir cadıya dönüştürdüyse?

Başı bedenle birleştiren bağları kesip onu havaya kaldırdım. Başı saçlarından tutarak bir başka kapıdan geçip döne döne yükselen merdivenlere ulaştım. Yukarı çıkarken yanından geçtiğim tüm kapılar açıldı.

Hangi odaların dolu olduğunu kestirebiliyordum. Yer döşemeleri kan içindeydi. En sonunda Alice ve Lukrasta’nın bulundukları odaya ulaştım. İç kısımdaki açık duran kapının ardında balkon vardı. Döşemelerde kan izi yoktu.

Acaba Kratch burada mı durdurulmuştu? Büyücünün gücüyle durdurulup yok edilmiş olabilir miydi?

Temkinli hareketlerle odaya girerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Oda boştu, fakat burada birilerinin bulunduğu dair izler vardı. Makyaj masasının üzerinde küçük bir ayna, bir tarak ve bir de fırça duruyordu. Odanın tam ortasında geniş, iki kişilik bir yatak vardı; bu yatakta yatılmış olduğu çok belliydi. Ve sonra yastıklarının birinin üzerinde bir şey gördüm: katlanmış bir kâğıt parçası. Şeytan'ın başını makyaj masasına bıraktıktan sonra yatağa doğru ilerleyip kâğıdı aldım.

Alice'in el yazısını anında tanıyıp okumaya başladım. Bu, bana yazılmış bir nottu:

Sevgili Tom,

Biz farklı dünyalara aitiz. Bir zamanlar arkadaştık ama bu arkadaşlığımız da sona ermeli; birbirimizi bir daha asla görmemeliyiz. Sana karşı kötü bir duygu beslemiyorum, ancak sana bir daha yardım edemem. Çünkü artık Karanlık'a aitim.

Alice

Notu yeniden okurken ellerim titremeye başladı. Okuduklarıma inanamıyordum. Bu not sahte olabilir? diye düşündüm. Gerçekten de Alice'in el yazısına benziyordu, ama Alice asla böyle bir mektup yazmazdı.

Gerçek gözlerimin içine bakıyordu: Tanıdığım Alice artık yoktu.

Bu hep korktuğum bir şeydi ve en sonunda gerçek olmuştu. Midemin kasıldığını hissettim.

Alice Karanlık'a geçmişti.

Notu arka cebime koyduktan sonra Şeytan'ın başını alıp odaların her birini kontrol ederek geri kalan merdivenleri tırmandım. Çok geçmeden en yukarıya vardım. Etrafta ne Lukrasta ne de Alice'ten bir iz vardı, fakat iki ayrı odada daha kan izleri görmüştüm. Öcü büyücüyü de öldürmüş olabilirdi, ama sözünün eri bir yaratıktı ve aramızdaki anlaşmaya riayet edeceğini bildiğimden Alice'in canını bağışlayacağına emindim.

Alice'in kuleden çıktığını görmemiştim. Peki ne olmuştu? Yakında bir yerde bir tür gizlilik büyüsünün etkisi altında beni mi izliyordu?

Yavaşça arkamı dönüp basamaklardan aşağıya inmeye başladım. Çıt çıkmıyordu. Hareket eden en ufak bir şey dahi yoktu. Öcünden de eser yoktu. Tam bir ziyafet çektikten sonra Chipenden'e dönmüş olsa gerekti. Hayatımı ona borçluydum.

Sonra Şeytan'ın söylediklerini hatırladım; yüzlerce hizmetkârının daha buraya yaklaşmakta olduğunu söylemişti. Bunun doğru olduğuna emindim, bu yüzden vakit kaybetmeden ana kapıya yöneldim. Bakışlarımla ufku taradıysam da kimseyi göremedim. Merdivenlerden inmeye devam ettikten sonra asamı alıp elimde devasa baş olduğu halde doğuya doğru koşmaya başladım.

Başı geri almıştım, ama görevimin yalnızca yarısını tamamlamıştım. Şimdi onu Chipenden'e geri götürmem gerekiyordu.

BÖLÜM 17

KARA ATLI

Yoluma çıkan bir dere kenarında susuzluğumu gidermek için durup avuç avuç su içtim. Arkadan gelebilecek bir saldırıdan korktuğum için sürekli olarak etrafa bakıyordum. İki günden uzun bir süredir yoldaydım ve çok az uyuyup çok az yemek yemiştim. Aldığım yaralar küçüktü ve çok az kan kaybetmiştim; fakat her tarafım ağrıyordu, tükenmek üzereydim.

Düşmanlarım beni takip ediyordu, kimisi ağaçların arasına gizlenerek paralel bir şekilde beni izliyordu. Durduğumda çıkardıkları çıtırtıları ve ara ara üzerine bastıkları dalların kırılmasını duyabiliyordum.

Orada olduklarını gizlemeye gerek görmüyorlardı; sanırım nihai zaferi kazanacaklarına emindiler. Her an üzerime çullanabilirlerdi, fakat sanırım bunu yapmalarına gerek olmadığını hissediyorlardı. Hâlâ Chipenden'in güvenli ortamından kilometrelerce uzaktaydım; yakında tek bir adım daha atamayacak duruma gelecektim.

Saçlarından yakaladığım Şeytan'ın başı, her geçen dakika giderek ağırlaşıyordu. Ağaçların arasından çıkınca

kendimi geniş, özelliiksiz, yemyeşil bir ovada buldum ve uzakta, ay ışığının aydınlatığı birkaç yüz Şeytan'ın hizmetkârını görebiliyordum. Beşli ya da altılı gruplar oluşturmuşlardı ve beni görünce ilerlemeye başladılar. Yavaş yürüyorlardı. Aceleleri yoktu, ama işi hemen oracıkta bitirmeye kararlı görünüyorlardı.

Çoğu uzun, pejmürde cübbelere sarınmış cadılardı; ancak içlerinde bazıları daha iri yarıydılar. Bu mesafeden emin olamıyordum ama insanat olduklarını tahmin edebiliyordum. Babaları Şeytan, anneleri ise bir cadı olan güçlü ve vahşi yaratıklardı. Bunlara benzer bir yaratıkla ilk kez karşılaştığım anı, Tusk'ı hatırladım. Ustam tarafından öldürülmüştü.

Ustamın da yanımda olması için neler vermezdim. Tabii Chipenden'de bıraktığım sağlığı bozulan yaşlı adamın değil de beni çırağı olarak eğitmek üzere ailemin çiftliğinden almaya gelen korkusuz Hayalet'in...

Sonra aklıma Alice geldi; onun büyücüyü öptüğü an bir kez daha gözlerimin önünde canlanıverdi. Ona dair tüm anılarım –birlikte savaştığımız tehlikeler, paylaştığımız maceralar; yaptığımız sohbetler ve aramızdaki sıcak duygular– tümü yok edip gitmişti. Kırgınlık ve öfke hissediyordum.

Arkadan yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Her iki yanımdaki ağaçların arasından başkaları da çıktı. Etrafım sarılmıştı.

Burada ölecektim, ama benimle birlikte mümkün olduğunca çok sayıda yaratığı da öldürme niyetindeydim. İçim

buz gibi bir öfkeye kesti, bunun nedeni yalnızca Alice'in bana ihanet etmiş olması değil; aynı zamanda yıllar süren eğitimimin ardından asla hayalet olamayacak olmamdı. Bu hiç adil değildi.

Ama derin bir nefes alıp bedenimi tamamen ele geçirmeye çalışan adaletsizlik, ihanet ve çaresizliğe dair düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Ben bir hayalet çırağıydım ve burada, son çarpışmamdan önce onlara kılıç ve bıçaklarını kınlarından çıkarma fırsatı dahi vermeyecektim. John Gregory'nin bana öğrettiği gibi asamı çıkaracaktım.

Bu Karanlık'a ait hizmetkârlardan kaçtım bana ilk önce ulaşır diye kestirmeye gayret ederek etrafıma bakarken göz ucuyla eşkin giden bir atın üzerinde bulunduğum yere yaklaşan siyahlar içinde bir atlı gördüm; kıyafetleri de atı gibi kapkaraydı.

Bu atlının kim olabileceğini düşünerek ilk düşmanım-la yüzleşmek üzere önüme döndüm. Cadılar genellikle ata binmezdi. Ama sonra Wurmalle'nin, çiftliği yağmalayıp ağabeyim ve ailesini ele geçirdikten sonra annemin sandıklarını almak üzere Pendle cadılarına liderlik ederken at üstünde olduğunu anımsadım. Yani her ne kadar pek mümkün görünmese de bu atlı da bir cadı olabilirdi.

Belki de bu büyücü Lukrasta'ydı. Belki Alice'i onun etkisinden kurtarabilmem için bir şanstı bu. Eğer diğerleri bana ulaşmadan önce onu öldürebilirim belki Alice'i Karanlık'tan kurtarabilirdim.

Tam o esnada tuhaf bir şey fark ettim. Atlı dimdik duruyordu ve bacakları da atın gövdesini tuhaf bir şekilde

sarmıştı. At eyersizdi; atın üstündeki her kimse belindeki kayışlardan geçen deri kemerlerle bağlıydı.

İşte kim olduğunu da o zaman anladım.

Grimalkin!

Atını yanıma kadar sürüp dişlerini göstere göstere gülümsedi. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ve yüreklenecek umuda kapılmıştım. Belki de buradan sağ salim kurtulabilirdim.

“İyi iş çıkardın!” diye bağırdı Şeytan’ın başını gösterecek.

Onu saçlarından yakalayıp deri kayışlara bağladıktan sonra arkasına geçmemi istedi. Asamı ve silahlarımı ona verip güçlkle de olsa arkasına geçtim. Bunu yaparken bir yandan da etrafa bakıyordum ve cadılardan bazılarının öfke dolu çılgınlık atarak üzerimize doğru koşmaya başladıklarını gördüm.

Yerime yerleştikten sonra Grimalkin bana asamla kılıcımı ve Kemik Kesen’i verdi. Sonra daha fazla beklemeden atını dosdoğru düşmanlarımızın üzerine sürdü.

Dörtmala giderken bıçakları ay ışığında parlıyordu. Öfke ve acı dolu ulumalar gecenin sessizliğini yırtıyordu. Şimdiye dek yalnızca pulluk çekmek için kullanılan ağır, çiftlik atlarına bindiğimden yere düşme korkusuyla Grimalkin’e sınıksı sarılmıştım. Yine de diğer elimle asamı aşağıya doğru savurarak cadıları uzaklaştırmayı başardım.

Çok geçmeden cadıların arasından geçmiş, Chipenden’e doğru yol almaya başlamıştık bile. İlerlemeye devam eder-

ken burnuma keskin bir sidik kokusu geldi. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Grimalkin bana yetişebilmek için bir günü aşkın süredir at üstünde olsa gerekti ve bu haldeyken attan inebilmesi mümkün değildi. Kırık kemiği ve eti delip geçen kemiğin korkunç görüntüsü aklıma geldi. Çok büyük bir acı çekiyor olmalıydı.

Şafak sökerken sık bir ormanın girişinde durduk; yüksek ve olgun ağaçların altındaki fidanlar güneş ışığına ulaşabilmek için birbirleriyle savaşıyordu. Hemen yakında suların çağıladığı duyulabiliyordu.

Atımdan indim ve bıçaklarımı kullanarak hızla akan bir nehre ulaşıncaya kadar yol aç aça ilerledim. Bu uzun bir zaman aldı çünkü çok yorulmuştum; tek istediğim uyumaktı. Kıyıda yukarı bakınca epey yüksekten nehre döken bir şelale gördüm. Hemen yanında, birkaç fidanın boy atmaya başladığı kayalık bir çıkıntı vardı. Orada kamp kurmaya karar verdik.

Grimalkin ilk iş, saklandığımız yeri gizlemek için büyü yaptı. Sonra bacaklarındaki ipleri çözüp atından aşağıya inmesine yardım ettim. Ayakta durabiliyor olmasına şaşırmıştım doğrusu, fakat epey kötü bir şekilde aksayarak yürüyebiliyordu. Şeytan'ın başı, Grimalkin'in atı beslemek için kullandığı yulaf dolu heybeyle birlikte hâlâ atın terki-sindeydi. Ben de bu esnada yiyecek aramaya çıktım. Yine tavşan yiyecektik.

Yorgun argın bir şekilde ilerlerken uyanık kalmak için mücadele etmem gerekiyordu, sık çalılıkların başladı-ğı yere tuzaklar kurdum; birkaç saat içinde iki iri tavşan

yakalamıştım bile. Onları saklandığımız yere getirdiğimde şaşkınlık içinde kalakaldım. Grimalkin şelalenin altında çırılçıplak, bedenindeki kirleri temizliyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldanarak utanmış bir şekilde arkama döndüm.

“Çıplaklık kötü bir şey değildir,” dedi usulca. “Ama bu beden çok hırpalandı ve yeniden eskisi gibi dövüşebilmeyi istiyorsam iyileşmem gerekiyor. Dönüp bacağıma bak.”

Dediğini yaptım. Ezilmiş ve iyiden iyiye morarmıştı, kasları eriyip gitmiş gibiydi. Neden sekerek yürüdüğünü şimdi daha iyi anlıyordum.

“Et ve kemiği büyü yaparak iyileştirdim, bu sayede senin yardımın olmadan ata binebiliyorum. Ustan da alçıya almak için elinden geleni yaptı, ama kemik uzmanı değil. Bacağı yeniden kırıp iyileşme sürecini baştan başlatmamız gerekecek. Chipenden’e döndüğümüzde bana bu konuda yardım eder misin?”

“Elbette ederim,” diye söz verirken bir yandan da benden ne yapmamı isteyeceğimi düşünüyordum. Bacağına yeniden kırmasına yardım ettiğimi düşününce irkildim, ama onu nasıl geri çevirebilirdim?

“Güzel... Şimdi sen de kendi bedenini güzelce yıka. Utanmana gerek yok. Ben kahvaltımızı hazırlıyor olacağım.”

Şelalenin altında yıkandım, soğuk su beni kendime getirip canlandırdı. Sonrasında ateşin yanına oturup lezzetli tavşanlarımızı yedik. Tüm bu olup bitenden sonra pek

iştahım yoktu, ama yine de kendimi zorladım. Gücümü yitirmemem gerekiyordu; Chipenden'den hâlâ kilometrelerce uzaktaydık ve bir daha ne zaman yemek yeme fırsatı bulabileceğimizi bilmiyordum.

Grimalkin'e kuleden bahsettim. "Başı orada buldum. Alice de içerideydi; Lukrasta'yla birlikte."

"Büyü gücümle neler olup bittiğine dair bir şeyler öğrendim, ama detayları senden duymak isterim. Sonrasında ben de bildiklerimi anlatacağım."

Başımı sallayıp cadıların peşine düştüğüm andan başlayarak hikâyemi anlattım. Ona Şeytan'ın başını içeren uzun tabutu çeken atlardan bahsettiğimde gözleri şaşkınlık içinde açıldı.

"Bunu görmemiştim!" diye bağırdı. "Bedeninden gümüş mızrakları çekip çıkardıkları an tehlikenin farkına varmalıydım. Onlara bir büyü yaptım; dokundukları an bilgim olması gerekirdi. Burada çok güçlü büyüler kullanılmış. Gerçekten de Lukrasta olmalı."

Hikâyemi anlatmaya devam ederek bana yardım için öcüyü nasıl çağırdığımdan, kule basamaklarından aşağıya indiğimden ve Kratch'in saldırıya geçip içeride ve dışarıda her kim varsa öldürdüğünden bahsettim. Yine de Grimalkin'e öcünün adını söylemedim. Bunu kendime sakladım, çünkü bu bilgi yalnızca öcüyle benim aramda kalmalıydı.

Son olarak da Alice'i Lukrasta'yla birlikte balkonda gördüğümü anlatıp sonrasında odalarına girdiğimde içerisinin boş olduğunu söyledim.

“Aynı yatakta yatmışlar.” İncinmişim ve sesimin titrediğini duyabiliyordum. “Onunla olmak istiyor...”Bunu yüksek sesle söylemek bana acı vermişti, ama böyle ifade edebilmek tuhaf bir şekilde acımı dindirmişti.

Alice’in yazdığı notu Grimalkin’e uzattım. Hızlıca okuduktan sonra bana geri verdi.

“Sence akıllı başında mı?” diye sordum. “Lukrasta onu kara büyüyle kontrol ediyor olabilir mi?”

Grimalkin yanıt vermeden önce uzun bir süre düşündü. En sonunda üzgün bir şekilde başımı iki yana salladı. “Üzgünüm Tom. Tüm bu olanlar benim hatam. Ben bir hata yaptım. Hayatımdaki ikinci büyük hata...”

Yaptığı en büyük hata Şeytan’ın çocuğunu doğurmak ve bunun sonuçlarına katlanmaktı. Yeni doğan bebeği, başı kayalara vurularak öldürülmüştü Şeytan tarafından.

“Niyetim iyiydi,” diye devam etti. “Her daim sevip saygı duyduğum Alice’in kurban edilmesini gerektiren bir ayini durdurmak istiyordum. O çok cesur ve potansiyeli yüksek biri olduğundan başka bir çıkar yol bulmaya çalıştım. Sonra şans eseri Todmorden’de vampirimsi varlıkların peşinde olduğum bir dönemde *Doomdryte*’i buldum. Sana John Gregory’nin isteklerine uyup onu yok edeceğime dair söz vermişim, ama onu elime geçirince yalan söyleyip bula madım dedim.

Görüyorsun ya, Alice büyü kitabını kullanıp ayini tamamlayabilecek kadar güçlüydü. Bu sayede elde edilen güce kendi içsel yeteneklerini de eklediğinde Şeytan’ı yok edebilirdi. Karanlık’tan dönmesini bekledim ve birlikte

Chipenden yakınlarında bir kulübede gizlenerek kendimizi yapılması gerekenlere hazırlamaya başladık. Ama söylediğim gibi, büyük bir hata yaptım. Lukrasta'nın ayini tamamlamayı başaramadığında ölmüş olması gerekiyordu. Bu, etrafta aynı şeye kalkışarak güçlenebilecek insanları durdurmak için başvurduğu bir yalandı. Alice kitabı açar açmaz Lukrasta da yanımızda belirdi. Kitaba büyü yaparak ona dokunan biri olduğunda haber edilmek istemiş olmalıydı."

"Diğer cadılar da o esnada mı saldırdılar?"

"Evet, o göründükten birkaç dakika sonra. Lukrasta ilk kez ortaya çıktığında ona karşı bıçaklarımı kullanmaya çalıştım, ama büyü öyle kuvvetliydi ki hareket dahi edemedim. Sana daha önce Alice'in başına neler geldiğini bilmediğimi söylemiştim... beni affet... bu, duygularını incitmemek için söylenmiş beyaz bir yalandı. Şimdi sana gerçekleri söylemeliyim. Alice'in bizi korumak için büyü gücüne başvuracağını düşünmüştüm, fakat yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle öylece Lukrasta'ya bakakaldı. Sonra birbirlerine gülümseyip sarıldılar."

Kalbim kırılmış, boğazıma bir şeyler düğümlenmişti.

Grimalkin bana bakıp başını iki yana salladı. "Üzgünüm, ama bilmen gerekiyordu. Sanki Alice ve Lukrasta birbirlerini uzun süredir aramış da sonunda bulmuş gibiydi. Birbirleri için yaratılmış ve göz göze gelir gelmez bunu anlayan ruh ikizlerinden farksızlardı. Tavsiyeme uy Tom ve Alice'i aklından çıkar."

Konuşamıyordum ve gözlerim dolmuştu. Grimalkin bunu fark ettiyse bile bir şey demeyip anlatmaya devam etti:

“Adeta felç olmuştum ve büyücünün esirinden farksızdım. Lukrasta beni öldürmek istedi. Neler konuşulduğunu anımsamıyorum çünkü zihnim fazlasıyla bulanıktı, sanırım Alice bağışlanmam için yalvardı. Büyücü aynı zamanda Şeytan’ın başını da yanına almak istiyordu, ama Alice ona bir kez daha karşı çıktı. Onu diğer cadılara bırakmanın daha iyi olacağını söyledi. Zaten daha epey cadı yoldaydı ve hepsiyle birden savaşıacak durumda değildim. Oradan bir an önce gitmek istiyor gibi bir hali vardı ve Lukrasta da benzer bir haldeydi. Ve sonra her ikisi de sanki buhar olup uçuverdi. En sonunda ayağa kalkabilecek kadar gücümü topladım, fakat kulübeden kaçmama fırsat kalmadan Şeytan’ın hizmetkârları saldırıya geçti.

Onlarla üç kez dövüştüm; neredeyse kuşatmayı kırıp kaçmayı başarıyordum. Fakat hâlâ Lukrasta’nın yaptığı büyüünün etkisindeydim ve en iyi halimde değildim. En sonunda kulübeye geri çekilmek zorunda kaldım. Elinde ağır bir sopa taşıyan bir insanat bana hızla vurunca bacağım kırıldı. Dizlerimin üzerinde dövüşmeye devam ettiysem de deri heybeyi almayı başardılar ve her şey bitti. İstediklerini almışlardı –yani Şeytan’ın başını– ve benim de ölmek üzere olduğumu düşünüyorlardı. O yüzden beni kendi kanımın oluşturduğu bir gölün ortasında dizlerimin üzerine çökmüş bir halde bırakıp gittiler.

Bu dünyadaki vaktimin sonuna yaklaştığımı düşünmeye başlamıştım ki ustanla birlikte sen çıkageldin. İşte bu yüzden dövüşmeye devam edebilmek için hayatta kalmam gerekiyor. Başı geri almakla iyi iş çıkardın.”

“Ama Lukrasta’ya karşı şansımız olabilir mi? Onu bu kadar güçlü kılan özellikler nedir?”

“Ayini başarılı bir şekilde tamamlayanların kazanacağı güç inanılmaz. Ama bunun seni tanrı yapabileceğine inanmıyorum. Lukrasta saldırıya geçtiğinde ona karşı hiçbir şey yapamadım, fakat bunun nedenleri arasında şaşırmış olmam da vardı. Bir dahaki sefere hazır olacağım ve onun büyü gücünü etkisiz hale getirebilmenin bir yolunu buldum bile. Tüm bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var. Galip gelebilmemiz için hazırlık zamanı...”

“Kazanacağız!” diye bağırdım. “Kazanmak zorundayız!”

Evet, diye düşündüm kendi kendime, Şeytan ve hizmetkârlarını hâlâ alt edebiliriz. Kazanabiliriz.

Fakat Alice’i kaybetmiştim.

BÖLÜM 18

SON ÇIRAK

Yeniden Chipenden'e doğru yola koyulurken Grimalkin'in artık ata bağlanmasına gerek yoktu. Fakat her ne kadar bir şey söylemese de acı çektiği her halinden belli oluyordu.

Yolculuğu düşmanlarımızla bir kez daha karşılaşmadan tamamladık. Bir ara uzakta kalabalık bir cadı grubunun da bizimle aynı yöne doğru ilerlediğini gördüysek de çok geçmeden onları arkamızda bıraktık.

En sonunda Chipenden'in gri çatılı evleri görünmeye başladı ve çok geçmeden Hayalet'in bahçesinin sınırına dayandık. İlk ağaçların etrafını çevreleyen çalılıkların arasından alçak bir homurtu duyuldu. Demek Kratch sağ salim geri gelmişti ve Grimalkin'e meydan okuyordu.

Öcüye seslenip Grimalkin'in de benimle birlikte olduğunu söyledikten sonra birlikte ön kapıya kadar at üstünde ilerledik. Ustam dışarı çıkıp bizi karşıladı, yüzünde bir rahatlama görülebiliyordu; Şeytan'ın başının bir kez daha Grimalkin'in elinde olduğunu görünce memnun bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

“İkiniz de iyi iş çıkardınız!” diye bağırdı. “Başarılı olacağınıza dair umutlanmak dahi istemiyordum!”

“Övgüyü hak eden kişi senin çırağın,” diye yanıtladı Grimalkin. “Tom Ward tüm olumsuzluklara rağmen Şeytan’ın başını geri almayı başardı. Ben sadece ona eşlik ettim. Yine de düşmanlarımız güçlerini birleştiriyor ve buraya doğru geliyorlar.”

“Sağ salım döndüğüne sevindim evlat,” dedi Hayalet bana dönerek. “Endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Ama bunu düşünmemek için sürekli bir şeyler yaptım. Scorton’un güneyinde bir öcü işine çağırıldım. Musallat olduğu kulübeden çıkması için onu ikna etmeyi başardım.”

Ustama gülümsedim. Onun yeniden hayaletlikle ilgili konuşmaya başladığını duymak çok güzeldi.

Benden sonra Grimalkin de yana kayarak atından inip ileri geri yürümeye başladı.

“Hızlı bir şekilde iyileşmişsin,” dedi Hayalet. “Seni atına bağlayalı daha sadece birkaç gün oldu.”

“Hızlı iyileşmem gerekiyor, fakat bacağım yeniden kırılarak düzgün bir şekilde yerleştirilmeli. Bahçede ufak bir demir ocağı kurmak istiyorum,” dedi katil cadı.

“Gerekli gördüğün her şeyi yapabilirsin. Yeni silahlar mı yapacaksın?”

“Evet, o da var ama asıl ihtiyacım daha acil. Bacacağımı iyileştirip eski gücüne kavuşturmam gerek.”

Hayalet yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Ne o ne de ben demir ocağıyla bacağımı iyileştirme arasında bir

bağlantı kurabiliyorduk, fakat Grimalkin daha fazla açıklama yapmayınca biz de ısrar etmedik. Aksayarak atını otlatması için batı bahçesinin yeşilliğine doğru götürürken ustam babacan bir tavırla kolunu omzuma koyup gülümsedi.

“Konuşmamız gerek evlat. Hadi kütüphaneye çıkalım.”

Rafların çoğu hâlâ boştu, ama birkaç yeni ekleme yapılmıştı. Gidip rastgele birini aldım: *Kuzey Eyaletlerinin Florası ve Faunası*.

“Bu Bill Arkwright’ın kitaplarından biri değil mi?” diye sordum kitabın sırtına vurarak. Onun yanında altı ay süresince eğitim aldığım dönemde bu kitabı gördüğümü hatırlıyordum. Tabii Bill Yunanistan’da ölmüştü ve şimdi Caster’ın kuzeyinde Judd Brinscall görev yapıyordu.

“Evet evlat, öyle. Defterleri de burada. Su cadılarıyla ilgili birkaçı hariç; ne de olsa onlara su değirmeninde daha fazla ihtiyaç olur. Bunları Judd getirdi. Nemden ve küften zarar gördüklerini, burada daha iyi bir ortamda olacaklarını düşündüğünü söyledi.”

“Konuşmamız gereken bir kitap daha var...” dedim bozuk bir moralle.

“Evet, *Doomdryte*... Grimalkin bana neler yaptığını anlattı. O kitabın yakılması gerekirdi. Şimdi çok büyük zararlar verecek. Lukrasta’dan da bahsetti. Görünüşe bakılırsa Alice sonunda Karanlık’a geçmiş.”

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken ne diyeceğimi bilemeden başımı aşağı yukarı salladım.

“Otursana evlat,” dedi ustam sandalyelerden birini işaret ederek. “Şeytan’ın başını onca cadının elinden almayı nasıl başardığını anlat. Bu çok müthiş bir başarıydı. En başından başla ve hiçbir detayı atlama.”

Bunun üzerine karşısına oturup hikâyemi ikinci kez anlattım, gördüğüm rüyadan ve annemden bana geçen yeni becerilerden bahsettim. Kratch’i çağırdığım ana geldiğimde ustam şaşkınlık içinde yüzüme baktı. Artık öcüyle aramızdaki anlaşmadan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Tüm bu yalan ve dolandan sıkılmışım; ustama karşı hep dürüst olmuş olmayı isterdim. Her ne kadar acı verici olsa da içimde tuttuğum her şeyi ortaya dökmek beni rahatlatmıştı.

“Buradan ayrıldığını bile fark etmedim,” dedi. “Onunla aranızdaki anlaşmanın detaylarını sormadım evlat. Neden biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Çünkü benim yerime *seninle* bir anlaşma yapacağından şüpheleniyordum zaten. Önünde, birlikte çalışabileceğiniz uzun yıllar var, oysa ben neredeyse ömrümün sonuna geldim. Bununla yüzleşmeye hazır değildim; şüphelerimi doğrulayacak sözleri duymak istemiyordum, o yüzden sesimi çıkarmadım. Ama artık zihnim daha berrak ve kaçınılmaz olanın karşısında boyun eğmeye hazırım. O yüzden hadi evlat. Anlat. Tüm detaylardan bahset.”

Bunun üzerine Kratch ile onu çağırdığımda yardımına gelmek ve bunun karşılığında düşmanlarımla kanını içme konusunda nasıl anlaştığımızdan bahsettim. Sonra kulenin

girişinde cadıları nasıl öldürdüğünü ve kan gölünün basamaklarda nasıl sürüyle sivri burunlu ayakkabı sürüklediğini anlattım.

Ama bazı şeyleri anlatmadım. Yaratığı okşadığımdan ya da ona biraz kendi kanımdan verdiğimden bahsetmedim. Yani aldığım tüm kararlara rağmen yine de ona karşı tamamen açık olamıyordum.

Alice ve Lukrasta'dan bahsedip Alice'in yazdığı notu gösterdim. Notu okurken sessizce bekledim. Hiçbir şey söylemeden kâğıdı bana geri verince kaldığım yerden devam edip, Grimalkin tarafından kurtarıldığım ana kadar her şeyi anlattım.

"Şimdi neler olacak sence?" diye sordu Hayalet ayağa kalkıp önümde ileri geri yürümeye başlayarak.

"Alice'i bir daha asla göremeyeceğim," diye yanıtladım. "Ya da görsem bile benim için bir yabancı, hatta bir düşman olacak."

"Kızı unut!" dedi öfkelenerek. "Ben daha büyük resimden bahsediyorum. Cadılar ne yapacak?"

Omuz silktim. "Bahçeye girip efendilerinin başını geri almayı deneyebilirler. Son kez onları hazırlıksız yakaladık, ama artık öcünün neler yapabileceğini biliyorlar. Hiç şüphe yok ki bir araya gelip büyü güçlerini birleştireceklerdir. Bu bir tehdit teşkil edebilir. Öcünün gücü de sınırsız değil."

"Evet, bu doğru evlat. Zehir'le dövüşürken bunu bizzat yaşamıştık. Üstelik Lukrasta'nın kendisi de buraya gelebilir. Ve kim bilir o nelere kadirdir! O büyü kitabındaki ayini tamamlamanın kişiye sonsuz güçler bahsettiği rivayet

edilir. Buna inanmak istemiyorum, fakat bunun onda birini bile yapsa işimiz zor demektir. Grimalkin'in ne kadar güçlü olduğunu biliyoruz ve o bile Lukrasta karşısında çaresiz kalmış."

Tam o esnada cadılarla kule basamaklarındaki mücadeleme dair bir şey anımsadım.

"İçeriden mümkün olduğunca çok cadıyı dışarıya çekmeye gayret ederken Lukrasta, Alice'le birlikte balkona çıkıp yukarıdan bana baktı. Sonra üzerime bir tür büyük enerjisi fırlattı. Darbeyi hissettim ve çok acı çektim. Ama madem o kadar güçlü neden beni oracıkta öldürmedi?"

Bu, eve dönüş yolu boyunca aklımı kurcalayan bir soruydu. Bunun nedeni yedinci oğlun yedinci oğlu olmam ve damarlarımda dolaşan lamia kanı mıydı? Sonra aklıma saldırıyı yapanın Lukrasta değil de Alice olabileceği geldi. Bunu düşünmek dahi istemiyordum ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Hayalet sakalını sıvazladı; birkaç beyaz kepek parçası siyah cübbesine düştü. "Tahminimce *sen* önemlisin. Hatta onun kara büyü gücüne karşı bir direncin olabilir."

Başımı aşağı yukarı salladım. Ustamla aynı fikirdeydik. Bu mümkündü. Annemden bana geçen çok şey vardı: Zamanı yavaşlatma ya da durdurabilme, birinin ölümüne yaklaştığını sezinleyebilme ve son olarak da cadıları takip edip Şeytan'ın başını bulmamı sağlayan, tehlikeyi uzaktan sezinleyebilme yeteneği.

"Cadıların yapabileceği başka bir şey daha var," diye ekledim bir süre düşündükten sonra. "Buraya, başa doğru

geliyorlar. Cadılar Bayramı'nda yanlarında olması için Şeytan'ın bedenini de getiriyorlardır. Sebt gününün gece yarısı –yani Karanlık'a ait yaratıklar için en etkili ziyafet gününde– başıyla bedenini birleştirerek Şeytan'a eski gücünü geri vermeyi planlıyorlardır.”

“Evet evlat, gün konusunda haklısın. Pendle'da Şeytanı dünyamıza çağırdıkları gün de cadıların Lammas sebtinin gece yarısıydı. Karanlık'ın en güçlü ve etkili günü olan Cadılar Bayramı'nı etkin bir şekilde kullanarak Aydınlık'a karşı mutlak bir zafer kazanmak isteyeceklerdir. Ama bunu gece yarısı yapmayabilirler. Karanlık büyülerin güç kazanmaya başladığı bir diğer an da güneşin battığı andır, yani aydınlığın yerini yavaş yavaş karanlığa bıraktığı an.

Karanlık çöktükten sonra elime bir mum alıp eski oda-
ma çıktım. Grimalkin bahçede inşa etmekte olduğu demir
ocağının yanında uyumaktan memnundu.

Odamdaki her şey değişmişti: döşemeler, yatak, aynalı
masa ve perdeler. Yalnızca tek bir şey kalmıştı: Hayalet'in
evinde geçirdiğim ilk gece incelediğim bir şey.

Duvarlar yeni sıvanmıştı, ama dumanın etkisiyle karar-
mış olmasına rağmen içlerinden biri sıvanmamıştı. Ustam
o duvarı olduğu gibi bırakmıştı; çünkü onun üzerinde,
aralarında benimkinin de olduğu otuz tane isim yazılıydı.
Bunlar, ustamın eğittiği ya da eğitmeye başladığı çırakların
isimleriydi. Benden bir önceki çırak Billy Bradley de dahil
olmak üzere üçte biri eğitimleri esnasında feci şekilde can
vermişti. En az biri Karanlık'a gitmiş, çoğuysa eğitimlerini

tamamlayamamıştı. Eğitimini tamamlayan üç kişiyle tanışmışım: Peder Stocks, Bill Arkwright ve yakın zamanda tanıştığım Judd Brinscall.

Kendi adımını incelerken burada geçirdiğim o ilk gece duvara yazı yazmanın nasıl küstahça bir davranış olduğunu düşündüğümü anımsadım. Ancak çok sonra bunu yapabilecek cesareti toplayabildim. Adımı diğerlerinin arasına yazacak bir yer bulmaya çalıştım. Her şey çok geride kalmıştı; o günden bugüne öyle çok şey olmuştu ki...

Yeniden ustamı düşünürken bazı şeylerin gerçekten de sona ermek üzere olduğunu hissettim. Avukat Bay Potts ile vasiyetnamesini hazırladığı günden beri onun son çırağı olacağıma giderek daha fazla inanmaya başlamıştım.

Ne de olsa ustamın da yakın zamanda bana anımsattığı üzere, annem bu kehaneti ben doğduktan hemen sonra kaleme aldığı bir mektupta belirtmişti...

Annemi düşününce aklıma yine Alice geldi. Annem Alice'le çok vakit geçirmişti, ama o bile Alice'in sonunun ne olacağına dair emin olamamıştı. Şu sözleri aklımdan çıkmıyor:

Bu kız hayatının zehri, yaptığın her şeyi zora sokan bir zehir olabilir. Ya da sahip olabileceğin en iyi ve en güçlü dost da olabilir. Senin için çok şey değiştirebilecek biri. Aranızdaki ilişkinin ne yöne gideceğini ben de bilemiyorum. Ne kadar zorlarsam zorlayayım bunu göremiyorum.

Artık ilişkimizin ne yöne gittiğini biliyordum. İçimde hiçbir yalancı umut kııntısı kalmamıştı. Alice gerçekten de Karanlık'a gitmişti.

Elimdeki mumu aynalı masaya bıraktıktan sonra gömleğimden başlayarak soyunmaya başladım. Aniden bakışlarım sol koluma ilişti.

Alice'in tırnaklarının bıraktığı izler silinmişti. Yıllar önce, Malkin Ana yok edildiğinde tırnaklarını tenime batırıp kanımı çekmişti. Bunun 'imzası' olduğunu söylemişti. Mab Mouldheel bana büyü yapmaya çalıştığında gerçekten işe yaramış ve beni korumuştur.

Alice bana bu işaretin asla silinmeyeceğini söylemişti... Oysa şimdi aniden yok olup gitmişti!

Bu durum Alice'le aramızdaki bağın en sonunda koptuğu anlamına mı geliyordu?

Yaptığımız ilk sohbetlerden birinde Hayalet o esnada hem sinir bozucu hem de öfkeye kapılmama neden olan bir şey söylemişti:

Asla bir kadına güvenme!

Bu tuhaf öğüdü neden verdiğini çok sonra anladım. Hayatının aşkı, başına türlü dertler açan Meg adında bir lamia cadısıydı. Ve işte şimdi tarih tekerrür ediyordu.

Onunla tanıştığımdaya Alice, Kemikli Lizzie'den cadılık eğitimi alıyordu. Her ikimizi de Şeytan'a karşı korumak için büyü yapmıştı; bu doğrudur. Ama daha en başından itibaren ustamla benim arama bir soğukluk sokmuştu: Ona ya yalan söylemiş ya da eksik bilgi vermiştim.

Evet, ustam başından beri haklıydı. Bu öğüdünü dinlemem gerekirdi.

Alice Deane'e asla güvenmemeliydim.

BÖLÜM 19

ÖDENECEK BEDEL

Mumu üfleyip kendimi üzgün ve yalnız hissederek yatağa girdim. Uyumam mümkün değildi ve birkaç saat sonra daha şafak sökmeden kalktım, iyice bir gerinip esnedikten sonra küçük odamın döşemeleri üzerinde ileri geri yürümeye başladım.

Bir süre sonra dışarıdan birtakım sesler geldiğini duyup pencereden baktım. Sekiz kalın pencereden ötürü karanlığı tam olarak seçemediğimden pencerenin alt yarısını kaldırdım. Kolayca açıldı; marangoz iyi iş çıkarmıştı. Soğuk ekim havası anında odaya dolarak içimi titretti. Pek fazla bir şey göremiyordum ama bir şeyler duyabiliyordum. Metalî döven çekiç sesine benziyordu.

Grimalkin olmalıydı. Gidip onunla bacağına nasıl iyileştirmeyi düşündüğünü konuşmaya karar verdim ve giyinip aşağıya indim.

Arka kapıdan çıkıp dosdoğru sesin geldiği yere, yani ölü cadıların gömülü olduğu doğu bahçesine yöneldim. Burası karanlık çöktükten sonra gidilmesi hoş bir yer değildi. Başka kim olsa evde ya da kimi zaman dersleri işlediğimiz batı

bahçesinde çalışırdı; üstelik orada gündüzleri de çalışabilirdi. Ancak birkaç ölü cadının Grimalkin gibi güçlü bir cadıyı rahatsız edebileceğini sanmıyordum. Her ne kadar dolunay bahçeyi gümüşü ışııyla oldukça iyi aydınlatsa da ağaçların altı epey karanlık olduğundan temkinli bir şekilde ilerliyordum. Bir mezar taşını geçtim; hemen altında, on üç demir çubukla çevrelenmiş bir toprak parçası vardı. Ölü bir cadının mezarıydı bu; demirler onun dışarı çıkmasını engellemek için yerleştirilmişti.

İleride bir ışık görünce bunun küçük ocaktan geldiğini fark ettim. Taşlardan yapılmış bir yatağın üzerine örs yerleştirilmişti. Buna, demircilerin kullandığına benzer çekiçler dayalıydı. Ocağın kendisi de taşlardan yapılmıştı ve katil cadı elindeki maşayla bir bıçağın kabzasını tutar halde hemen yanında yere çömelmişti.

Yanında, alt kısmı kan lekeli bez bir çuval vardı. İçinde Şeytan'ın başı olmalıydı.

Bıçağı hızla çekip geriye doğru savurarak ocağın ağzından etrafa kıvılcımlar saçarken Grimalkin'i izledim.

Bu şekilde farklı bıçaklar yaptığını biliyordum. Kısa olanlar fırlatmak içindi; diğerleriyse yakın dövüşte kullanılıyordu. Ama daha önce hiç bu kadar uzununu görmemiştim. Daha çok bir kılıca benziyordu.

Aniden olduğu yerde dönüp ayağa kalkarak emin adımlarla bana doğru ilerledi. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi değildi; orada durup çalışmasını izlediğimi hissettiğini fark ettim. Endişelenmişim, ta ki sivri dişlerini göstererek gülümseyinceye dek.

“Bıçağı ısınsın diye bir süre orada bırakacağım,” dedi.
 “Hadi yürüyelim. Sana anlatmak istediğim şeyler var.”

Grimalkin heybeyi aldıktan sonra ağaçların arasından geçerek ölü cadıların bulunduğu yerden uzaklaştı. Batı bahçesine uzanan patika boyunca onu takip ettim. Oradaki bankın yanında durup bana baktı, gözleri ay ışığında parlıyordu.

Tam bacağına soracaktım ki söze girdi.

“Yarın akşam bana yardım etmeni istiyorum. Bacağıma kırıp yeniden yerine yerleştirme amacındayım. Sonra kemiğe iki delik açıp parçaları gümüş bir pinle birleştireceğim.

“Gümüş mü kullanacaksın?” dedim şaşkınlık içinde. Cadılar gümüşle bağlanabilirdi, onlara karşı kullanılabilecek en etkili silahtı. Onlara çok acı veriyordu.

“Büyünün gerekli bir parçası,” diye yanıtladı katil cadı. “Güçlü bir iyileştirme büyüsüyle birlikte gümüş, kemiği kaynatıp yeni et ve kas dokusunun oluşmasını hızlandıracak. Böylece bacağıma eski haline dönecek. Ama her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır. Bazı durumlarda bu bedel yıllar sonra ortaya çıkabilir; bu durumdaysa anında çıkacak. Gümüş pini bacağıma yerleştirmek bana acı verecek.”

“Acı zaman içinde geçecek mi peki? Buna ne kadar katlanman gerekecek?” diye sordum.

“Ben ölünceye kadar sürecek,” diye mırıldandı Grimalkin.

“İyi de nasıl hareket edeceksin?” diye sordum.

“Uzun zamandır üzerinde çalıştığım bazı zihinsel güçler var. Örneğin irademi odaklayarak akan sudan geçebilirim; çoğu cadı için bu imkânsızdır. Acıyı hissediyorum, ama

onu arka plana atabiliyorum. Zaman içinde gümüş pinle yaşamayı da öğreneceğim.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum...” dedim.

“Çok zor, ama katil cadı olarak kalmak istiyorsam yapılması gerekiyor. Yarın akşam gün batımından bir saat sonra güney bahçesine gel. Gerekli hazırlıkları yapmış olurum fakat pini kendi bacağıma yerleştiremem. İşte bu yüzden başladığım işi bitirmem için yardımına ihtiyacım var.”

Söylediğini yapmayı kabul ettim, fakat bir yandan da neden bu iş için Hayalet’in öcülerini bağladığı güney bahçesini seçtiğini düşünüyordum.

Ertesi gün sakin geçti. Öğleden sonra kasabada dolaşıp civardaki tepelerden birine çıktım. Hayalet’in evine yaklaşan cadı olup olmadığını görmek istiyordum. Bir sabah uyanıp bahçemizi cadılarla çevrili bulmak istemiştik. Aynı zamanda zihnimi boşaltıp salim kafayla düşünebilmek istiyordum. Alice’i aklımdan çıkarmam çok zordu. Cadılar Bayramı’na iki haftadan az zaman kalmıştı. Kendimizi öylece olayların akışına bırakıp tepki veremeyeceğimizin farkındaydım. Bir plan kurmamız gerekiyordu. Hayalet’le bu konu üzerinde çalışmalıydım.

Ev tehlikede değildi, fakat çok uzakta, tepelerin eteklerinde kuzeye doğru ilerleyen bir grup kadın gördüm; siyah giyinmişlerdi ve tek sıra şeklinde ilerliyorlardı. Kesinlikle cadıydılar. Acaba Cadılar Bayramı için Wardstone’a mı gidiyorlardı? Bu mümkündü. Aynı yoldan daha kaç cadı geçti acaba, diye düşündüm.

Ustam bana Wardstone'a götürülen ilk çırağı olduğumu söylemişti, yani orası bir sır gibi saklanıyordu. Mab Mo-uldheel ve kız kardeşleri orayı biliyorlardı, fakat bunun nedeni onun Pendle'daki en iyi kâhin olmasıydı. Ancak Karanlık'a ait yaratıklarının yarısının Wardstone'u bildiği ve oraya doğru gittiği anlaşılabiliyordu. Belki de oraya Şeytan tarafından çağırılmışlardı... Her ne kadar kafası bedeninden ayrı ve ruhu da onunla birlikte bağlanmış olsa da hizmetkârlarıyla iletişim kurmaya devam edebiliyordu.

Güneş battıktan bir saat sonra beni bekleyen görevden çekinerek güney bahçesine yöneldim. Yine ay ışığının aydınlattığı bir geceydi.

Katil cadı beni bekliyordu. Sol yanma dönüp uzanmış, bacağına öcülerin bağlandığı çukurlardan birini kapatan düz kayanın üzerine yerleştirmişti. Bu kaya pin takılırken bacağına destek olacaktı. Tenini sıyrıp yerinden oynamasın diye dikmişti. Altındaki kemik ay ışığında parlıyordu. Etrafta çok az kan vardı –akmasını önlemek için büyü yapmış olmalıydı– ve kemikte açtığı deliği görebiliyordum. Gümüş pin hemen bacağının yanında duruyordu ve onun yanındaysa küçük, hafif bir çekiç vardı.

Bacağına bakarken ağzım kurudu ve titremeye başladım. Bu çok zor olacaktı, ama şimdi bu şekilde sarsılmanın sırası değildi. Grimalkin buna dayanabilecekse ben de ona yardım etmek için kendimi zorlamalıyım.

“Gümüş pinin bir ucu koni şeklinde,” diye açıkladı Grimalkin. “Dar olan kısmı yerleştirip çekiçe vur. Üç kez

yavaşça vurman yeterli olacaktır. Sonra beni bırak, gerisini ben hallederim.”

Şişkin, kan damlatan heybe hemen yanıımızdaydı. Korkunç bir acıyla karşı karşıyayken dahi uyanık olması gerekiyordu.

Pini sol elimle alıp çekici de sağ elimle kaldırdım. Sonra dönüp Grimalkin’in yanına geçerek eğildim. Pini kontrol ettikten sonra kemiğin üzerindeki deliğe yerleştirdim. Ona bakınca alnıyla üst dudağının ter içinde olduğunu gördüm.

Bu noktaya gelebilmek için çok acı çekmiş olduğu belliydi; şimdiyse aniden çok daha büyük bir acı çekecekti. Üstelik bu acı hiç dinmeyecekti.

“Duraksama! Şimdi yap!” diye emretti. “Beklemek olayın kendisinden daha kötü.”

Vakit kaybetmeden pini dikkatli bir şekilde tuttuktan sonra hafifçe vurdum. Sonra bir kez daha... Neredeyse tamamen girmek üzereydi, ama biraz direnç hissettim. Sıkılaşıyor, param parça olmuş kemikleri bir araya getiriyordu.

Sonra daha sert bir şekilde yeniden vurdum ve pin tamamen yerine oturdu.

Grimalkin’in acıya tepki verdiğini o ana kadar görmemişim. Alnında biriken teri saymazsak... Acı içinde bağırdığını da hiç duymamışım.

Ama şimdi pin yerine yerleşirken acı içinde haykırdı; tüm bedeni titreyip kasılmaya başladı.

Sonra nefes almamaya başladı.

BÖLÜM 20

YEŞİL SİS

Öldü mü yoksa? diye düşündüm dehşete kapılarak. Gümüş pinin yarattığı şok onu öldürmüş müydü?

Bir cadı için en öldürücü metallerden biri olan gümüşten yapılma bir parçayı bedeninin içinde taşımaktan daha kötü ne olabilirdi?

Grimalkin hareketsiz yatıyordu; sanki ruhu bedenini terk etmişti. Alnına dokununca buz gibi olduğunu hissettim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Doktorlar da yardım edemezdi.

Ya pini çıkarmam gerekirse... Önce onu diğer tarafa yarıtmam gerekirdi. Grimalkin'in ocağında farklı alet edevatlar olduğu kesindi. Belki de onların arasında ucu sivri bir metal bulup ters taraftan vurarak pini çıkarabilirdim?

Ama ayağa kalkarken başımı iki yana sallamaya başladım. Bu sadece yapılamaz değildi; *yapılmamalıydı da!* Grimalkin yeniden soluk alıp vermeye başlayıp eninde sonunda gücünü toparlasa bile gümüş pin olmadan bacağı asla tam olarak iyileşemezdi. Bir daha asla o eski katil cadı olamazdı. Ölmeyi yeğleyeceğine emindim.

Olup bitenleri Hayalet'e anlatmak üzere oradan uzaklaşmaya karar verdim. Fakat tam o esnada Grimalkin derin bir nefes aldı. Arkama dönünce gözlerinin açıldığını ve yüzünün acı içinde buruştuğunu gördüm.

"Şimdi beni yalnız bırak!" Neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. "Gerisini ben tek başıma hallederim." Sonra heybe-ye uzanıp yanına çekti.

Bunun üzerine ben de eve girip üst kata, kendi odama çıktım. Uykuya dalmam epey uzun sürdü. Sürekli olarak az önce yaptığım şeyi ve Grimalkin'in çektiği acıyı düşünüyordum. Katil cadı olarak çalışmaya devam edebilmek için bu acıya katlanmaya razıydı.

Ertesi gün ekimin ortası için oldukça güneşli ve ılık bir hava vardı. Kahvaltı esnasında Hayalet'e Grimalkin'e yardım etmek için yaptıklarımдан bahsettim. "Çok acı çekiyor olmalı." Başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. Sonra düşünceli bir şekilde bir süre sessiz kaldı.

Kahvaltıdan sonra Grimalkin'in nasıl olduğunu görmek üzere güney bahçesine yöneldim. Öcü taşlarından birinin üzerine uzanmıştı, gözleri kapalıydı. Sol eli hâlâ heybedeydi. Uyuyor sanmıştım.

Yanıliyordum.

Gözlerini açmadan konuştu. "Beni bırak! Git buradan! Beni yalnız bırak!" diye tısladı.

Tek kelime etmeden dönüp dediğini yaptım. Acıyla yaşamayı öğrenebilecek mi acaba? diye düşündüm. Eski gücüne yeniden kavuşabilecek mi?

Daha sonra ustam kasabadan haftalık erzak alışverişini yapmam için beni kasabaya gönderdi.

Manavda bir sürprizle karşılaştım. En büyük abim Jack'den bir mektup gelmişti. Sokağa çıkıp bir duvara yaslanarak okumaya başladım:

Sevgili Tom,

En sonunda sana güzel haberlerim var. Kardeşimiz James sağ salım geri döndü. Hırsızların saldırısına uğramış, dayak yemiş ve haftalarca tutsak edilmiş. Fidyeye istemeyi düşünmüş olmalılar. Onu yakalayanlardan ikisini çıplak elleriyle öldürmeyi başardıktan sonra kaçabilmiş.

Umarım sen de güçlü ve sağlıklısındır. Eğer çiftliğe yolun düşecek olursa seni yeniden görmek isteriz. Ama lütfen karanlık çöktükten sonra gelme, çünkü düşünmem gereken bir eşim ve bir çocuğum var.

Ellie ve Küçük Mary de sana sevgilerini yolluyorlar.

En iyi dileklerle,

Jack

James'in hayatta olduğunu bilmek güzeldi; tabii onun basit hırsızlar tarafından kaçırıldığına inanmıyordum. Todmorden'e giderken Grimalkin bana Şeytan'ın benimle konuşmak istediğini söylemiş, heybeyi açıp konuşmasına izin vermişti. Şeytan da bu fırsatı kaçırmayıp bana abimin öldürüldüğünü söylemişti. James'i kaçıranların Karanlık'a ait hizmetkârlar olduğunu ve hayatının tehlikede olduğunu

biliyordum. Sağ salim çiftliğe döndüğünü duyduğuma çok sevinmiştim.

Onun beni köşeye sıkıştırmak için kullanılacağından endişe ediyordum. Ya da Şeytan'ın işleri nasıl yürüttüğü düşünülürse her an abimin başının bir heybe içinde bana gönderilebileceğini biliyordum. Neyse ki tüm bunlar James'in gücü ve kararlılığı sayesinde atlatılmıştı. Demirciler tehlikeli düşmanlardır.

Fakat Şeytan hayatta olduğu sürece ailem tehlikede olacaktı. Annemin son kalan oğlu olacağıma dair bir kehanette bulunmuş; hepsinin gözlerimin önünde feci şekilde can vereceklerini söylemişti.

Jack'in mektubunun son satırları beni biraz üzmüştü. Karanlık'a ait bir yaratığın beni takip edebileceğini düşündüklerinden çiftlikte geceyi geçirmemi istemiyorlardı. Ellie kızı Mary için korkuyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Ne de olsa yıllar önce güçlü kötücül cadı Malkin Ana beni çiftliğe kadar takip edip onları tehdit etmişti.

Artık bir hayaletin evlenmesinin neden imkânsız olduğunu çok iyi anlıyordum; hâlâ hayatta olan ailemden uzak durmam gerekiyordu. Alice'le birlikte olabileceğimiz fikrine nasıl kapılmıştım ki? İşim nedeniyle sürekli tehdit altında olurdu.

Sonra bu aptalca düşüncelerime güldüm. Alice kendi başına yeterince güçlüydü ve başının çaresine bakabilirdi; üstelik şimdi hayatı paylaşacak bir başkasını bulmuştu.

Geri kalan erzakı toplayıp Hayalet'in evine taşıdım.

Onun kütüphanede olduğunu görünce Jack'in mektubunu gösterdim.

James'in iyi ve güvende olduğunu duyduğu için sevinmişti. "Bu işler bitince aileni ziyaret etmelisin. Onları görmeyeli uzun zaman oldu."

"O halde bunu güneş hâlâ tepedeyken yaptığımı emin olmalıyım," dedim suratımı asarak. "Kendi evimi karanlık bastıktan sonra ziyaret edemiyorum!"

"Üzgünüm evlat, ama uğraştığımız şeylerden korktukları için onları suçlayamazsın. Hayatım boyunca hep insanları tedirgin ettim, hatta bazılarını iyiden iyiye korkuttum. Bu yaptığımız mesleki bir şey; bunu kabul etmemiz gerek."

O gece rahat uyuyamadım ve sürekli uyanıp durdum. Sonra, sabahın erken saatlerinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir hisse kapıldım. Kötü bir şey olmuştu.

Başım dönüyordu, halsizdim ve doğru düzgün düşünemiyordum. Zorla yataktan kalkmak için harcadığım çabadan ötürü kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı; kendimi zorlayıp pencereyi açtım. Daha önce pencereyi kolayca açabilmişim, oysa şimdi sertti ve kollarım iyiden iyiye ağırlaşmış gibiydi. En sonunda dışarı eğilip bahçeye bakmayı başardım. Hava yine açıktı ve ay ışığında ağaçların arasından yayılan bir sis tabakasının bahçeyi kaplamaya başladığını gördüm.

Bu sisle ilgili iki tuhaf şey vardı:

Birincisi, olağandışı bir şekilde hareket ediyor, sanki ince parmaklar gibi eve doğru ilerliyordu. Ay ışığı renkleri

soldurur ya da değiştirir, ama bu sisle ilgili gerçekten tuhaf bir şey vardı; beyaz ya da gri olacağı yerde garip bir yeşile çalıyordu. Kara büyü kullanıldığına neredeyse emindim.

Hayalet'in sırtı son dönemde daha iyi olduğundan mut-fakta bir sandalye üzerinde uyuklamak yerine odasına ık-mıştı. Hızla giyinip yatak odasına giderek kapısını aldım. Yanıt gelmeyince bir kez daha aldım. En sonunda kapıyı açıp içeri girdim. Hayalet'i bir tür büyü saldırısıyla karşı karşıya olduğumuz konusunda uyarmalıydım. Sirtüstü ya-tıyordu, ağzı aralıktı ve derin bir uykudaymış gibi gr-nyordu. Sonra pencereden sızan ay ışığının aydınlığında yeşil sisin döşemelerin üzerinde yatağını tamamen evrele-miş olduğunu gördüm.

Yavaşça omuzlarından sarstım. Homurdandı; hepsi bu. Adını seslenip yeniden, bu kez daha sert bir şekilde sarstıy-sam da uyandırmayı başaramadım.

Aniden bahçede cadılar olabileceğini anladım! Odama koşup çantamdan gümüş zincirimi kaptığım gibi arka ce-bime attım. Sonra basamakları üçer üçer atlayarak aşağıya indim, giriş kapısının arkasına bıraktığım asamı kapıp bah-şeye fırladım. Burada sis iyiden iyiye yayılmıştı. Neredeyse belime kadar gelmiş, evle birlikte bütün ağaçları da boğma-ya çalışan bir akıntı gibi yükselmişti.

O ana dek sadece aklım karışmıştı, kendimi tuhaf bir rüyada hareket ediyor gibi hissediyordum ama sonra ani-den zihnimde alarm çanları almaya başladı. Tehlikeyi fark etmiştim.

Grimalkin!

Şeytan'ın başı!

Güney bahçesine doğru koşup katil cadıyı son gördüğüm öcü çukurunun yanına gittim. Hâlâ oradaydı, kıvrılıp büzülerek avını ezmeye hazırlanan bir yılanı andıran yeşil sis tabakasıyla çevrili halde derin uykudaydı.

Ama heybe yoktu.

Biri bahçeye girmiş ve hepimizin derin bir uykuda olduğumuza emin olmak için büyü yapmıştı. Öcü bile çaresizdi.

Bense kara büyüye rağmen uyanmıştım. Bir şekilde buna karşı koyabilmişim. Ve bu kez annemden aldığım becerilerden biri yine yardımına koştu.

Zihnimin içinde patlayan ışık çakmasıyla birlikte alnımda bir acı hissettim. Ve tam o esnada Şeytan'ın başının nerede olduğunu anladım.

Batı bahçesine doğru taşınyordu.

Katil cadıyı uyandırmakla uğraşmadım; muhtemelen yardım edecek durumda değildi zaten. Asamın ucundaki bıçağı çıkarıp ağaçların arasından koşarak heybeyi kaçıran her kimse peşine düştüm.

Tam zamanında harekete geçmişim! Önümde birinin heybeyi taşıdığını görebiliyordum. Bu bir kadındı ve sivri burunlu ayakkabıları vardı. Asamı mızrak gibi havaya kaldırdım. Burada acımaya yer yoktu... Çok yakında bu cadı her kimse sınırı geçecek ve ona yardım etmek için bekleyen diğerlerinin yanına ulaşacaktı: Şimdi saldırmam gerekliydi. Var gücümle koşarken bıçağı sırtından kalbine saplamayı hedefliyordum. Ama son anda dönüp bana baktı.

Bu Alice'ti.

BÖLÜM 21

SISKA BİR OĞLAN

“Peşimden geleceğini tahmin etmeliydim,” dedi Alice. “Büyüme karşı koyabilecek kadar güçlü olacağından korktuğum tek kişi sendin.”

Heybe sol elindeydi. İçinden sızan koyu renkli sıvı yere damlayarak otlara karışıyordu. Şeytan’ın başından sürekli kan sızıyordu.

Alice başını havaya kaldırıp benimle göz göze geldi; tavırlarında utanma ya da suçluluktan eser yoktu, yaptığı ihaneti kabulleniyor gibi görünmüyordu. Elimde olmadan o esnada ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim. Yüzü ılık saçıyordu, saçlarını tahta bir tokayla tutturmuştu. Koyu renk ipekli elbisesi bedenini sımsıkı sarıyordu.

Hiç olmadığı kadar Kemikli Lizzie’ye benziyordu. Tabii ölü annesinden farklı olarak yüzünde alaycı bir gülümseme yoktu ve gözleri durmaksızın fır dönmüyordu. Karşımda sadece onun etkileyici güzelliği vardı. Ama geri kalan özellikleri de zaman içinde belirecek miydi?

“Neden Alice?” diye bağırdım asamı indirerek. “Bunu neden yapıyorsun? Şeytan’ın, düşmanın olduğunu sanı-

yordum! Onu yok etmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyordum.”

“Bunları sana açıklamak için harcadığım çabaya değmez Tom. Asla anlayamazsın, o yüzden nefesimi harcayamam.”

Dönüp yürümeye başladı, ama ben de peşinden koşup omzundan tuttuğum gibi yüz yüze geleceğimiz şekilde bana çevirdim.

“Hayır!” diye bağırdım. “Bunu *neden* yaptığını bilmeyi hak ediyorum. Söyleyeceksin.”

“Hoşuna gitmeyecek,” dedi Alice. “Çok basit Tom. Fazla ileri gittim. Kara büyü gücümü çok fazla kullandım, Agnes Sowerbutts yıllar önce beni bu konuda uyarmıştı. Ve artık değiştim, kötücül bir cadıyım. Bu önemli değil, çünkü zaten böyle olmaya mahkûmdum. Başka türlü olamazdım. Kötü doğdum; içim kötüydü. Benim için üzölmekle vakit harcama.”

“Senin için en ufak bir üzüntü dahi hissetmiyorum,” dedim kırıgın bir şekilde. “Sadece neden Şeytan’a yardım edip onu eski gücüne kavuşturmaya çalıştığını bilmek istiyorum.”

“Bilmediğin şeyler var Tom. Grimalkin’e sor; iyice kuzeye gittiğinde biz insanlar için Şeytan’inkinden bile daha büyük bir tehlike keşfetti. Onu şimdi yok edecek olursak sonumuzu getirecek bir şeyin başlangıcı olur, öyle ya da böyle. En iyisi, *onun hüküm sürmesi. Çünkü inan bana diğer alternatif çok daha berbat.*”

Grimalkin’in bundan bana neden bahsetmediğini bilmiyordum. Kendini daha iyi hissettiğinde bunu ona soracaktım.

“Yeni bir karanlık çağdan daha kötü ne olabilir Alice? Eyaleti ecinniler basacak. Kadim Tanrı Golgoth sonsuz bir kış getirebilir. İnsanlar donarak ölecek ya da açlıktan. Çünkü tarım yapılamayacak kadar soğuk olacak. Sadece kadın ve erkeklerden bahsetmiyoruz. Ölecek olan onca çocuk ne olacak, onları umursamıyor musun?”

“İnsanlar karanlık çağa katlanabilirler, bu daha önce de oldu. Ama Şeytan’ın yerini alacak olan yeni karanlık tanrıyla baş edemezler. İnsan olmayan ve Kobalos adı verilen yaratıklar ona tapıyor. O ve hizmetkârları insan ırkının yarısını –erkekleri– dünya üzerinden silmeyi planlıyorlar. Buna erkek çocuklar da dahil... Sadece kadınlar köle olarak yaşayabilecekler; ki ölmeleri daha iyidir! O yüzden Şeytan’a katlanmak yeğdir.”

“Grimalkin’in kuzeydeki bu tehdidi tespit ettiğini söylüyorsun. Eğer öyleyse neden hâlâ Şeytan’a karşı savaşıyor? Her ikiniz de aynı bilgiye sahipsiniz, o neden farklı davranıyor?”

“Bunun yanıtını tahmin edebilirsin Tom. Fazla düşünmene gerek yok, öyle değil mi? Grimalkin kendi kanunlarını kendi yazar. Mantıklı olsun olmasın, her ne isterse öyle yapar. Şeytan onun bebeğini öldürdü ve hayatının önemli bir kısmını intikam ateşiyle yanıp tutuşarak geçirdi. Şeytan’ın yerini alacak kâbusu önemsemiyor. İnsan ırkının başına gelecekler umurunda değil. Onun için önemli olan sadece Şeytan’ı yok edip yaptıklarının intikamını almak. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Alice'in söyledikleri aklımı karıştırmıştı. Aniden daha önce Kobaloslar hakkında bir şeyler duyduğumu hatırladım. Onlar hakkında Hayalet'in Yaratıklar Kitabı'nda bir şeyler okumuştum. Söyledikleri doğru olabilirdi, ama yine de yaptığı şeyi doğrulamazdı.

"Bunu sadece Lukrasta için yapıyorsun, öyle değil mi Alice?" dedim. "Artık zihnini kendin kontrol edemiyorsun, onun gücüne amadesin! Onu bırak, sana yalvarıyorum. Henüz çok geç değil."

"Ben kimsenin gücüne amade falan değilim. Lukrasta ve ben ortağız; eşdeğeriz. Birbirimizi kolluyoruz."

"Daha yeni tanışmışken bunu nasıl söyleyebilirsin? Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve birlikte çok şey yaşadık. Aramızdaki bağ daha güçlü değil mi?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm Tom, ama Lukrasta'yla tanıştığım an içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Gücümü topluyor ve *Doomdryte* ayinine hazırlanıyordum ve sanırım sınırı aşıp Karanlık'a geçmeme de bu neden oldu. Ve o kitabı açtığımda işte oradaydı: diğer yarım, birlikte olmaya yazgılı olduğum büyücü. Her şey aniden oldu ve artık geri dönüşü yok! Şuna bak!" diye bağırdı Alice.

Boştaki eliyle elbisesini kaldırıp sol baldırının üzerindeki yuvarlak bir işareti gösterdi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun Tom?"

Üzgün bir şekilde başımı iki yana sallarken söyleyeceklerinin hiç hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Küçükken bu ince bir hilaldi, ama her kara büyü yapışımda büyümeye başladı. Önce yarım ay oldu ve sonra

son dördün; Lukrasta'yla tanıştıgımdaysa dolunay oldu. Karanlık'a ait olduğumun işareti. Bunu aklına yaz, benimle ilgili gerçeği gösteriyor!"

"Onu bırak Alice," diye yalvardım, gözlerim dolmuştu. "Biz hep çok iyi arkadaş olduk. Bana geri dön."

Alice'in yüzü öfkeyle buruştu ve elbisesini bırakıp dizlerinin üzerine düşmesine izin verdi. Artık sanki gerçekten bana bakan kişi Kemikli Lizzie'ydi.

"Neden senin için Lukrasta'yı terk edecekmişim? Neden güçlü bir erkeği cılız bir oğlan için bırakayım!" diye bağırdı.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız Alice," derken hissettiklerim yüzünden boğazım düğümleniyor ve sesim titriyordu. Neden bu kadar acı verici konuşuyordu?

Ama artık az önce söylediklerime kendim de inanmıyordum. Sesimdeki yakarmayı duyabiliyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Alice bana yanıt verirken içimdeki öfke kabarmaya başladı.

"Sen ve ben birlikte, öyle mi? Bu mümkün değil!" dedi alaycı bir şekilde. "Beni güldürme lütfen! Hangi akıllı başında kadın hayatının geri kalanını bir hayaletle geçirmek ister ki? Yalvarmayı kes Tom, bu sana hiç yakışmıyor. Ama şimdi senden bir şey isteyeceğim. Birlikte gerçekten de çok vakit geçirdik. Benim düşmanım değilsin Tom ve asla da olmayacaksın. O yüzden lütfen olanları kabullen."

"Seni durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım!" diye bağırdım. "Ve o büyücüyü gördüğüm an ölmüş demektir!"

“Sen basit istek ve ihtiyaçları olan bir çocuktan farksızsın. Lukrasta’dan uzak dur, yoksa ölen sen olursun. Ya da kaderin çok daha kötü olur. O uğraşılabacak biri değil. ‘Acıma’ nedir bilmez. Bu yüzden Şeytan’ın başıını almak üzere o değil de ben geldim. Zarar görmenizi istemedim. Lukrasta’nın umurunda olmazdı!”

“Heybeyi geri ver Alice. Onu hemen Şimdi yere bırakırsan gitmene izin veririm.”

Alice bunun üzerine uzun uzun kahkaha attı, öyle ki çıkardığı çirkin ses ağaçların arasında yankılandı. “Bana zarar veremezsin. Parmağım bile burkulsa yanıp kül olursun; geriye tozun bile kalmaz. Hayır, herhangi bir işaret yapmama da gerek yok. Tek yapmam gereken bunu düşünmek. İstediğim an ölüp yok olursun.”

“Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun Alice?” Fısılıdan biraz daha yüksek sesle konuşuyordum. “Lukrasta beni basamaklarda öldürmeye çalıştı, öyle değil mi? Denedi ve başaramadı. Annemin gücünü içimde taşıyorum. O kadar kolay ölmem ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi hamle sırası sende...”

Bunun zerine asamı yere, ayaklarıımın dibine saplayıp arka cebimden gümüş zincirimi çıkardım. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde zinciri sol elime dolamış fırlatmaya hazırdım.

Hayalet’in kılavuzluğunda zinciri fırlatma alıştırmaları yaparak saatler geçirmiştim. Bir kez olsun ıskalama-dan bahçedeki direğe dolayabilecek hale gelinceye kadar denemiştim. Sonrasında zinciri hareket halindeyken ve

kovaladığım diğer insanlara karşı kullanma konularında kendimi geliştirmiştim. Hedefim çoğunlukla John Gregory olmuştu, fakat Alice'le birlikte de çalışmışım.

Derin bir nefes alıp zinciri ona doğru fırlattım. Hareket etmiyordu. Kolay bir atıştı. Gümüş zincir havada dönerek yükseldikten sonra ay ışığının gümüşü aydınlığında alçal-maya başladı.

Sonuç mükemmeldi. Hedefin üzerine düşüp Alice'i sarıp sarmaladı. Zincirin alt kısmı kollarını iki yana bastırırken üst kısmıysa kara büyü yapmasına engel olmak için çenesini kıstırmıştı.

Alice zincir tarafından sessizliğe gömülmeden önce belli belirsiz bir şekilde inleyerek bana baktı.

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan süzülürken acı çekiyordum. Bu noktaya nasıl gelmiştik? En korkunç, en karanlık kâbuslarımda dahi Alice'i bağladığımı görmemişim. Evet, bunun alıştırmasını yapmışım fakat bu kez gerçektir.

Peki ya şimdi ne olacaktı? Onu bir çukura mı kapatma-lydım? Ustamı çoğu zaman yapmaması konusunda ikna etmeye uğraştığım şeyi mi yapmalıydım?

Bulanık gözlerle Alice'e baktım. Sonra zincire rağmen sol eliyle hâlâ heybeyi tuttuğunu fark ettim. Onu elinden almak üzere öne eğildim... ve sonra bir şey oldu.

Alice yok oldu.

BÖLÜM 22

SALDIRGAN, SAVAŞÇI BİR İRK

Gümüş zincir otların üzerine düşüverdi. Alice Şeytan'ın başını da alarak ortadan kayboluvermişti.

Az önce dizlerinin üzerinde durduğu yere baktım. Bunu nasıl yapabiliyordu? Gümüş zincirle bağlanan bir cadı çaresiz kalırdı. Ustam bana böyle öğretmişti ve şimdiye dek yaşadığım tüm deneyimler de bunu gösteriyordu.

Alice'in bu şekilde kaçabilmesi –ortadan kayboluvermesi– inanılmaz bir kara büyü kullanımına örnekti. Ama zincirimi almak üzere yere eğilirken bunu kabul etmek zorundaydım.

Zincirin mükemmel bir şekilde atılması gerekir, öyle ki cadının ağzını açması ve dolayısıyla kendisini yakalayan kişiye karşı kara büyü yapması engellenmelidir. Bunu yapmıştım, ama bu kadar güçlü bir cadıya karşı işe yaramamıştı. Alice'in büyü yapmak için birtakım sözler mırıldanmak zorunda olmadığını söyleyişini anımsadım.

Ama belki hâlâ her şey bitmemişti. Annemden aldığım son beceriyi, insan ve eşyaların yerini tespit edebilme yeteneğimi kullanabilirdim. Alice'i bulabilir miydim? Bunu yapabilirsem Şeytan'ın başını da takip edebilirdim.

Cymru'ya yaptığım yolculuk esnasında onun tam olarak nerede olduğunu her an biliyordum. Fakat şimdi heybenin içindeki kanlı başa odaklandığımda hiçbir şey olmuyordu. Nerede olduğunu kestiremiyordum. Ya bu yeteneğim her an işe yaramıyordu ya da Alice güçlü bir gizlilik büyüsü yapmıştı. İkincisinden şüphe ediyordum.

O kazanmıştı; ben kaybetmiştim. Şeytan'ın başı bir kez daha hizmetkârlarının elindeydi.

Zinciri arka cebime atarak güney bahçesine yöneldim. Yeşil sis dağılmış ve yapılan büyü de etkisini yitirmişti. Belki Grimalkin'i uyanmış bulabilirdim.

Altında öcünün bağlı olduğu taşla yaklaşırken onu ayakta gördüm. Sendeleyerek bana doğru ilerledi.

Yaralı bacağına ağırlığını bu kadar kısa bir süre içinde verebilmesine şaşırmıştım. Ve yüzünde acıdan ziyade şaşkınlık dolu bir ifade vardı.

"Alice'ti," dedim. "Şeytan'ın başını aldı. Seni uyutmak için büyü yapmış."

"Peki ya sen?" diye sordu Grimalkin. "Büyüsü senin üzerinde işe yaramadı mı?"

"Sersemletti, ama kendime gelip peşine düştüm. Bahçeden çıkmak üzereyken ona yetiştim. Ama bir işe yaramadı. Onu gümüş zincirimle bağladığım an ortadan kayboluverdi. Şeytan'ın başı onda ve nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"O çok güçlü. Lukrasta ve Alice kadar güçlü ve tehlikeli başka düşmanımız olamaz," dedi Grimalkin.

“Zinciri fırlatmadan önce biraz konuştuk. Bunu yapmanın iyi bir nedeni olduğunu söylüyor; Şeytan’a yardım etmeyi seçmiş çünkü o yok olduğu takdirde çok daha kötü bir varlığın ortaya çıkacağını söylüyor. Senin eyaletin kuzeyine gidip orada korkunç bir tehlikeyle karşılaştığından bahsetti. Bunu bana neden söylemedin?”

Grimalkin başını aşağı yukarı salladı. “Söylemek istedim, ama hep öncelik gerektiren daha başka tehlikeler vardı. Söyledikleri doğru. Gidip yaşlı Gregory ile konuşup ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz.”

Ağaçların arasından geçip eve doğru giderken onu takip ettim. Artık iyice aksıyordu.

“Ağrın ne durumda?” diye sordum. “Daha katlanılabilir bir halde mi?”

“Pin acıtıyor. Sanki sürekli olarak bir iğne batırılıyor-muş gibi. Ama bu acıyı bastırabilirim ve bacağım hızla iyileşiyor. Sonrasında düşmanlarımızdan intikam alma vakti gelecek.”

Hiçbir şey söylemedim. Artık Alice’i de bu düşmanların arasında saymamız gerekiyordu. Grimalkin ve Alice’in ölümüne dövuştüklerini düşünmek dahi istemiyordum ama artık bu noktaya gelmiştik.

Mutfağa girdiğimizde Hayalet çoktan aşağıya inmişti. Masaya geçip iki mumun titrek gölgelerimizi duvarlara yansıttığı odada uzun uzun konuştuk.

Ustama olup bitenleri anlattım. Hiçbir şey atlamadım

çünkü detaylara önem veriyordu. Son olarak da ona Alice'in söylediklerini anımsayabildiğim kadarıyla özetledim.

“Kuzeyden gelen bu tehdidi önemsiyor musun?” diye sordu ustam, Grimalkin’e bakarak.

“Alice haklı. Bunların bir kısmını zaten benden duydu. Gerçekten de kuzeydeki buzullarda devasa bir kent kurmuş savaşçı bir ırk var,” diye anlatmaya başladı Grimalkin. “Kadim zamanlarda güneye inip insanlara savaş açmışlar. Kadınları köle olarak alıp bütün erkekleri öldürmüşler. Son derece vahşiler, kendi dişilerini yıllar önce öldürmüşler. Bu kadarı doğru.”

“Kendi kadınlarını öldürmüşler mi!” diye bağırdı Hayalet. “Bu da mı doğru? Bu saçmalık! Irklarını nasıl sürdürüyorlar?”

“İnsan kadınları köle olarak alıp onlar aracılığıyla üretiliyor ve aynı zamanda kanlarını da içiyorlar. Güçlü büyüleri de var.”

“Adları Kobalos,” diye araya girdim. “Yaratıklar Kitabı’nda onlarla ilgili bir şeyler okumuştum.”

“Haklısın evlat, kitapta onlara dair bilgiler var. Eskiden burun kıvrırmıştım ama yanılmışım. Gidip kütüphaneden kitabı getirsene!”

Yaratıklar Kitabı’nı almak üzere üst kata koştum ve sonrasında aşağıya inip kitabı ustama verdim. Doğru sayfayı bulup sessizce okumaya başladı. Bir süre sonra başını kaldırıp bize baktı.

“Bu bilgilere, adı Nicholas Browne olan sözde bir eski hayaletin elime geçen birkaç defterinden ulaşmıştım.

İnanılması güç gelmişti; doğru olduklarını düşünmüyordum. Yine de işe yarayabileceklerini düşünerek Yaratıklar Kitabı'na bu bilgileri eklemiştim. Yanına da henüz kanıtlanmadıklarına dair bir not düşerek... Anlattıklarının ışığında bu defterleri bir kez daha incelemek isterdim fakat maalesef yangında kül oldular. Al evlat,” diyerek bana kitabı uzattı, “şu son paragrafı yüksek sesle oku.”

Dediğini yaptım:

“Kobaloslar, büyücüleri hariç kuzey kutup dairesinin derinliklerinde bir kent olan Valkarky’de yaşayan son derece vahşi, savaşçı bir ırk.

Valkarky adı Taşlaşmış Ağacın Kenti anlamına geliyor ve kara büyüyle yaratılmış envai çeşit yaratıkla dolu. Duvarları hiç uyumayan ve ağızlarından yumuşak taş tüküren yaratıklar tarafından sürekli olarak yenilenip genişletiliyor. Kobalos ırkı, şehirlerinin tüm dünyayı kaplayacağına inanıyor.”

“Alice’in söylediği daha başka şeyleri de hatırladın mı,” dedi Grimalkin. “Henüz var olmayan Talkus adında bir tanrıya tapıyorlar. Bu nedenle de ona Daha Doğmamış Tanrı diyorlar. Kobalos ırkı onun çok güçlü olduğuna ve tüm erkekleri öldürülüp kadınları köle olarak ele geçirilinceye kadar insanlığa karşı sürdürecekleri savaşta onlara liderlik edeceğine inanıyor.”

“Bunun ne zaman olacağını öngörüyorlar mı?” diye sordu Hayalet.

“Çok yakında olacağına inanıyorlar,” diye yanıtladı Grimalkin.

“Alice Şeytan’a yardım ederek doğru olanı yaptığını düşünüyor. Onu yok etmenin Kobalos tanrısının önünü açacağına inanıyor... Bu seni endişelendirmiyor mu?” diye sordum Grimalkin’e. “Ona yardım etmemenin tek nedeninin Şeytan’a karşı duyduğun nefret ve ondan intikam alma isteğin olduğunu söyledi.”

Grimalkin başını iki yana salladı. “Şeytan’ı yok etmenin Talkus’un önünü açacağına inanmıyorum. Alice’in düşünceleri, efendisini korumak isteyen büyücü Lukrasta’dan etkileniyor. Önce Şeytan’ı halledip sonrasında dikkatimizi Kobalos tehdidine yöneltmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Hayalet başını salladı. “Tabii bu planın ilk aşaması söylendiği kadar kolay değil. Şeytan’ın başı yine ellerinde.”

Ama artık konuşulanları dinlemiyordum. Katil cadının sözlerine, akıntıya kapılıp boğulmak üzere olan birinin kendisini çekip çıkarmaya çalışan ele sarılması gibi sarılmıştım.

“Alice’in gerçekten de Lukrasta’nın etkisi altında olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bir bakıma öyle,” diye yanıtladı.

Bu onay üzerine yeniden ümitlendim. Fakat Grimalkin henüz sözlerini bitirmemişti ve oldukça açık konuştu.

“Alice’in de değiştiğini düşünüyorum. Ben oradaydım, buluşmalarını gördüm. Sanki bakışlarından birbirlerine karşı muazzam bir çekim gücü yayılıyor gibiydi. Alice Lukrasta’dan bir hayli etkileniyor, evet. Ama Lukrasta da

ondan etkileniyor. Alice kötücül bir cadı ve kendini evinde hissettiği bir yer buldu: bir kara büyücünün yanı. Çocukken aranızda bir bağ vardı, ama artık ikiniz de büyüdünüz. Daha önce söylediklerimi tekrar etmeli miyim? Yine söylüyorum: Alice'i unut Tom, çünkü o sana göre değil."

Ustamın da Grimalkin'in bu sözlerinin üzerine eklemeler yapıp kendisinin de hep böyle düşündüğünü söylemesini bekledim. Ama üzgün bir şekilde öylece oturuyordu ve bana bakarken gözlerinde acıma duygusu vardı. Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu, fakat oğluna sessizce destek veren bir baba gibi yavaşça omzumu sıvazlamakla yetindi.

Daha sonra, Grimalkin gittikten sonra konuştu:

"Alice gibi birine bağlanmak zordur evlat. Bunu en iyi ben bilirim çünkü Meg'e aşıktım; gerçek şu ki onu hâlâ özlüyorum. Ama ayrı olmanız en iyisi; bir hayaletin yaşamında cadiya yer yok."

Ustam ve bir lamia cadısı olan Meg, Anglezarke'daki evde pek çok kışı birlikte geçirmişlerdi. Ama artık kız kardeşi Marcia'yla birlikte Yunanistan'a dönmüştü; ondan ayrılmak ustam için çok zor olmuştu.

Başımı aşağı yukarı salladım. Yardım etmeye çalışıyordu, fakat içimdeki acıyı dindirmeye yetmiyordu.

Ertesi sabah uyandığımızda kahvaltı hazır değildi. Hayalet tek başına oturmuş, boş masaya bakıyordu.

"İyi görünmüyor. Sanırım öcüye bir şey oldu," dedi.

“Alice ona zarar vermez!” diye çıktım. “Sizin ve Grimalkin’in uyumanızı sağladı. Öcü için de aynısını yapmıştır, buna eminim.”

Öcüyü yardımına çağırmak ve onunla aramızda bir bağ kurmak için harcadığım onca çabanın ardından bu düşüncelerimde haklı olduğumu umuyordum.

“Onu savunmak için bu kadar acele etme evlat,” dedi Hayalet. “O artık Karanlık’a geçti, neler yapabileceğini kim bilebilir? Ama Alice’i suçlamıyorum. Her ne olursa bunu intikam almak için Lukrasta’nın yapmış olma olasılığı daha yüksek. Bahçeye girmedi o, ama yakınlarda olabilir. Öcünün çok sayıda cadı öldürdüğünü unutma. Lukrasta da o kuledeydi ve Şeytan’ın başını alıp kaçmana engel olamadı. Korkunç bir gururu olduğunu duymuştum. Öcü olmasa bunu başaramazdın ve şimdi o da intikamını aldı.”

“Onu öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“En kötüsünden korkuyorum evlat. Evet, en kötüsünden korkuyorum. Ve artık evle bahçe savunmasız durumda.”

Bir süre öylece sessiz bir şekilde oturduktan sonra Hayalet aniden neşelenir gibi oldu; gözleri parlamıştı. “Evet evlat, sanırım mutfığa gidip domuz pastirmalarını her zamanki gibi yakma vaktin geldi!”

Ve tüm çabalarımın rağmen *sahiden* de pastirmaları yak-tım. Ama ikimiz de tabaklarımızı silip süpürdük. Ve tereyağlı taze ekmek de kahvaltıya lezzet kattı.

Kahvaltının ardından Grimalkin’le konuşmak üzere bahçeye çıktım ve ona öcünün kaybolduğundan bahsettim.

“Lukrasta onu yok etmeye kalkışmış olabilir, ama öcüler çok dayanıklıdır,” dedi. “Eninde sonunda iyileşebilir; tabii bu süreç bize yardım etmesine olanak sağlayacak kadar hızlı olmayabilir.”

Grimalkin bir ağaca yaslanmıştı, düşünceli görünüyordu. Sonra hal ve tavırlarında tuhaf bir şeyler sezinledim. Üzerine her zaman kullandığı ve makaslarıyla bıçaklarını taşıyan çapraz askılarını geçirmişti. Ama belinde oldukça uzun bir kılıcın yerleştirildiği yeni bir kın vardı.

“Bu yeni,” dedim kılıcı işaret ederek. “Dün akşam yaptığın bu muydu?”

“Evet, öyle,” diye yanıtladı. “Senin de bildiğin gibi yeni dövüş teknikleri denemeyi severim. Katil cadılar kendilerini sürekli geliştirmeye çalışmalıdır.”

Kılıcı çekip göstereceğini düşündüysem de buna davranmadı. Sormak istemedim; belki de kimsenin bu yeni kılıca dokunmasını istemiyordu. Belki de büyülü bir kılıçtı ve başkalarının dokunuşlarından kolaylıkla etkilenebiliyordu. Bunun yerine bacağına sordum.

“Tamamen iyileşeceğine dair inancım tam, ama birkaç gün daha dinlendirmem lazım. Birimizin gidip düşmanları aramaya başlaması gerek. Şeytan'ın bedenini kuzeye ne zaman getireceklerini merak ediyorum.”

BÖLÜM 23

İNSANATLAR

Eyalette Beacon (İşaret) Tepesi adıyla bilinen bir yer vardı, çünkü nesiller önce, iç savaş esnasında, yaklaşan düşman askerlerini haber vermek için tepeden tepeye ateş yakılıyordu.

Burası sık ormanlıktı, fakat zirveye yakın bir yeri nispeten çıplak sayılırdı ve iyi bir gözlem noktasıydı. Buradan batıya ve güneye bakabiliyordum. Yani Şeytan'ın bedenini getirecek konvoyun geleceğini tahmin ettiğim iki istikamete...

Yerleşip beklemeye başladım. Orada en az birkaç gün geçirmeyi bekliyordum; yanımda getirdiğim tavuk butlarıyla tuzlanmış domuz pastırmalarına eşlik etmesi için tavşan yakalamak üzere tuzaklar kurmuştum. Ve yine her zaman olduğu gibi yanımda peynir de vardı. Bu bekleyiş sıkıntılı bir süreçti ve zaman zaman defterlerimde yazanları okuyup gözlemlere eklemeler ve gerekli yerlere düzeltmeler yapıyordum.

Aklıma babamla ilgili anılar geldi. Çok az eğitim almış ve küçük yaşta denize açılmaya başlamış biri için oldukça

bilgeydi. Sonrasında çiftçi olmuştu; bu da şafaktan gün batımına kadar fiziksel güç harcamasına neden oluyordu. Fakat babam okuma yazmayı iyi biliyordu. Bir keresinde bana bir sorun üzerinde düşünmenin en iyi yönteminin olası tüm çözümlerle birlikte o sırada kulağa ne kadar çıl-gınca gelirse gelsin konuyla ilgili olarak aklına gelen her şeyi kağıda dökmek olduğunu söylemişti. Sonrasında dönüp bunları okuyabilir, aptalca fikirleri çıkarıp etkili olabileceğini düşündüklerine odaklanabilirdin. Tabii bazen ilk bakışta aptalca görünen bir fikrin sonrasında önemli fırsatlar açtığı da oluyordu.

Ve gerçekten de önemli bir sorunum vardı. Bu nedenle yeni bir sayfaya geçip hiç düşünmeden bir başlık attım:

Şeytanla Başa Çıkmanın Diğer Yolları

Yanıtı böylesine kolay bir şekilde bulup kâğıda dökebileceğimi düşünmüyordum, ama denemekten bir şey çıkmazdı. En azından gün boyu sıkılmama engel olurdu. Bu yüzden aklıma gelen her şeyi kâğıda dökmeye başladım:

- 1) Şeytan'ın başını yak.
- 2) Şeytan'ın bedenini yak.
- 3) Her ikisini de yak.

Tüm bu seçenekler son derece riskliydi. Ustam, Şeytan'ın bedenini bu dünyada yok etmenin, onun Karanlık'a dönerek gücünü toplamasına fırsat vereceğini düşünüyordu. Dolayısıyla üçüncü seçenek devre dışıydı, peki ama ya ilk ikisi?

Onların da riskli olduklarına dair herhangi bir şüphe yoktu, ama başıyla bedeninden birisi yakıldığında bir araya getirilmeleri mümkün olmaz ve dolayısıyla ruhu da kalan kısımda hapsolurdu. Bu bana eski bir tekerlemeyi hatırlatıyordu:

Kralın tüm atları ve askerleri

Başaramadı Humpty'i bir araya getirmeyi

Böylece aklıma yeni bir çözüm fikri geldi.

4) Şeytan'ı ufak parçalara ayır. Bir araya getirilemeyecek kadar çok parçaya...

Bu elbette ki mümkündü. Halihazırda iki parçaydı, ama Humpty Dumpty gibi çok sayıda parçaya ayrılıp bunların her biri de saklanırsa yeniden bir araya getirilmeleri neredeyse imkânsız olurdu.

Bu şekilde aklıma gelen fikirleri –kimisi son derece aptalca olsa da– yazmaya devam ettim. Sonunda epey uzun bir liste oluşturmuştum ve bunları Chipenden'e döndüğümde ustama göstermeye karar verdim.

Nöbet tutmaya başlamamdan sonraki ikinci gün öğleden hemen önce, neredeyse bir haftadır soğuk ama açık olan hava birden bozmaya başladı. Uzakta, ekim güneşinde parlayan İrlanda Denizi'ni görebiliyordum; artık su giderek karmaya ve alçak bulutlar içerilere doğru girmeye başlamıştı.

Her ne kadar ilk bulutlar bir saate kalmadan üzerimize geldiyse bile havada hâlâ hafif bir esinti vardı ve hemen

ardından yağmur çiselemeye başladı. Öncesine kıyasla hava daha sıcaktı, fakat çisenti sağanağa dönüştü ve çok geçmeden sırlısıklam oldum. Batıdan yaklaşan sisle birlikte görüş mesafesi de giderek azalıyordu. Tam Chipenden'e dönmek üzereydim ki giderek yaklaşan ve yükselen bir uğultu duydum. Bunların cadılar olduğunu düşünüyordum ama sesler erkek sesiydi.

Başlangıçta kelimeleri seçemiyordum, sesler giderek yakınlaştıkça daha açık bir şekilde duymaya başladım:

"Tekerlekleri çevir! Arabayı it! Yukarı kaldır! Kendini zorla!" diyordu sesler.

Sonra sislerin arasından çıkıp çimenlik bayır boyunca yukarı tırmanan şaşırtıcı bir şey görüldü. Bu, Şeytan'ın bedenini taşıyan sekiz tekerlekli bir arabaydı. Fakat altı iri atın yerinde bu kez dört tane kocaman insanat vardı.

"Tekerlekleri çevir! Arabayı it! Yukarı kaldır! Kendini zorla!"

Bu ürkütücü yaratıkları görünce iyiden iyiye umutsuzluğa kapıldım. Bunlarla nasıl savaşılabildik?

Arabayı ikisi omuzlarına takılmış kalın iplerle çekiyor, diğer ikisi de arkadan itiyordu. Dördü de bellerine kadar çıplaktı, kalın derili ve kaslı bedenleri yağmurdan sırlısıklam olmuştu. Pantolonları çamur içindeydi ve ayakları da çıplaktı. Ancak en dikkat çekici özellikleri başlarından yukarı doğru uzayan boynuzlarıydı. Bunlar çok büyüktü; Tusk'inkilerden bile daha büyüktü. Her biri en az üç metre uzunluğundaydı.

Onlara tek başıma saldırabilirdim, ancak bu yaratıklara karşı kazanma şansım yok denecek kadar azdı. İlerlemelelerini yavaşlatma fikrinden tam vazgeçmiştim ki sisin içinden arabayı takip eden iki silüet daha belirdi.

Önlerinde uzun boylu, sert görünümlü bir kadın gördüm. Grimalkin gibi giyinmişti ve üzerinde, her biri ayrı ayrı kınlarına yerleştirilmiş bıçakları taşıyan çapraz asılmış deri kemerler vardı. Kulak memelerinden de sarı toplar sarktığını görebiliyordum. Bu kalabalık grubun lideri o mu acaba? diye düşündüm. Bu bir katil cadı mı?

Ve gerçekten de kalabalıklardı. Sisin içinden her biri baştan ayağa silahlara kuşanmış yeni birileri çıkıp duruyordu. Çoğunluğu cadıydı; siyah cübbeleri, keçe gibi saçları ve sivri burunlu ayakkabıları vardı. Aralarında birkaç tane daha insanat vardı, ama hiçbirisi arabayı çeken dört azman kadar iri yarı değildi. Grimalkin gibi bıçaklar taşıyan daha başka cadılar da vardı ve bunların eyaletin dışında bir yerde yaşayan bir katil cadı klanına mensup olup olmadıklarını düşünmeye başladım. Cadılardan bazılarının ellerinde, uçları sivri bıçaklarla sonlanan uzun sopalar vardı. Fakat umudumu yitirmeme neden olan şey silahları değil, sayılarıydı. On dakika geçmişti ve hâlâ sisin içinden birileri çıkıyordu. Bu bir orduydu! Böyle bir kalabalığa karşı ne yapabilirdik ki?

Wardstone'a giden pek çok patikadan birini izlemek ya da Chipenden'e doğru ilerlemek yerine kuzeydoğuya gittiklerini fark ettim. Belki de Pendle'da başkalarıyla birleşeceklerdi?

Beacon Tepesi'nden ayrılıp Hayalet'in evine doğru yola koyuldum.

Akşam yemeğimizi yerken pencereleri döven yağmurun tıkırtısı eşliğinde konuştuk.

Yemeği ustam pişirmişti ve çok lezzetliydi, fakat canı oldukça sıkındı; tabağındaki patates ve domuz butlarıyla oynayıp duruyordu. Grimalkin'se tabağındakileri hızla bitirdikten sonra biraz daha ilave etti.

"Kaç kişilerdi sence?" diye sordu.

"Binden fazla... Oradan ayrıldığımda hâlâ yenileri geliyordu. Bu kadar çok cadı ve insanat nereden çıktı?" diye sordum. "Onlara liderlik eden şu uzun boylu kadın da senin gibi bir katil cadı mı? Kulaklarında küre şeklinde sarı küpeler vardı."

Grimalkin onu hemen tanıdı. "Adı Katrina; Peverel klanının katil cadısı. Güneydoğuda Essex adı verilen bir eyalette yaşıyorlar. O küreler tüm gücünü topladığı ufaltılmış insan kafatasları. Senin de bildiğin üzere ben ölü düşmanlarımla başparmak kemiklerini kullanmayı yeğliyorum, kemiklerin çeşitliliği sayesinde farklı büyüler yapılabiliyorum. Ama herkesin kendine özgü bir yöntemi vardır. Onun çok güçlü bir rakip olduğunu söylerler. Şimdiye dek hiç karşılaşmadık ama yakında çarpışacağımıza eminim. Şeytan'ın hizmetkârları, buradaki klanlardan tut da eyaletin çok uzağında yaşayıp efendilerine bu zor günde yardım etmek üzere bir araya gelen gruplardan oluşuyordur."

“Evet, oysa biz öyle az kişiyiz ki!” dedi ustam.

“Sayıca ezileceğiz, orası kesin, ama sandığından daha fazlayız,” dedi Grimalkin. “Bildığın gibi Pendle kendi içinde bölünmüş durumda ve bazı klanlar da öyle. Şeytan’a karşı gelen çok sayıda cadı var. Uzaklarda yaşayanlara ulaşmak için ayna kullanacağım, ama aynı zamanda Pendle’ı gidip buradaki müttefiklerimizi bir araya getireceğim.”

Grimalkin ayna lafı eder etmez Hayaletin suratını ekşiterek bakışlarını masaya çevirdiğini gördüm. Bu tür ittifaklar kurmanın gerekliliğini kabul etmişti, ama hâlâ kara büyü kullanılmasına katlanamıyordu.

“Mab Mouldheel ve kız kardeşleri Wardstone’a varmışlardır bile. Onlarla iki hafta kadar önce Chipenden’den geçerlerken konuşmuştum. Cadılar Bayramı’nda bize yardım etmeye söz verdiler,” dedim Grimalkin’e. “Ama tabii yine de ona güven olmaz,” diye de ekledim.

“Bana bundan hiç bahsetmedin evlat,” diye çıkıştı Hayalet. “Sen çok iyi, cesur ve çalışkan bir çıraksın; şimdiye kadar gelenlerin en iyisi... Ama eksik olduğun bir taraf var. Ustandan çok sır sakladın. Ve bunun için utanmalısın!”

“Geçmişte olanlar için üzgünüm,” dedim, “ama bu kez durum farklı. Tamamen aklımdan çıkmış.”

“Aklımdan çıkmış!” dedi öfkelenerek. “Mouldheel klanının başı olan bir cadıyla buluşuyorsun ve bunun bana aktaracak kadar önemli olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi? Tabii buna benden sakladığın daha başka şeyleri de eklemeliyiz!”

“Size söyleyecektim, yemin ederim, ama ertesi gün Grimalkin’i yaralı bulduk ve sonra cadıları izlemem gereki-
ti. O günden beri de hep bir şeyler çıkıp durdu.”

Başını aşağı yukarı salladıysa da benimle göz göze gel-
mekten kaçınıyordu. Ondan sakladığım şeyler zihninde üst
üste yığılıp duruyordu. Bu kusurum onu alenen incitmişti.

“Mab Mouldheel’in güvenilemeyecek oluşuna katılıyo-
rum,” diye ekledi Grimalkin, rahatsız edici bir sessizliğin
ardından, “ama bize Yunanistan’da yardım etti ve Şeytan’a
düşman olduğunu biliyorum. Klanının çok azı Şeytan’ı
destekliyor. Çoğu bizimle gelecektir. Böylesine kalabalık
bir düşman topluluğuna karşı alabileceğimiz her türlü des-
teğe ihtiyacımız var.”

Yakın zamanda olup bitenler beni iyice bitkin düşür-
müştü ve o gece başımı yastığa koyar koymaz derin, rüya-
sız bir uykuya daldım.

Erkenden uyandım. Etraf zifir gibiydi. Güçlkle soluk
alıp veriyordum.

Göğsümde bir ağırlık vardı.

Bir an için dehşete kapıldım, çünkü göğsümün üzerin-
deki her ne ise, hareket ediyordu.

Bu bir kâbus mu? Hâlâ uyuyor muyum?

Çok geçmeden zihnimde yankılanan bir ses uyanık ol-
duğumu doğruladı.

*Bana yardım et. Çok çaresizim. Kanından biraz ver yoksa
öleceğim.*

Bu, öcü Kratch idi. Sesi çok zayıf ve titrekti.

Tereddüt etmeden karanlığa doğru konuştum. “Nere deydin?” diye sordum. “Seni öldürdüklerini sandım.”

Bu dünyadan Karanlık’a doğru düştüm ve çıkabilecek gücü bulamadım. Fırtınanın önünde cılız bir mum gibi titreyip duruyordum. Çok çabaladım ve en sonunda buradayım, ama yine geri düşmekten korkuyorum. Sanki kapkara bir çukurun ağzında gibiyim. Bana yardım et yoksa bir daha asla çıkamayacak şekilde tekrar düşeceğim!

Ona kanımdan biraz daha vermek beni korkutuyordu, bunu yaparken ölmekten ya da doğuracağı sonuçlardan korkuyordum. Ama öcüyü bir müttefik olarak yanımda görmek de istiyordum. Buna nasıl itiraz edebilirdim...

“Kanımdan biraz alabilirsin. Al hadi!” dedim.

Öcü pençesiyle çizerken sol elimde belli belirsiz bir dokunuş hissettim. Acı yoktu. Ama sonra sert bir dilin elimi yaladığını fark ettim.

Bu uzun bir süre devam etti; çok geçmeden kalbim sanki kulaklarımda atıyormuş gibi çarpmaya başladı. Yavaş, tok bir sestir bu ve giderek de yavaşlıyordu.

“Yeter! Yeter!” diye bağırdım. “Kanımı çok emersen kalbim durur ve ölürüm!”

Öcü yalamayı kesti ve yeni bir ses duyuldu: bir kedinin alçak, yumuşak mırıltısı. Ve sonra zonklayan başımı saymazsak etraf sessizliğe gömüldü. Kratch gitmişti.

Doğrulup karanlıkta el yordamıyla çıra kutumu bulup bir mum yaktım. Ve orada bir süre zayıf, yorgun düşmüş bir şekilde otururken oda sanki etrafımda fır dönüyordu.

Kendimi kalkabilecek kadar güçlü hissedince kalkıp bir bardak su almak üzere dengesiz bir şekilde mutfağa yöneldim. Masaya oturup içmeye başladım, olup bitenleri düşünürken bir yandan da soğuk suyun tadına varıyordum.

Elbette ki öcünün gücünü toplayıp bize gelebileceğine dair herhangi bir kesinlik olmasa da ölmemesi ya da ortadan kaybolmaması iyi haberdı. Ancak yaptığım şeyi düşündükçe kendimi rahatsız hissediyordum.

Öcü kanımı ilk kez aldığı anda başka seçeneğim yoktu; bu kez kanımı isteyerek vermiştim. Aksini mi yapmalıydım? İstediklerini vermemek ölümcül sonuçlar doğurabilirdi ve taze güçlere hiç olmadığı kadar ihtiyacımız vardı.

Fakat bu süreç bana bazı Pendle cadılarının yaptıklarını anımsattı; yardımcı cinleri vardı ve onlara kendi kanlarını vererek karşılığında uzakta da olsalar istediklerini yaptırıyorlardı. Çıraklığımın ilk yılında Alice de buna benzer bir şey yaparak kanını Zehir adında kötücül bir yaratığa vermişti. Fakat Zehir, fare, kurbağa ya da kuş gibi bir şey değildi –bunlar cadılar tarafından yardımcı cin olarak sıklıkla kullanılan yaratıklardı– aksine o Alice’i ele geçirmekle tehdit etmeye başlamıştı.

Aynı şey benim de başıma gelebilirdi; Kratch çok güçlü bir öcüydü.

Ya yine kan istemeye gelirse?

Ne yapmalıydım?

BÖLÜM 24

EMİCİ BELASI

Ertesi sabah geç kalktım ve kahvaltıya son inen bendim.

Ustam ve Grimalkin çoktan masaya geçmiş, derin bir sohbettediler. İri domuz pastırması parçalarıyla birlikte yumurta yiyorlardı.

“İyi haber evlat!” diye neşeli bir şekilde selamladı beni Hayalet. “Öcü geri döndü ve bize harika bir kahvaltı hazırladı. Tüm iltifatlarım bu harika aşçıya!” Odayı ısıtan ateşin yanmakta olduğu şömineye doğru baktı.

Görünmez öcü belli belirsiz bir mırıltıyla ona karşılık verdi.

Masadaki yerimi alırken başımı hafifçe sallayarak her ikisini de selamladım. Sonra uzanıp tabağıma yumurta ve domuz pastırması doldurdum, kalınca bir dilim ekmek keserek üzerine tereyağı sürdüm. Sessizce yiyor, katil cadıyla ustam arasındaki konuşmayı neredeyse dinlemiyordum bile. Yemek çok lezzetliydi, ama benim sevdiğim gibi çok sıcak değildi; keşke daha önce aşağıya inebilseydim diye düşündüm.

“Eee, sen de aynı fikirde misin evlat?” diye sordu Hayalet.

Başımı kaldırıp baktım. Kendimi yemeğe kaptırmıştım. “Neyle aynı fikirde miyim?”

“Dinlemiyor musun? Olaylara odaklan!” Sert bir şekilde konuşuyordu. “Hasta gibi görünüyorsun. İyi uyuyamadın mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Gecenin yarısını uyanık geçirdim.”

“Uyku önemlidir evlat. Ama uykusuzlukla mücadele etmek için yatarken fiziksel olarak tamamen yorulmuş olmaktan daha iyi bir yöntem yoktur. O yüzden bugün Caster’ın kuzeyindeki değirmene gidip Judd Brinscall’dan yaklaşan savaşta bize katılmasını rica etmeni istiyorum. Çok iyi asa kullanır ve o üç iri köpeği de çok işimize yarayacaktır. Peki ya şu demirci abin James? Artık iyileştiğini ve gücünün kuvvetinin yerinde olduğunu söylemiştin. Sağlam biri ve Pendle Tepesi’nde cadılarla savaşırken kendini kanıtlamıştı. Belki de sonra çiftliğe gidip bize katılmasını istemelisin.”

Başımı iki yana salladım. “Ailem yeterince tehlikeye girdi zaten. Şeytan’ın James’le ilgili uyarısını hatırlıyor musunuz? James’in düşündüğünün aksine hırsızların değil de Karanlık’a ait yaratıkların saldırısına uğramış olsa gerek. Onu daha fazla tehlikeye sokmak istemiyorum.”

“Sana kalmış evlat. Ama unutma: şansımız çok az ve bize yardım edebilecek herkese ihtiyacımız var. Bu savaş kaybedersek ve Şeytan gücünü geri kazanırsa eyaletteki tüm aileler tehlikeye girecek. Her neyse, önce Judd’la görüş. Yarın dönmeni bekliyorum o halde. Zamanımızın

az olduğunu unutma; Cadılar Bayramı'na sadece altı gün kaldı.”

Dediğini yapmak için yolun bir kısmını koşarak katetmem gerekiyordu; değirmen en az bir tam gün mesafedeydi. Ama ustam haklıydı. Vaktimiz kalmamıştı.

“Yer yemez yola çıkarım,” dedim.

“Güzel, evlat! Ve sen bunu yaparken Grimalkin de Pendle’a gidip bize ne kadar müttefik bulabileceğine bakacak.”

Çıkmaya hazırlandım. Çantamla uğraşmak istemiyordum çünkü hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ama gümüş zincirimi gömleğimin altından geçirip belime bağlamıştım ve asam da elimdeydi. İki bıçak alıp Kader Kılıcı’nı evde bıraktım.

Grimalkin atına doğru eğilmiş, sol kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Üzerinde çaprazlamasına taktığı deri kemerler vardı ve her biri bıçakla doluydu. Dudakları siyaha boyalıydı. Yenilmez ve savaşa hazır görünüyordu.

“Ata mı bineceksin?” diye seslendim ona.

Başını aşağı yukarı sallayıp atını yanıma getirdi.

“Bacağım her geçen gün güçleniyor ama hâlâ Pendle’a yürüyerek gidip gelebileceğim düzeyde değil... Dün akşam öcüyü besledin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet,” diyerek itiraf ettim. “Gelip kanımdan içmek isteyince ben de kabul ettim. Yoksa ölecekti. Bana öyle söyledi.”

“Muhtemelen hayatını kurtardın. Ama bu sabah yüzün çok solgundu. Ustanın bir şeylerden şüphelenmemesi mucizeydi.”

“Ona daha önce de aynı şeyin olduğundan bahsetmediğim için böyle bir şey aklına gelmemiştir. Kahvaltısının tadını çıkarmakla meşguldü.”

“Dikkatli ol Tom! Böyle yaratıklar gereğinden fazla kan içip senin ölümüne sebep olabilir.”

“Beni endişelendiren de bu,” dedim Grimalkin’e. “Ve başka bir şey daha var... Ya Zehir’in Alice’e yaptığı gibi beni ele geçirip kontrol etmeye başlarsa? Ona ikinci kez kanımı vermiş oldum.”

“Bu da başka bir tehlike,” diyerek onayladı. “Ama işler yolunda giderse öcüyle iyi bir ortaklık da yapabilirsiniz. Alice’e olanları hatırlıyor musun?”

Priestown’dayken Alice’in gümüş kapının ardındaki labirentte tutsak olan Zehir’i serbest bırakmasını hatırladım. “Ona üçüncü kez kanını verdi... ve tam en kritik anda tamamen onun kontrolüne geçti.”

“Evet,” dedi Grimalkin, “böyle bir risk senin için de var. Ama Zehir şeytansı bir varlık, öcünden çok daha kuvvetliydi ve Alice de hep Karanlık’a meyilliydi. Sen güçlüsün. Dikkatli olursan dengeli bir ortaklık oluşturabilirsin.”

Başımı aşağı yukarı salladım; söyledikleri ilginçti.

Grimalkin güneye, Pendle’a doğru atını sürerken ben de tam ters istikamete dönüp tepelerin üzerinden ilerleyen patikaya daldım. Yürürken bir yandan da öcüyü

düşünüyordum. Hem büyük bir tehlike teşkil ediyor hem de güçlü bir ortaklık vadeliyordu. Ve bana söylediklerim anımsadım:

Sen cesursun! Benimle birlik olmayı hak ediyorsun.

Bu sözler gerçekten de beni kontrol etmekten ziyade eşit şartlarda bir ortaklık teklif ettiğini gösteriyordu. Ama Karanlık'a ait bir yaratığa güvenilebilir miydi? İnsansı hiçbir yanı yoktu.

Parlick'e geçtim. Yolun yarısındayken önüme otların arasından geçen patikalar çıktı; bunlardan birini izleyip tepelerin arasından kıvrılarak ilerlerken deniz de sol yanımda kalmıştı.

Yine güneşli, bulutsuz bir gündü. Çok yakında Beacon Tepesi'ndeki gün dışında son zamanlarda yağmur yağmamasının bedelini ödeyeceğimizi düşünüyordum. Eyalet çoğu zaman yağmurlu ve rüzgârlı olduğundan çok geçmeden doğa bizi uzun ve sert bir yağmurla sırlıklam ederek dengeyi sağlardı.

Hızlı yürüdüğümünden çabuk yoruldum ve dinlenmem gerekti. Hayalet'in benden yolculuğu bu kadar hızlı bir şekilde tamamlamamı istemesi iyi hoştu, böylece rahat rahat uyuyabilirdim. Ama öcüne o kadar kan vermek beni yorgun düşürdüğünden değirmene hava kararmadan varmam pek mümkün görünmüyordu.

Peynirimi kemirirken Hayalet'le defterime aldığım notlarla ilgili konuşmadığımı fark ettim.

Listeyi bir kez daha zihnimden geçirip önümüzde bizi bekleyen savaşı düşündüm. Sayıca ezilecektik, fakat amaç

düşmanlarımızı yenmek değil Şeytan'ın başıyla bedeninin birleşmesine bir şekilde engel olmaktı. Bu da Cadılar Bayramı günü güneş batmadan ya da gece yarısından önce, yani kara büyü güçleri yenilenmeden yapılmalıydı.

Ustamın haritalarını –maalesef hepsi yangında yanıp kül olmuştu– incelediğim için Wardstone'dan birkaç güç hattının geçtiğini biliyordum. Doğru yeri bulabilirsem öcüyü yine yanıma çağırabilirdim. Tabii bu kez düşmanlarım tehlikenin farkında olurdu. Lukrasta da muhtemelen Kratch'i yok etmeye çalışırdı. Ve Alice de ona destek olurdu.

Bu acı verici düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak yoluma devam ettim, güneş batmak üzereyken Caster'ın doğusundan geçtim. Burada doğuya, Wardstone'a doğru uzanan bir güç hattının yanından geçtim; bu görünmez güç hattı aynı zamanda deniz kıyısından tepelere doğru uzanan eski bir patikanın üzerindeydi. Fakat etrafta ne bir cadı ne de bu bölgeden geçmiş olabileceklerine dair herhangi bir iz vardı.

Kanalın batı kıyısını takip etmeye başladığımda güneş çoktan batmıştı. Burada pek çok anım vardı. Bill Arkwright beni burada soğuk, pis suya iterek yüzmeyi zor yoldan öğrenmemi sağlamıştı! Sert bir ustaydı, ama zaman içinde onu sevmiştim; Yunanistan'da Hayalet, Alice ve ben kaçabilelim diye bazı ateş cinleriyle mücadele etmek için nasıl geride kalmayı seçtiğini hatırladım.

O döneme dair en korkutucu anım burada, kanalın kıyısında başıma gelenlerdi. Siyah bir mavnaya binip etrafı siyah mumlarla çevrili kocaman bir tahtta oturan Şeytan'ın

kendisiyle yüz yüze gelmiştim. Alice'in onun kızı olduğunu ve gerçek annesinin de Kemikli Lizzie olduğunu ilk kez orada Şeytan'ın ağzından öğrenmiştim...

Değirmen sıra sıra dizili ağaçların arkasında kalıyordu ve ay da bulutların ardında gözden kaybolduğundan kanalin kıyısından nerede ayrılmam gerektiğini kestirmem güçtü. Fakat köprüye gelince aşağıdaki karanlıkta gürültülü bir şekilde akan nehrin sesini duyunca kıyidan ayrılıp batıya doğru ilerlemeye başladım. Çok geçmeden salkım-söğüt dallarının arasından geçerek değirmenin bahçesini çevreleyen yüksek demir çitlere ulaştım.

Tam o sırada karanlığın içinde sol tarafımdan gelen bir ses duydum. Sesin geldiği yöne dönerken ay da bulutların arasından çıkarak dümdüz bir başı ve uzun bir burnu olan böceğimsi bir yaratığı aydınlattı. Bu yaratığı anında tanıdım: Uzun bir boruya benzeyen burnu şüpheye yer bırakmıyordu. Asamı kaldırdım fakat yaratık uzaklaştı ve ay yeniden bulutların ardına girince yaratığı da gözden kaybettim.

Bu bir emiciydi! Nadiren görünürlerdi ve değirmene bu kadar yakın bir emici görmek son derece rahatsız ediciydi. Burada ne yapıyor acaba? diye düşündüm.

Sonrasında daha temkinli bir şekilde ilerleyerek çamurlu toprağın üzerinde çit boyunca ilerleyip değirmenin tek girişi olan o dar açıklığı aradım. Tuzlu suyla dolu hendekten geçerek iç avluya ulaştım. Bunlar –çit ve tuzlu su– su cadılarına karşı bir savunmaydı; etraf onlarla doluydu. Ama onları uzaklaştıran başka bir etmen daha vardı: köpekler!

Değirmene doğru ilerlerken havlamaya başladılar. Bir kapının açıldığını duydum ve üç iri kan kurdu karanlıkta üzerime doğru koşmaya başladı. Midem korku içinde kasılıverdi. Pençe ile iki yetişkin yavrusu Kan ve Kemik, su cadılarını avlamaya alışkındı. Onları iyi tanıyordum; çok vahşilerdi. Beni kokumdan tanımış olmaları gerekirdi ama hâlâ koşmaya devam ettiklerinden iyice gerilmiştim.

Son anda havlamayı kestiler ve dizlerimin üzerine çökünce gelip yüzümü yalamaya başladılar.

“Benim, Tom Ward!” diye seslendikten sonra etrafımda daireler çizen köpeklerle birlikte yürümeye devam ettim.

Beni karşılayan kişinin Bill Arkwright olmasını çok isterdim, ama maalesef her şey değişiyordu ve buna alışmak zorundaydım. Beni karşılayıp elimi sıkarak neşeli bir şekilde içeri davet eden kişi Judd Brinscall’dı.

Çok geçmeden Judd’ın masasına oturmuş, büyük bir tabak dolusu kuzu ciğeriyle soğan yemeye başlamıştım bile. Bu yemeğin lezzetine bakılacak olursa Judd harika bir aşçıydı. İçim kıyıldığından ilk baştaki kibarlıkları bir yana bırakıp ona ziyaretimin nedeninden bile bahsetmedim.

Sabırlı bir şekilde yemeğimi bitirmemi beklerken aniden Todmorden’de Hayalet’e ihanet ettiğini hatırladım. Ustamı, neredeyse hayatına mal olacak bir noktaya sürüklemişti. Tabii o esnada Judd’ın ailesi karanlık güçlerin tehdidi altındaydı ve büyük bir stres altında böyle bir karar vermişti. O sırada bu ihaneti affedilmez buluyordum, fakat şimdi geçmişin geçmişte kalması gerektiğini düşündüğümü fark ettim.

“Burada işler nasıl Judd?” diye sordum son lokmamı da yerken. “Biliyor musun, çitin yakınlarında bir emici gördüm.”

Şaşıracığını düşünmüştüm, oysa başını sallamakla yetindi. “En sonunda su cadıları kontrol altına alındı. Bir düzine kadarını öldürmüş olmalıyım ve üç tanesi de çukurda bağlı. Ama şimdi başka bir sorun var: bu kez emiciler.”

Bunu duyunca kanım dondu. Grimalkin ve Alice’in kuzeydeki Kobaloslara dair söylediklerini anımsadım: Tanrıların bir emici şeklinde doğmasını bekliyorlardı. Emiciler aynı zamanda kahraman kılıçlarının kabzalarını süslüyordu. Etrafta neden bu kadar çok emici vardı? Hele hele Cadılar Bayramı gibi kritik bir dönem yaklaşırken...

“Ama çok nadir görünürler,” dedim. “Bill Arkwright bana bir keresinde emici görmeden yıllarını geçirebilirsin demişti.”

“Bu doğru,” dedi Judd. “Bana da aynı şeyi söyledi. Ama artık bu doğru değil. Koyunları öldürüyorlar. Her sabah bir düzine kadar koyunu kanalın yanında ölü ve kanları emilmiş şekilde buluyorum. Çiftçiler artık hayvanlarını su ya da bataklığa yakın otlaklarda bırakmıyorlar. Biraz yarıdım almam hiç fena olmaz. Ustan seni birkaç aylığına yanıma verir mi acaba?”

“Başka bir zaman olsa yardım etmemi seve seve kabul edeceğine eminim, fakat korkarım şu anda bir krizle karşı karşıyayız ve bizim yardımınıza ihtiyacımız var. Bu yüzden buradayım. Bay Gregory sizi Chipenden’e götürmemi istedi. Sizi ve üç köpeğinizi de... Tabii sorun değilse.”

Hayalet Judd'a mektup yazarak olanları detaylı bir şekilde açıklamıştı. Judd ciddiyet içinde sessizce dinliyordu.

"Görünüşe bakılırsa işimiz zor," dedi en sonunda ciddi bir ifadeyle.

"Zorlu olacağı kesin," diyerek onayladım. "Hepimiz sağ salim kurtulmayı başaramayacağız."

Bir an için yardım etmeyi reddedeceğini sandıysam da uzanıp omzumu sıvazladı. "Şimdi iyi bir uyku çek Tom. Yarın günün ilk ışıklarıyla birlikte Chipenden'e doğru yola koyuluruz."

Hayalet'in evine vardığımızda vakit bir hayli geçti. Akşam yemeğini yiyip son durumla ilgili ustamla konuştuktan sonra Judd bir zamanlar Alice'in kaldığı odaya geçti. Ben bir süre daha Hayalet'le oturup şöminedeki alevleri izledim. Geceler giderek soğumaya başlamıştı. Kış yaklaşıyordu.

"Eh evlat, Judd ve köpekleri yardımımıza getirdiğin için teşekkürler. Yarın sabah şu demirci aileni almak üzere çiftliğe gidebilirsin. Uzun zaman sonra aileni yeniden görmek hoşuna gidecektir."

Sinirlenmişim; ona James'i bu işe karıştırmak istemediğimi daha önce söylemişim. Söylediklerimi dinlememiş miydi? Ustamın ısrarcı olduğu doğrudu, ama niyeti iyi olduğundan öfkelendiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Hayır!" dedim sertçe. "Daha önce de söylediğim gibi, ailemin başına yeterince bela sardım. Jack, Ellie ve Mary cadılar tarafından kaçırıldıklarında ölebilirlerdi. Yaptığım

iş nedeniyle her daim tehlikede olacaklar. Ama hayır, bu kez değil. Üzgünüm ama bunu yapamam. Risk bu kadar büyükken olmaz.”

Ailemin Malkin Kulesi’ndeki bir zindandan kurtarılmasına yardım ettiğim o karanlık günleri anımsadım. Bu olay az daha James’in ölümüne sebep oluyordu, onu çıldırmanın eşiğine getirmişti. Ve sonra James, Pendle Tepesi’ndeki savaş sırasında hayatını riske atmıştı.

“Anlıyorum evlat.” Hayalet oldukça ciddi görünüyordu. “Ama yine de tekrar düşünmeni istiyorum. Bu gece bir geçsin. Fikrini değiştirirsen sabah bana haber edersin. Sen konuyu açmadıkça ben bir daha bundan bahsetmeyeceğim. Şimdi konuşmamız gereken başka bir şey var. Öcüne olacak? Wardstone’dan geçen bazı güç hatları olduğunu biliyorsun... onu yeniden çağırabilirsin. Ama onu bizi bekleyen bu savaşta *kullanmalı mıyız?*”

“Olup bitenlerden sonra güçten düşmüş olacaktır,” dedim. “Gücü yerinde olsa bile Lukrasta’ya ve o kadar cadıya karşı durabileceğini sanmıyorum. Bu kez hazırlıklı olacaklardır.”

“Olabilir, ama en azından bazılarını öldürüp hedefimize ulaşmamıza yardımcı olabilir. James’in hayatını riske atmak istemiyorsun; bunu çok iyi anlıyorum. Üzgünüm!” Hayalet elini kaldırdı. “Bundan tekrar bahsetmeyeceğime dair söz vermiştim. Fakat şu an öcünden bahsediyoruz; yani yaptığımız anlaşmalar olmasa gözünü bile kırpmadan seninle beni öldürebilecek olan Karanlık’a ait bir yaratıktan. Bunu görebiliyorsundur herhalde?”

Başımı evet anlamında salladım. “Hayatını tehlikeye atmayacağım, ama çok gerek olursa ve yenilecek duruma gelirse onu çağırırım...”

Hayalet başını salladı. “Bunu duymak güzel evlat. Şimdi de en önemli konuya geldik; Şeytan’la nasıl başa çıkacağız? Son zamanlarda sürekli olarak bunu düşünüyorum. Ayın söz konusu bile değil –bu konuda hemfikiriz zaten– üstelik kızın *Doomdryte*’la yaptığı aptalca deney boşa çıktı. Peki, başka bir yol var mı?”

“Ben de bunu düşünüyorum,” dedim. “Defterime bazı notlar almıştım...”

“O halde oku bakalım evlat.”

Dediğini yaptım, fakat onun da birtakım fikirleri olduğuna emindim.

Ben dokuz tane not almıştım. Bazıları şimdi yeniden okuduğumda bana bile çok aptalca gelmişti, ama yine de hepsini okudum.

“En umut vadeden dördüncüsü bence,” dedi Hayalet. “Şeytanı küçük parçalara ayırmak mide bulandırıcı ama işe yarayabilir. Onları saklamak Şeytan’ı yok etmeyebilir fakat hizmetkârlarının onu bulup parçaları birleştirmelerini kesinlikle zorlaştıracaktır. İrlanda’dayken sadece başını bedeninden ayırma konusunda biraz daha düşünmeliydik.”

“Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“En az benim aklıma gelen fikirler kadar iyi. Yapması zor olacaktır, ama yapabiliriz...” Göğüs geçirdikten sonra ekledi, “Sayıca çok üstün olacaklar; kötü sona hazırlıklı

olmalıyız. Ve başaracağımıza inanmalıyız. Belki sadece bir-kaçımız Şeytan'a ulaşabiliriz. Bu durumda onun parçalarını alıp etrafa dağıtmalıyız... Şu üç bıçak da sende. Alice'in kurban edileceği ayinde kullanılacak olan bıçaklar... Ya onları Şeytan'a karşı da benzer şekilde kullanırsak?"

"Ne, başparmak kemiklerini mi keselim?"

"Evet evlat, neden olmasın? Cadılar için çok önemliler. Muazzam bir büyü gücü sağlıyorlar. Grimalkin'in onları kolye gibi takmasının nedeni bu. Bir cadının bunları bir başka cadıya kaptırması bir utanç kaynağı; bazıları böyle bir durumda öldükten sonra sonsuza dek Karanlık'ta sıkışıp kalacağına ve bir daha asla bu dünyaya dönemeyeceğine inanır. O yüzden benim önerim başparmaklarını alıp onları yanında taşıman. Alice'e yapacaklarının aynısını ona yap!"

"Kalbini mi çıkarayım?"

"Bunu yapmaya fırsat bulabileceğini sanmıyorum, ama yerine yerleştirildiyse başını bedeninden ayırabilir, başparmaklarını alabilir ve kaçabilirsin. Böylelikle biraz zaman kazanırız. Daha başkaları da onun yanına ulaşmayı başırırsa başka parçalarını alırlar."

Bir süre sessizce oturup bizi bekleyen korkunç görevi düşündük. Artık bir planımız olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum.

Hayalet ayaklandı. "Hadi şimdi yatağa evlat. Yolculuk seni yormuş olmalı. Grimalkin de gün batımından sonra Şeytan'ı canlandırmaya çalışacakları fikrime katılıyor. O yüzden gücünü topla. Cadılar Bayramı'na sadece dört gün kaldı."

Odama çıkıp yatağıma girdim. Değirmene gidip dönmek beni sahiden çok yormuştu. Tükenmişim ve başımı yastığa koyar koymaz gözlerim kapandı.

Aynı şekilde de uyanıverdim.

Öcü yine bacaklarımın üzerinde yatıyordu. Gürültülü bir şekilde mırıldadığını duyabiliyordum.

Daha fazla kanına ihtiyacım var. Hemen şimdi ver! dedi Kratch cırlak bir sesle.

“Neden kanıma bu kadar acilen ihtiyacın var?” diye sordum. “Daha fazla kan içmeden gücün yerine gelemes mi? Yeterince içmedin mi?”

Yaklaşan savaş için daha fazlasına ihtiyacım var! diye bağırdı öcü.

“Neden benim kanım olması gerekiyor? Bir hayvanın kanını içemez misin? Ya da canımızı almak isteyen düşmanlardan birini buluncaya kadar seninle birlikte güç hatlarından geçebilirim. Neden bir cadının kanını almıyorsun?”

Senin kanın benim için özel. Kardeş kanı.

“Biz kardeş miyiz?”

Evet, ruh kardeşiyiz. Ve ben olmazsam savaşı kaybedersin.

“Ama bizim yanımızda çarpışırsan ölebilirsin,” dedim.

Hiçbir şey sonsuza dek yaşamaz. Bu dünyada yeterince uzun zaman geçirdim zaten!

Öcü kendini kurban etmeye hazırlanmış gibi görünüyordu. Gerçekten de yaşamaktan sıkılmış olabilir miydi? Ama söyledikleri hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yine de temkinli davranıp çok gerekmedikçe onu kullanmaktan kaçınacaktım.

“Yenilmek üzere oluncaya kadar seni çağırmayacağım.”
O halde bana biraz daha kan ver ki çağrını bekleyeyim.

“Daha fazla kan vermeye korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Çok fazla içip kalbimin durmasına sebep olabilirsin.”

Bunu söylemen çok iyi oldu. Yalnızca gerçekten cesur olanlar korktuklarını itiraf edebilirler. Ben de tekrar senin yanında dövüşmek için sabırsızlanıyorum. Korkma, ölümün bu yatakta olmayacak. İhtiyacım kadarını alacağım; bir damla bile fazla değil. Bana güven, canını bağışlayacağım ve birkaç gün içinde eski gücüne kavuşacaksın.

Fakat Zehir’in Alice için yarattığı tehlikeyi hatırladım. Üçüncü kez verilen kan gerçekten tehlikeliydi. Bunun ne sonuçlar doğuracağını kim bilebilirdi? Grimalkin’in sözlerini de aklımın bir köşesinde tutmam gerekiyordu. Tehlikeli olduğunu kabul ediyor, fakat öcünün Zehir kadar güçlü olmadığını söylüyordu. Günün birinde güçlenince onunla çok faydalı bir ortaklık oluşturabilirdim. Ama sonra aklıma başka bir düşünce geldi...

“Peki ama sana daha fazla kan vermem beni değiştirecek mi? Üçüncü kez verilen kanın özel bir önemi vardır.”

Evet, seni değiştirecek. Bilinçli varlıklar arasındaki tüm paylaşımlar bir değişikliğe neden olur. Ben insanlığa, sense öcülüğe biraz daha yaklaşacaksın. Bu adil mi?

Bunun benim için ne demek olacağını bilmiyordum, fakat içgüdülerim kabul etmemi söylüyordu. Ustam her zaman içgüdülerimi dinlememi öğütlemişti. Ve zaman içinde bunun çok iyi bir tavsiye olduğu defalarca kanıtlanmıştı. İçimdeki o his beni nadiren yanıltmıştı.

“O halde kanımı al,” dedim usulca.

Sol elimin üzerinde hafif bir çizilmenin ardından öcünün pütürlü dilini hissettim. Çok geçmeden burnuma o metalik kan kokusu doldu. Uzun bir süre devam etti gibi geldi ve en sonunda kalbim zorlanmaya, şakaklarımdaki zonklamaysa şiddetli bir ağrıya dönüştü.

Derin, karanlık ve uykusuz bir rüyaya dalarken öcünün hâlâ içmeye devam ettiğinin farkındaydım.

Bir daha uyanabilecek miydim? Gerçekten korkuya kapılamayacak kadar zayıf ve güçsüzdüm. O esnada başıma gelecekleri umursamıyordum.

Hatırladığım bir sonraki şey pencereden sızan gün ışığı oldu. Öcünün hâlâ bacaklarımin üzerinde yattığını hissettim, fakat bu kez görünmüyordu.

Bunu duyabiliyor musun? diye sordu.

“Neyi?” diye sordum. “Ne demek istiyorsun?”

Kuşların cıvıldadığını duyabiliyorum.

“Kuşlar her sabah cıvıldar,” dedim.

Ama şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Benim için durgun bir suyun üzerinde vızıldayıp duran böceklerden farksızlardı. Oysa sesleri müzik gibi. Onları yemektense dinlemeyi tercih ederim.

Ve sonra ağırlığı bacaklarımin üzerinden kalktı ve öcü ortadan kayboldu. Yataktan kalktığımda kendimi güçsüz ve sarsılmış hissediyordum. Hızlı bir şekilde kendime gelmeyi umuyordum. Yaklaşan savaşta tüm gücüme ihtiyacım vardı.

Kahvaltıdan sonra Hayalet kütüphanesine geçti. Bense yürüyüş yapmak üzere bahçeye çıktım. Grimalkin atını otlatmak üzere hazırlanıyordu. Görünüşe bakılırsa atıyla dolaşmaktan yeni gelmişti.

“Düşmanlarımızın hareketlerini gözlemeye gittim,” dedi. “Beacon Tepesi’nin eteklerinde büyük bir kamp kurmuşlar. Kuzeye gitmeye hazırlanıyor gibiler.”

“Savaşa katılacak yeni birilerini bulabildin mi?” diye sordum.

“Evet, ama güvendiğim bazıları bize katılmaktan korkuyor. Yine de düşmanlarımızla çarpışmamıza olanak sağlayacak bir sayıya ulaşacağız.”

Doğu bahçesini işaret edip tuhaf tuhaf gülümsedi. Üzerindeki kınlarda bıçakları takılıydı, fakat bu kez beline taktığı o yeni kılıcının yerinde olmadığını fark ettim.

“Benimle birlikte yürü,” diye emretti.

Bunun üzerine onunla birlikte ağaçların arasından demir ocağına kadar yürüdük. Hava soğuktu ve ocak külle doluydu. Kılıç hemen ocağın yanında yerde duruyordu. Onu yerden alıp kabzası bana dönük olacak şekilde uzattı.

“Bunu senin için yaptım,” dedi. “Bu bir hediyeye. Al hadi!”

Şaşkınlık içinde kılıca baktım. Gözüme ilk çarpan şey çok çirkin oluşuydu. Sözde, Kadim Tanrı Hephaestus tarafından yapılan kahraman kılıçları gibi gösterişli değildi. Sanki bitmemiş gibi görünüyordu ve hiçbir süslemesi yoktu. Gün ışığında parlamıyor, aksine donuk ve paslı görünüyordu.

Grimalkin sanki zihnimi okumuş gibi gülümsedi. “Asla dış görünüşe göre değer biçme,” diye uyardı. “Bu kılıç pek hoş görünmeyebilir, fakat savaş hoşlukla ilgili bir şey değildir. Süsler çoğu zaman o bıçağı yaratan kişinin zevkini yansıtır. Bense işlevselliği yeğlerim. Benim yaptığım azametli bir silah. Kazanmak için tasarlandı. Rakibini öldürmek için. Hadi şimdi al!”

Bunun üzerine kılıcı aldım. Sağ elime alır almaz –Kader Kılıcı’nı kullandığım elim– mükemmel bir dengeye sahip olduğunu anladım. Emici kılıcı bana özel yapılmamıştı ve zaman içinde ağırlığıyla dengesine alışmam gerekmişti. Buysa çok daha hafifti ve elime tam oturuyordu. Böyle bir kılıçla daha rahat dövüşebilirdim.

“Bunu epey kuzeyde dünyaya düşen bir meteor taşından yaptım,” dedi Grimalkin. “Çok nadir bulunan bir maden. Bu yıldız kılıcını bilemeye gerek yok. Ve asla kırılmaz, çok serttir.”

“Bu madenin bir özelliği daha var,” diye devam etti. “Onu yapan kişinin büyü gücünü emiyor. Sonrasında da başka kimse tarafından herhangi bir değişiklik yapılmasına izin vermiyor. Dolayısıyla sana karşı kullanılacak kara büyüye bir kalkan olarak tasarladım. Bu kılıcı elinde tuttuğun ya da üzerinde taşıdığın müddetçe bu tür tehlikelerden uzak olacaksın. Bu kılıçla en güçlü cadı ya da büyücülerin karşısına korkusuzca çıkabilirsin. Ama seni yaralanmaz kılmaz. Kendi yapacağım büyüyü sana yönlendirirsem başarılı olamam ama bu beni durdurmaz. Bıçaklarımı kullanıp seni yine öldürebilirim. O yüzden dikkatli ol. Bir

başkası da aynısını yapabilir. Çoğu büyücü aynı zamanda iyi birer savaşıdır.”

Başımı aşağı yukarı sallarken ustamla yaptığımız son konuşmayı anımsadım.

“Hayalet’le de Şeytan’la başa çıkmanın en iyi yönteminin ne olabileceğini konuşuyorduk. Öncelikle başını bir kez daha bedeninden ayırıp ardından başparmaklarını almamız gerektiğini düşünüyoruz. Sonrasında onu mümkün olduğunca fazla parçaya ayırıp etrafa saçacağız. Asıl darbeleri kahraman kılıçlarıyla indirmem gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa Alice için düşünülen ayinde onlar kullanılacaktı. Sen ne dersin?”

“Katılıyorum. En azından onu bir kez daha bir araya getirmeye çalışan hizmetkârlarının işini zorlaştırmış olursunuz,” diye yanıtladı. “Ama bunun tek başına onu yok etmeye yarayacağı konusunda şüphelerim var...” Suratını asıp başını öne eğdi.

“Kılıç için teşekkür ederim.” Katil cadıya gülümsedim. “Ama onu neden şimdi veriyorsun? Yakında ihtiyacım olacağına dair bir kehanette mi bulunuyorsun yoksa?”

“Kahraman kılıçlarını Şeytan’a karşı kullan, ama Yıldız Kılıcı’nı ilave bir silah olarak yanında taşı. Er ya da geç ihtiyacın olacak...”

Dediğini yapmaya karar verdim. Bize karşı büyü gücü kullanılacaktı ve bu kılıç korunmama yardımcı olabilirdi.

BÖLÜM 25

BREWER ÇİFTLİĞİ

Sabahın geç bir saatinde ustamla birlikte kütüphanedeydim. Şu yeni kılıçla ilgili bilgileri defterime geçiriyordum; ustamsa Yaratıklar Kitabı'nı güncelliyordu.

Ona Grimalkin'in hediyesinden bahsettim, hiçbir yorum yapmadı. Neden bilmiyorum. Kara büyüye karşı kullanılabılırdi ama o da büyü kullanılarak yapılmıştı. Ustam bu durumu asla kabullenemezdi.

Göz göze geldik ve bana mahzun bir ifadeyle gülümse-di. Ve o saniyede fikrimi değiştirdim.

Bazen kararlarımızı uzun uzadıya düşünerek ya da düşündüklerimizi adım adım mantık süzgecinden geçirerek vermeyiz. Sanki zihnimizin derinliklerinde bir şey, söz konusu sorun üzerinde uzun süredir düşünüyordur da aniden bir karara varınca biz de bunu kabul ederiz.

Abim James'in hayatını riske atmayacağımı söylemiş-tim, ama aniden tek bir kişinin hayatından çok daha önemli bir durumun söz konusu olduğunu anladım. Kendi hayatımı riske atıyordum. En azından James'e de böyle bir seçim yapma şansı vermem gerekmez miydi? Ne de olsa

Pendle Tepesi'ndeki savaş sırasında cadılara karşı etkili bir şekilde mücadele etmişti.

"Çiftliğe giderek James'e bize katılmak isteyip istemediğini soracağım," dedim Hayalet'e.

"Teşekkürler evlat. Aileni işin içine sokmanın senin için çok zor olduğunu biliyorum, ama inan bana doğru kararı verdin. Ben de hayatta kalan tek kardeşim olan çilingir Andrew'a haber gönderebilirim, ama o gerçek bir savaşçı değil; oysa James'in bize çok katkısı olacaktır."

"James savaş sırasında ölürse yanlış bir karar vermiş olacağım," diye mırıldandım.

"Şansımız o kadar düşük ki hepimiz ölebiliriz," diye yanıtladı Hayalet; sesi yorgun ve umutsuz çıkıyordu. "Çoğumuz da öleceğiz zaten. Ama eğer başaracak olursak tüm bunlara değecek. Ben kindar biri değilim, fakat hayatımda epey kötülük gördüm: Savaşlar tarafından dize getirilen aileler gördüm; kardeşin kardeşle savaştığını ve oğlun babaya düşman olduğunu gördüm. Ve tüm bunlar Şeytan'ın bu dünyadaki etkisinin sonucu. Tabii Karanlık'ın hizmetkârlarının doğrudan saldırılarını saymıyorum bile. Zaten bütün hayatım bunlara engel olmaya çalışmakla geçti. Evet, dediğim gibi, ben intikam peşinde koşacak biri değilim, ama artık yalnızca eyalete değil, tüm dünyaya karşı yapılanları ödetme vakti geldi."

Başımı aşağı yukarı salladım. Haklı olduğunu biliyordum.

Bir saat geçmeden eskiden evim olan çiftliğe doğru yola koyuldum. Şu anda dördü aileleriyle birlikte eyaletin farklı

bölgelerinde yaşayan altı erkek kardeşimle birlikte orada doğup büyümüştüm. Jack hâlâ çiftliği işletiyordu, fakat ona da artık aynı zamanda demirci olarak çalışan James yardım ediyordu. Jack'ten bize katılmasını istemeyecektim; tıpkı diğer kardeşlerim gibi onun da bir ailesi vardı.

Eve dönmekle ilgili karışık duygular içindeydim. Annem artık orada değildi; o da, babam da ölmüştü. Çocukken orada mutlu olduğumu hatırlıyorum. Ama o günlere asla geri dönemezdim; her şey değişmişti.

Yolda durup çiftlikten kilometrelerce ötede geceyi geçirmek için kamp kurdum. Oraya, Jack'in istediği gibi, gündüz vakti gitmem en iyisiydi.

Ertesi sabah erkenden Cellat Tepesi'ndeki ormana girip yerdeki yaprakları eze eze ilerlemeye başladım. Soğuk kış gecelerinde burada iç savaş döneminde ölen askerlerin hayaletlerinin ağaç dallarından sarkan iplerden sallandığını görenler olduğuna emindim. Ama şimdi dallar kuşların cıvıltılarıyla doluydu ve güneş soğuk havayı kırarak otların üzerine dalların gölgelerini düşürüyordu.

Etrafta hayalet ya da cin yoktu, ama bir tarafta bana doğru saldıran Şeytan'ın yıktığı ağaçları görebiliyordum. Annemin bir zamanlar sandıklarını sakladığı odaya sığınmışım; Şeytan, annemin yaptığı büyüü aşamamıştı.

En sonunda tepenin altında Brewer* Çiftliği'nin tanıdık silüetini gördüm. Yerli halk çiftliğe bu adı takmıştı, çünkü vaktiyle orada bira yapıyordu. Babam bira yapmakla

* İngilizcede 'biracı' anlamına gelen bir kelime, Ç.N.

hiçbir zaman uğraşmadığından biz sadece ‘çiftlik’ ya da ‘evimiz’ diyorduk.

Köpekleri beni görüp havlamaya başlayınca Jack ahırdan çıkıp bana doğru yürümeye başladı. İri yarı ve kaşları genelde çatık biriydi. Fakat bu sabah gülümsüyordu.

“Tom! Tom! Ne güzel sürpriz! Seni görmek çok güzel!” diye seslendi.

Her zamanki gibi kaburgalarımı kırmaya çalışırcasına sınıksıkı sarıldı. Ayrılırken artık bana eskiden olduğu kadar tepeden bakmadığını fark ettim. Asla Jack kadar uzayamazdım, birkaç yıl sonra ona ancak yaklaşabilirdim.

“Ailen nasıl; Ellie ve küçük Mary?” diye sordum.

“Ah, iyiler. Mary’i görünce tanıyamayacaksın. Çok zeki ve tam bir haşarı. Sürekli bir yerlere tırmanıp başını derde sokuyor.”

“Peki ya James?”

“Asla itiraf etmek istemiyor, ama şu eşkıyaların elinde yaşadıklarından epey etkilenmiş. Kendine geldi gibi ama. Demirci atölyesi artık çiftlikten daha çok kazanıyor. Çok eli açık ve elinden gelenin fazlasını yapıyor. Bana çok iyi bir kardeş oldu.”

Bu durum işleri daha da zorlaştıracaktı. James benimle gelecek olursa büyük abimi önemli bir maddi destekten yoksun bırakacaktım.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı Tom?” diye devam etti Jack. “Son zamanlarda yaşadığımız sorunları çözmeye gelmiş olmalısın, öyle değil mi?”

“Ne gibi sorunlar?” diye sordum.

“Çiftliğin yakınlarında her zamanki sıradan şeyler dışında bir şey olmadı,” diyerek başıyla Cellat Tepesi’ni işaret etti. “Ama Topley köyünün diğer ucunda işler rayından çıktı. Haftalardır böyle. Hayaletler, öcüler, cadılar... Ne ararsan. Kilisenin etrafında birçok defa hayaletler görülmüş ve Beck’in kulübesine de bir öcü musallat olmuş. Kulübenin sahipleri orada bir hafta bile kalamadılar. İşler giderek daha tehlikeli bir hal alıyor; yakınından geçenlere taş atıyor. Çok sayıda cadı da gördük. Küçük gruplar halinde kuzeye gidiyorlardı ve yollarına çıkanları soyup tehdit ediyorlardı.”

Cadılar Şeytan’ın hizmetkârlarına destek olmak üzere Wardstone’a doğru gidiyor olmalıydılar. Fakat Karanlık’a dair bu artan hareketlilik beni düşündürdü. Bunun nedeni yaklaşan Cadılar Bayramı olabilir miydi? Karanlık güçler her yerde mi hareketleniyordu?

“Aslında kuzeydeki önemli bir sorunu çözebilmemiz için James’in yardımını istemeye geldim,” dedim, “ama gitmeden önce şu öcü sorununu çözecek vaktim olacaktır herhalde.” Chipenden’e dönmeden önce bu sorunu çözmek için birkaç saat ayırabileceğimi düşünüyordum.

“Az önce ‘biz’ dedin... James’i de götürmeyi mi düşünüyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Tabii yardım etmeyi kabul ederse...”

“Onu tehlikenin ortasına mı götüreceksin? Sana Karanlık’la mücadelede bir şekilde destek olmasını bekliyorsun?”

Jack'in yüzündeki gülümseme silinmiş, yerini giderek artan bir öfkeye bırakmıştı. "Sence yeterince sıkıntı çekmedi mi?"

"Evet, çekti; hepimiz öyle ya da böyle sıkıntı çektik. Ama bütün eyalet ve hatta daha da ötesi bütün dünya büyük bir tehlikeyle karşı karşıya. Ve burada güvende olacağını sanma Jack!" diye uyardım. "Tehlike yaklaşıyor ve bununla savaşmamız gerek, hem James'in hem de benim canımıza mal olsa bile."

Jack'in yüzündeki öfke silinip yok oldu; bunun yerine başını öne eğerken gözlerinde korku ve üzüntü dolu bir ifade gördüm.

"Ellie bir bebek daha bekliyor," dedi en sonunda. "Pendle'da olanlardan sonra bir çocuk daha yapmayı düşünmemiştik. Ama o çok endişeli Tom, o yüzden tehlikeyi anlatırken biraz daha dikkatli ol, tamam mı?"

Jack ve Mary cadıların eline düştüklerinde Ellie hamileydi. Bu kaçırılma olayının travması sonucunda ikinci çocuğu olacak bebeği düşürmüştü.

"Tabii ki Jack... Ve tebrikler!"

Sert bir ifadeyle bakıp omzuma vurduktan sonra beni eve doğru götürdü. Demir ocağı ahırın hemen arkasındaydı, fakat James orada değildi.

"James, Topley'nin diğer tarafındaki tarım makinalarını tamir ediyor," dedi Jack düşüncelerimi okumuş gibi. "Hava kararmadan dönmüş olur, muhtemelen akşam yemeğine yetişir. Yapılması gerekenleri akşam yemeğinde anlatmazsan minnettar olurum. Bu durum Ellie'yi üzmemekten başka

işe yaramaz. Çok çabuk yoruluyor ve çoğu akşam erkenden yatıyoruz, yani biz yattıktan sonra onunla konuşacak vaktin olur. Ben ona yattıktan sonra düzgün bir şekilde anlatmaya çalışırım. Alt kattaki divanda yatman sorun olmaz değil mi?”

“Elbette olmaz, ama emin misin? Ellie bu durumdan hoşlanır mı? Evde bir hayalet çırağının olmasından kimse hoşlanmadığını biliyorum. Şafak sökmeden gitmeyi planlamıştım.”

“Ellie iyi olacak, ben de öyle Tom. Bu kez hallederiz. Üstelik James uzun bir yolculuğa çıkmaktan ziyade yatmaya hazır olacaktır. Sabaha kadar idare ederiz, merak etme.”

Jack’in karanlık çöktükten sonra çiftlik evinde kalmam konusunda fikrini neden değiştirdiğini merak ediyordum. Bunun nedeni hepimizi bekleyen tehlike miydi? Belki de beni ya da James’i bir daha göremeyeceğini düşünüyor ve son görüşmemiz olabileceğinden beni kapı dışarı etmek istemiyordu.

Arkamı dönünce Ellie’nin beni karşılamak üzere dışarı çıktığını gördüm. Mısır sarısı saçlarının rengi açılmıştı; geçen yıllar içinde saçları parlaklığını yitirmişti. Gözleriyle ağzının kenarlarında belli belirsiz çizgiler oluşmaya başladığını da fark ettim. Ama gülümsediğinde onun gibi bir eşi olduğu için Jack’in ne kadar şanslı olduğunu daha iyi anlayabiliyordunuz. Alice’i kaybettiğim gerçeği karşısında boğazıma bir şey düğümlendi, fakat içimde aniden kabaran öfkeyle bu duyuguyu uzaklaştırıverdim.

“Ah, Tom! Seni görmek çok güzel!” Ellie bana sımsıkı

sarıldı. “Mary! Mary! Tom gelmiş! Hadi gel de amcanı gör!” diye bağırdı.

Küçük bir kız kapı eşiğinden geçip iri, yuvarlak gözleriyle bana baktı. İki yıl önce Malkin Kulesi’nde annesine sarılırken gördüğüm üstü başı kirli ve dehşet içindeki kız hiç benzemiyordu.

“Merhaba Mary,” dedim gülümseyerek.

“Merhaba Tom amca. Öcüyü öldürmeye mi geldin?”

“Etrafa taş atıp duran şu öcüyü kastediyor,” diye açıkladı Ellie. “Ondan bahsetmeden duramıyor.”

“Umarım onu öldürmem gerekmez,” dedim. “Bazen öcülerini konuşarak ikna edebilirsin.”

“Ben de gelip izleyebilir miyim? Onu konuşurken duymak istiyorum.”

“Öcülerle uğraşmaya giderken başkalarını yanıma alamam,” dedim. “Çoğu konuşmaz, ama bu konuşacak olursa söylediği her şeyi hatırlayıp sana tekrar edeceğim. Bu yeterli olur mu?”

Mary gülümseyip başını salladı.

Ben de ona gülümsedikten sonra abimle karısına baktım. Mutlu bir aileydiler. Onlarla vakit geçirmenin ne kadar keyifli olduğunu neredeyse unutmuştum. Sonra bir üzüntü dalgasına kapıldım. Yaklaşan savaşta ölebilirdim. Onları bir daha göremeyebilirdim.

James, tıpkı Jack’in tahmin ettiği gibi akşam yemeği vaktinde geldi ve içtenlikle elimi sıktı. Güçlü ve zinde

görünüyordu. Bunda yaptığı işin etkisi büyüktü. En az Jack kadar uzun, ama ondan çok daha kaslıydı. Burnu bir kez kırılıp düzgün bir şekilde yerine yerleştirilmediğinden yüzüne doğru basık duruyordu. Ama yine de serserilere yaraşır bir yakışıklılığı vardı ve çok kolay gülümsedi.

Jack'in söylediğini yapıp James doğrudan sorduğu halde ziyaretimin asıl nedeninden bahsetmedim.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı Tom? Özel bir durum mu var yoksa sadece geçiyor muydun?”

Düşünecek vakit bulmak için etli güvecimden büyükçe bir lokma yuttum. “Bu civarda Karanlıkla ilgili birtakım sorunlar yaşandığını duydum,” dedim. “Yarın gidip Topley tarafındaki şu öcü sorununu çözmeyi deneyeceğim.”

Jack bana minnettar bir ifadeyle gülümsedi.

“Tom onunla konuşacak!” dedi Mary.

“Elbette aşkım,” dedi Ellie gülümseyerek. “Dünyadaki çoğu şey konuşarak çözülebilir. Sadece biraz sabır gerekir, hepsi bu. Çoğu erkekte yeterince sabır yoktur.”

Ben de keşke bunlar doğru olsaydı diye düşünerek Ellie'ye gülümsedim. Şeytan'ın hizmetkârlarıyla konuşup Cadılar Bayramı'nda efendilerini desteklemekten vazgeçmelerini sağlayabilir miydik? Denizdeki akıntıyı durdurmak bile bundan daha kolay olurdu.

BÖLÜM 26

KİMSE GÜVENDE DEĞİL

Jack ve Ellie üst kata çıktıktan sonra James masadan kalktı. “Gel de demir ocağına bakalım Tom,” dedi. “Son gördüğünden bu yana epey değişti.”

Böylece onunla yalnız konuşma fırsatı elde etmiştim. Bir fener yakıp bahçe boyunca yürüdükten sonra gurur dolu bir ifadeyle bana yeni ekipmanlarını gösterdi: iki yeni mengene, bir örs ve duvardaki kancalara sıra sıra asılmış çok sayıda özel alet edevat.

“Bu işi seviyorum,” dedi. “Bir işi iyi yapıp makul fiyata hizmet sunmanın verdiği tatmin gibisi yok. İnsanlar bunu takdir ediyor. Diğer demir ustası artık emekli oldu ve yetiştirebileceğimden çok daha fazla iş var.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Harika iş çıkarmışsın James. Fakat Jack, Ellie’nin üzülmesini istemediği için sana her şeyi anlatmadım. Buraya senden yardım istemeye geldim. Pendle Tepesi’nde cadılara karşı yürütülen savaşa liderlik ettiğin zamanı hatırlıyorsun değil mi? İşte buna benzer bir durum var ve yeniden yardımın gerekiyor.”

Ona olup bitenleri anlatıp Cadılar Bayramı’nda bizimle Karanlık’a ait yaratıklar arasında çıkması beklenen

savaşta bahsettim. Jack tüm bunları dinlerken suratını asıp başını sertçe iki kez sağa sola salladı.

“Durum kötü görünüyor Tom, ama yardım edebileceğime emin değilim. Geçen sefer bunu yapmamın nedeni ailemin tehlikede olmasıydı, fakat bu kez durum farklı. Son birkaç yıldır mahsul hiç iyi değil, verim çok az ve hayvanların bir kısmının bu yüzden elden çıkarılması gerekti. İşler çok zor. Jack ve Ellie’nin ayakta durabilmek için bana ihtiyacı var. Askerlerden yardım isteyemez misin?”

Başımı iki yana salladım. “Askerler hayaletlerden pek hoşlanmıyor,” dedim. “Yardım edeceklerini sanmam, üstelik cadı müttefiklerimizle omuz omuza çarpışmayı da kaldıramazlar. Bu yıl içinde kalabalık bir grup asker Todmorden yakınlarında Şeytan’ın hizmetkârları tarafından öldürüldü. Askerler bu tür bir savaşa hazırlıklı değiller.” Bu fikri daha önce Hayalet’le tartışmış ve askeri karıştırmamanın bir fayda sağlamayacağına karar vermiştik. “Bize yardım edip etmemen sana kalmış James.”

“Emin değilim Tom...”

“Düşünmen gereken tek bir şey var; seni kaçıran şu haydutlar... Onlar muhtemelen basit hırsızlar değildi. Karanlık’ın emrindeydiler ve hatta muhtemelen direk olarak Şeytan’dan emir almışlardı; amaçları sana zarar verip beni köşeye sıkıştırmaktı. Üzgünüm James,” diye ekledim suçlu bir ifadeyle, “ama bu yine olabilir. Üstelik sadece sana değil; Jack, Ellie ve küçük Mary’e de... Cadılar Bayramı’nda galip gelmezsek kimse güvende olmayacak. Sana bu soruyu yönelteceğime dair ustama söz verdim ve

sözümü tuttum. Başlangıçta seni bu işe karıştırma konusunda kararsız olduğumu itiraf etmeliyim ama artık başka çaremiz kalmadı... Neyse, dediğim gibi karar senin, James ve ben buna saygı duyacağız.”

“Ne zaman geri dönüyorsun?”

“Yarın sabah. Şimdi şu öcüyle ilgilenmeye gidiyorum, bunu hava kararınca yapmak daha kolay.”

Yaklaşan savaşa rağmen rutin hayaletlik işleri devam ediyordu. Öcü sorunu çözülmezse eninde sonunda birilerinin ölümüne neden olabilirdi. Bunu yapmak benim görevimdi.

“Pekâlâ Tom,” dedi James göğüs geçirerek. “Bir düşünüyüm. Kararımı sana yarın sabah bildiririm.”

Öcü pek yardımcı çıkmadı.

Bu sorun konuşarak çözülemeyecek gibi görünüyordu. Bu yaratıklar bazen bulundukları yerden ayrılmalari konusunda *ikna* edilebilirlerdi, fakat bu seferki biraz inatçı çıkmıştı.

Diğer öcü türleri gibi, taş fırlatıcılar da çoğu zaman görünmez olurlardı. Bu aslında iyiydi, çünkü dış görünüşleri çok çirkindi ve altı kolları vardı. Çıraklığımın ilk yılında, Adlington yakınlarındaki bir çiftlik evine musallat olan bir taş fırlatıcı neredeyse ustamın ölümüne sebep olacaktı.

Çiftliğin etrafına tuz ve demir serperek onu korkutmayı deneyebilirdim. Ama bu her zaman işe yaramazdı ve benim kaybedecek vaktim yoktu. Bu yüzden her ne kadar

riskli de olsa başa baş mücadele etmem gerekti; kaya atıp duruyordu. Benimse sol elimde tuz, sağ elimde demir tozu vardı.

İyi bir atış yaptım. Tuz ve demir bulutu mükemmel bir şekilde buluşup öcüyü öldürdü. Ondan geriye sadece yerde pis kokan yapış yapış bir sıvı kaldı. Başımda yumurta büyüklüğünde bir şişlik vardı ama onu haklamayı ve hayatta kalmayı başarmıştım.

Gece yarısından hemen sonra çiftlikte bir divanda oturuyordum. Ve şiddetli bir baş ağrısına rağmen sonunda uykuya dalabildim.

Ertesi gün erkenden işlerini halletmek üzere kalkan Jack ve kahvaltı hazırlayan Ellie'nin seslerine uyandım. Bir tabak dolusu yumurtayla kocaman bir tostun bulunduğu kahvaltı tepsimin başına geçtim. Mary çoktan masadaki yerini almış yulaf lapasını kaşıkliyordu.

“Öcü ne dedi?” diye sordu.

“Tek kelime dahi etmedi.” Gülümsedim. “Dövüştük ve ben kazandım. Öcü gitti.”

“Tom amca kazandı!” diye bağırdı Mary annesine dönerek.

“Elbette ki aşkım. Buna hiç şüphem yoktu zaten. Onun işi bu ve işinde çok başarılı.”

Ellie gülümsüyordu, fakat James içeri girer girmez yüzündeki gülümseme siliniverdi. Tek bir bakışıyla verdiği kararın ne olduğunu hepimiz anlamıştık. Bir elinde demirci çekici, diğerindeyse bir çanta tutuyordu.

“Seninle geliyorum Tom,” diyerek tahminlerimizi doğruladı.

Birkaç saat geçmeden James ve ben vedalaşmaya başlamıştık bile. Jack elimi sıkıp omzumu sıvazladı. “Kendine iyi bak Tom. Kendine iyi bak. İkiniz de sağ salim geri dönün.”

Ellie, James’e sımsıkı sarıldı ve ayrıldıklarında gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Cadılar Bayramı’ndan iki gün önce alacakaranlıkta Hayalet’in evinin mutfağında buluştuk; öcü tarafından paramparça edilmemeleri için ufak grubumuzu bahçeden ben geçirmiştim.

Sanırım ustam en çılgın rüyalarında dahi bu denli karmakarışık bir grubun masasında toplanabileceğini göremezdi; hepsinin gözleri mum ışığında ıslı ıslı parlıyordu.

Hayalet ve ben Grimalkin’in varlığına alışmıştık, Judd ve James de sorun değildi. Ustamı en çok rahatsız edenleri Mouldheel klanının genç lideri Mab ve ‘Fancy’ adında kirli tırnaklı, asık suratlı cadı olsa gerekti.

“Karar vermemiz gereken ilk şey kuvvetlerimizi nerede toplamamız gerektiği,” dedi.

“Toplanmamız gerekiyor mu?” diye sordu Fancy. “En iyisi aynı anda farklı yönlerden saldırmak!”

Geniş masada tam karşımda oturduğu halde nefesinin leş kokusunu alabiliyordum ve uzun tırnaklarını karartan şeyin pislikten ziyade kurumuş kan olduğuna dair şüphelerim artmaya başladı. Fakat Deane cadı klanına mensup

kalabalık bir grubun lideriydi ve ona katlanmamız gerekiyordu. Her türlü müttefike ihtiyacımız vardı.

“Hayır!” dedi Grimalkin sert bir ifadeyle. “Güçlerimizi birleştirmeli ve tek bir yere odaklamalıyız. Tıpkı bir mızrak ucu gibi olmalıyız. Düşmanlarımızın Şeytan’ın bedenini tuttukları yere girmemiz gerek. John Gregory ve Tom Ward bana mantıklı gelen bir öneride bulundular. Şeytan’ı mümkün olabildiğince fazla parçaya ayırıp her birimiz bir parçasını alarak saklayacak, hatta daha da iyisi benim yaptığımı yapacağız: O parçayı yanımızda taşıyıp ölümüne savunacağız. Bu onun sonunu getirmese bile en azından eski gücüne kavuşmasını sağlama çabalarını yavaşlatacaktır. Savaşın sonucuna dair bir kehanette bulunmaya çalıştınız mı?” Bakışlarını hemen solunda oturmakta olan Mab Mouldheel’e çevirdi.

Pendle’daki en iyi kahin olmakla gurur duyan Mab keyiflenmişti ve bu becerisinin kendisi de iyi bir kahin olan Grimalkin tarafından onaylanması karşısında güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tabii Mab’in de yanımızda olmasının tek kötü yanı Fancy’nin pis kokan nefesinden bile daha kötü kokan çıplak ayaklarını asla yıkamıyor oluşuydu.

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Ama durum pek net değil. Her iki tarafta da çok fazla kayıp verileceğini biliyorum. Bu masada oturmakta olanlardan en az birinin ölmesi de çok muhtemel. Kendinizi hazırlamak için isimleri duymak ister misiniz?”

“Karanlık düşüncelerini kendine sakla,” diye gürledi

Hayalet öfkelenerek. “Benim evimde olduğun sürece böyle şeylerden bahsedeyim deme.”

Mab ona doğru tatlı tatlı gülümsedi. “Nasıl istersen John Gregory, ama şunu eklemeliyim: Bu masada aldığımız kararlar savaşın sonucunu etkileyecek. Bu kararları aldıktan sonra yeniden kehanette bulunmayı deneyeceğim. Savaşın olası sonucunu ancak o zaman söyleyebileceğim. Burada bulunanlar arasında ölüp ölmeyeceğini öğrenmek isteyenler varsa daha sonra yanıma gelsinler.”

“Anlaştık o halde,” diye devam etti ustam. “Gücümü zü bir yerde topluyor ve düşmanımızın kalbi olan Şeytan’a doğru bir mızrak ucu gibi saldırıyoruz.”

Fancy bir an için itiraz edecekmiş gibi ağzını açtıysa da Grimalkin ona öyle bir bakış attı ki anında vazgeçti. Bunun üzerine Fancy dahil masadaki herkes başlarını aşağı yukarı sallayarak söylenenleri onayladı.

“Toplanmak için en iyi yer neresi?” diye sordum. Nereyi seçersek seçelim düşmanlarımızın kara büyü kullanarak bizi bulabileceklerini düşünüyordum.

“Clough Pike’ın hemen güneyi nasıl?” diye önerdi Hayalet.

“Olabilir,” diye yanıtladı Grimalkin. “Nerede buluşursak buluşalım düşmanlarımızın bunu öğrenip bize pusus kuracaklarına emin olabiliriz. O yüzden yolu açmak için bir grup Malkin’i yanıma alacağım.”

“Zamanlamayla ilgili bir şey söylemek istiyorum.” James ilk kez söz alıyordu ve tok sesi masanın etrafında gürledi. “Daha önce Pendle Tepesi’nde, Şeytan’ın dünyaya

çağrılmasına engel olamadık, çünkü oraya çok geç varmış-
tık. Biz vardığımızda iş çoktan bitmişti. Zamanlamamız
mükemmel olmalı.”

Bu çok iyi bir noktaydı. Annemin kız kardeşleri olan
uçan lamia cadıları sayesinde savaşı kazanıp Pendle'daki
cadı klanlarının bir araya gelmesine engel olabilmıştık. Fa-
kat oraya çok geç vardığımız doğrudu.

“Kehanette bulunmaya çalışacağım,” diye mırıldandı
Mab.

“Sesin şüpheli geliyor,” dedi Grimalkin, kaşlarını kal-
dırarak.

“Alice ve Lukrasta bu bilgiyi gizlemeye çalışıyorlarsa
ulaşmam zor olabilir,” diye yanıtladı.

“Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Başarılı olacağına
inanıyorum!”

Katil cadıdan gelen bu övgü dolu sözler üzerine Mab'in
ağzı kulaklarına varmıştı. Grimalkin'in amacına ulaştığını
anladım: Mab'e bir hedef vermişti. Artık cadı bu hayati bil-
giye ulaşmak için sınırlarını zorlayacaktı.

Çok geçmeden cadılar izin isteyip ayrıldılar. Grimalkin
öcü çukurlarının oradaki her zamanki yerine dönerken
ben de cadıları bahçeden geçirdim.

“Savaşta çok dikkatli ol Tom,” diye uyardı Mab. “Senin
için yaşam ve ölüm tam bir dengede. Ve eğer hayatta kal-
mayı başarırsan sonrasında seni çok daha büyük tehlikeler
bekliyor. Üç kez ölümle burun buruna geleceksin: savaş
esnasında; savaşın hemen ardından ve son olarak da güçlü
bir düşman karşısında.”

“Bu moral verici konuşma için teşekkürler Mab,” dedim alaycı bir şekilde. Söyledikleri moralimi bozduğundan bu düşünceleri zihnimden olabildiğince çabuk bir şekilde uzaklaştırmaya çalıştım.

“Yanlış anlama Tom, seni sevdiğimi bilirsin. Sana bir şey olmasını istemem, öyle değil mi? Ben olsam Grimalkin’in verdiği şu paslı kılıca da fazla güvenmezdim.”

Durup Chipenden’den uzaklaşan iki cadının arkasından baktım. Öfke içindeydim. Grimalkin’in kılıçtan Mab’e bahsetmeyeceğini biliyordum. Bunu kahinlik yoluyla öğrenmiş olmalıydı. Ondan bir şey saklamak mümkün değil miydi?

Ölümüne dair uyarılarına gelince, düşmanın sayıca çok üstün olduğunu biliyordum. Kazanacağımıza dair bir garanti olmadığından bu konuda endişelenmenin anlamı yoktu.

Her ne olaksa olacaktı...

Mutfağa döndüğümde ustam, James ve Judd masada oturuyorlardı. Gergin bir hava vardı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Cadılarla ittifak oluşturmak bana ters. Grimalkin’e cadı olmasına rağmen saygı duyuyorum, ama şu diğer ikisi; özellikle de tırnaklarının altı kan dolu, o leş gibi kokan... Durumun bu noktaya geleceği asla aklıma gelmezdi!”

“Başka çaremiz yok,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. “En ufak bir şansımız olaksa onlara ve onların liderlik ettiklerine ihtiyacımız var.”

“Evet, liderlik! Bu da beni sinirlendiren bir diğer konu!” Sesini öfke içinde yükseltmişti. “James konuştu ama sen

sessiz kaldın evlat ve *sen* Judd, tek kelime dahi etmedin. Biz izin verdiğimiz müddetçe tüm kararları onlar alacaktır.”

“Üzgünüm John,” diye yanıtladı Judd. “Kalabalık içinde konuşma konusunda çok iyi sayılmam. Üstelik daha yeni geldim ve durumu kavramaya çalışıyorum. En iyisinin oturup dinlemek olduğunu düşündüm.”

Hayalet ona bakıp yorgun bir şekilde başını salladı.

“Bundan hoşlanmayacağınızı biliyorum,” dedim ustanın gözlerinin içine bakarak, “ama söylenmesi gerek. Çok önemli bir savaşla karşı karşıyayız. Aramızdan birilerinin Karanlık’a ait bir varlıkla mücadele ettiği bir durum değil bu. O yüzden dövüş becerisi yüksek bir lidere ihtiyacımız var; bizi bir araya getirebilecek biri. Bu James olamaz; müttetiklerimizden çoğu onu tanımıyor. Hayalet ya da çırak da olamaz, çünkü cadılar bize asla tam olarak güvenmez. Bu Grimalkin olmalı. Korkudan mı, saygıdan mı bilinmez ama hepsi onu dinliyor. O da ne yaptığını biliyor. Bu yüzden durumu kabullenip bununla yaşamaya alışmalıyız.”

“Kabullen ya da öl!” diye çıkıştı Hayalet. “Şeytan’ı haklayabilirsek sanırım tüm bunlara değecek. En azından sebep olduğu tüm acılar için intikam almış olacağız. Artık yatmaya gidiyorum. Yarın yola çıkacağız ve bundan böyle arazide uyuyacağız. O yüzden hâlâ fırsat varken konforun tadına varın.”

Başımı sallayıp gülümsedim, fakat söyledikleri yerini bulmuştu. Bir yatakta son kez uyuyuşumuz olabilirdi.

BÖLÜM 27

KATİL CADILARIN ÇARPIŞMASI

Mab ertesi gün öğlene doğru yeni kehanetlerle döndüğünde başarılı olduğuna dair sözler sarf ediyordu. Ayinin beklendiği üzere gece yarısından hemen önce değil de gün batımıyla birlikte başlayacağını öğrenmişti.

Çok geçmeden Grimalkin izin istedi. “Anlaştığımız üzere Clough Pike’ın güneyinde buluşacağız,” dedi. “Ben önden gidip yolu açacağım. Sonra her şeyi belirleyecek olan savaşın vakti gelecek.”

Bize pusu kurmuş olabilecekleri haklamak üzere yanına kendi seçtiği birkaç cadı daha aldı.

“Evet.” Hayalet başını aşağı yukarı salladı. “Vakit yaklaşıyor.”

Grimalkin en ufak bir şekilde sendelemeden yanımızdan uzaklaştı. Gümüş pim ona hâlâ acı veriyor olmalıydı, fakat bunu hiç göstermiyordu. Aniden dönüp bana baktı.

“Her iki kılıcı da yanına almayı unutma,” dedi.

Bir saat geçmeden buluşma için anlaştığımız yere doğru yola çıkmıştık. Hayalet, James, Judd ve ben birlikte yürüyorduk; üç köpek, yani Pençe, Kan ve Kemik de bizim

yanımızdaydı. Cadılar bizden ayrılmıştı ve ertesi gün öğle saatlerinde buluşacaktık. Yolculuk sırasında çok az konuştuk; Wardstone'un batısında kamp kurduğumuzda bile. Düşünceli bir şekilde ateşin yanına oturup alevleri izledik.

Sonra James bana geçtiğimiz yıl boyunca çiftlikteki hayatın nasıl geçtiğini anlattı. Anlattıklarına bakılırsa küçük Mary epey yaramazdı. Ama bunlara verecek yanıtlım yoktu. Benim anlatabileceklerim çoğu insanı korkutan Karanlık'la mücadeleleme dairdi. Alice'ten de bahsetmedim, artık ondan bahsetmeye dayanamıyordum.

Cadılar Bayramı yağmurla başladı; soğuk tavukla kahvaltı ederken tepemizdeki dallardan üzerimize düşen iri yağmur damllarından korunmaya çalışarak titreye titreye yemeğimizi yedik.

Clough Pike'a son varan biz olduk ve etrafa bakınca moralim iyiden iyiye bozuldu. Bunca uğraşın sonunda ne kadar az kişi toplayabilmiştik: Hayalet, abim James, Judd Brinscall ve üç kan kurdu, Grimalkin ve başını Mab ile iki kız kardeşinin çektiği Mouldheel klanından olsa olsa yüz elli kadar Pendle cadısı. Grimalkin'in eyaletin kuzeyinden çağırdığı bir düzine kadar daha cadı vardı; bizimle omuz omuza savaşmak için denizi aşmışlardı. Sessizdik, önümüzde bizi bekleyen ve belki de çoğumuzun hayatına mal olacak mücadeleyi düşünüyorduk.

Rüzgâr tepelerin arasında ısıklık çalarken uzaktan bir kızkuşunun sesi duyuldu, ama köpekler de en az bizim kadar

sessizdi. Hayvanlar hassastır, belki de bizi neyin beklediğini hissediyorlardı.

Sonra Wardstone'a doğru yola çıkmaya hazırlanırken grubumuza beklenmedik bir ilave oldu. Hava açmıştı ve güneş ufka doğru alçalırken kara bir gölge fark ettim. Çok geçmeden kanatlı bir yaratığın bize doğru alçaldığını gördüm.

Onu bir kez gören asla unutamazdı. Bu Vaengir Slake idi; en son Malkin Kulesi'nde gördüğüm annemin lamia kız kardeşi. Bana Şeytan yok edilinceye kadar orada kalacağını ve ancak ondan sonra özgür bir şekilde uçabileceğini söylemişti.

Cadılar kaçışmaya başladı. Lamia, Hayalet ve benim bulunduğumuz yere yaklaşırken korku içinde bağırıyorlardı. Şu anki müttefiklerimizden bazıları iki yıl önce bizimle Pendle'da savaşmış olmalıydılar. Kız kardeşiyle birlikte o savaşta önemli bir rol üstlenen kanatlı lamiadan korkmalarını için yeterli sebepleri vardı.

Slake ustamla benim önümüze indi. Şaşkınlık içinde bakakaldım. Siyah tüylü kanatlarını sırtına doğru toplayarak daha narin olan içteki kanatları korumaya almıştı; güçlü alt bedeni pullarla kaplıydı ve dört uzvunun ucunda da sivri pençeler vardı. Ona bu kadar yakın durup kırılmayan acımasız gözlerinin içine bakmak rahatsız ediciydi.

"Zenobia'nın planı yürütülmüyor!" diye tısladı suçlayıcı bir ifadeyle. "Kehanet gücümle buna uymadığınızı görünce gelip kendi gözlerimle görmek istedim!"

Zenobia annemin lamia ismiydi. Alice'i kurban etmem istenmişti ve Slake'in olmasını beklediği şey de buydu. Bize katılmaya değil de bana meydan okumaya gelmişti.

"Kurban artık 'gönüllü' değil," diye yanıtladım. "Büyücü Lukrasta ile bir ittifak oluşturdu. Şeytan'ın hayatta kalmasının daha iyi olacağını düşünüyor, çünkü onun yerine geçecek tanrının insanlığı sonunu getirecek bir savaşa sürükleyeceğini düşünüyor. İstesem de istemesem de bu adak bir işe yaramaz."

"Şeytan ayın için Wardstone'da bağlanmış durumda," dedi lamia. "Taşın üzerinden uçtum ve neler yapıldığını gördüm. Başıyla bedenini birleştirmişler. Vaktimiz kalmadı. Daha iyi bir planın var mı? Ne yapmayı öneriyorsun?"

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Hayalet benim yerime yanıt vererek. "Olabilirdiğince çok kişiyi toplamaya çalıştık. Ayini böylecek, Şeytan'ın bedenini başından bir kez daha ayırmaya çalışıp onu kaçıracağız. Bu kez onu ufak parçalara bölüp hizmetkârlarının onu yeniden birleştirmesine engel olmak için her bir parçayı ayrı yerlere dağıtacağız."

"Sayıca çok azsınız ve onlar çok fazla; birinize karşılık onlarda beş kişi var. Ve Lukrasta'yla Alice de onların yanında. Sonuç pek parlak görünmüyor."

Pendle Tepesi'ndeki savaşı hatırladım. Slake ve kız kardeşi lamia sayesinde kazanmış ama asıl amacımıza ulaşamamıştık. Cadıların Şeytan'ı çağırmalarına engel olamamıştık. Slake haklıydı; sonuç gerçekten de pek parlak görünmüyordu. Hatta büyük olasılıkla yine kaybedecektik.

“Denemekten başka şansımız yok,” dedim.

“Evet! Durup hiçbir şey yapmamaktansa savaşıarak ölmek yeğdir,” diyerek onayladı Hayalet.

“Buna tüm kalbimle katılıyorum,” dedi Grimalkin kanatlı lamiayla yüzleşmek üzere öne çıkarken. “Bizi büyük bir savaş bekliyor, şansımız çok az ve yenilginin bedeli de çok ağır. Hayatım boyunca yaşadıklarım beni bu noktaya getirdi. Böyle bir savaşta ölmekten daha iyi ne olabilir? Sana şu kadarını söyleyebilirim: Benim adım Grimalkin ve eğer ben ölürsem çok sayıda düşmanımı da beraberimde götürürüm. Bu durumda bize katılacak mısın kardeşim?”

Artık diğer cadılar da bize iyice yaklaşmış ve katil cadının ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyorlardı.

Slake uzun bir süre ona baktı. Sonra yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Evet, gücümü sizinkiyle birleştireceğim. Burada bulunan herkesin en az beş düşman öldürmesi gerektiğini unutmayın. Bunu yaparsanız tüm imkânsızlıklara rağmen kazanabiliriz.”

Çok geçmeden Wardstone’a doğru yola çıkmıştık, Grimalkin başı çekiyordu. Yavaş ilerliyorduk. Toprak ıslak ve çamurluydu, dikkatsiz davranırsak su dolu çukurlara düşmemiz işten bile değildi. Rüzgâr giderek şiddetini artırıyordu, fakat artık batıdan esmiyor, dosdoğru yüzümüze çarpıyordu. Gökyüzü açıktı, batmakta olan güneş etrafı aydınlatıyordu; yağmur yağacak gibi görünmüyordu.

Ama sonra aniden ufukta, tam karşımızda bir ışık çakması gördüm. Bu bir şimşek mi acaba? diye düşündüm.

Oysa bunu takip eden bir gök gürültüsü duyulmadı. Çok geçmeden mavi bir ışık çakması daha oldu.

“Büyü yapıyor,” dedi Grimalkin. “Kokusunu alabilirsin.”

Havada belli belirsiz bir kükürt kokusu vardı ve söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum.

Hedefimize yaklaşırken Wardstone tepesinin kopkoyu silüeti üzerimize atılmaya hazırlanan kötücül bir yaratık gibi yavaş yavaş yükselmeye başladı. Batan güneşin altında kan kırmızı görünüyordu. Sonra kayanın etrafındaki düşmanlarımızı gördük; yaklaştıkça silahlarını hazırlayıp bize doğru dönmeye başladılar. Manzara dehşet vericiydi. Sayıca üstünlüklerini bilmek bir şeydi, ama bunu görmek bambaşka bir şeydi. Böyle bir savunmaya karşı Wardstone’a ulaşmayı nasıl başarabilirdik?

Gözlerim Alice’i ya da Lukrasta’yı aradıysa da onları göremedim. Biraz olsun rahatlamıştım. Alice’i düşmanlarımın arasında görmek beni iyiden iyiye rahatsız ederdi.

Hemen arkalarında Wardstone’a bağlı şeytanın devasa silüeti görülebiliyordu. Bedeni iplerle sarmalanmış, bunlar da kayaya çakılmış kazıklara dolanmıştı. Görünüşe bakılırsa kara büyüünün işe yarayabilmesi için kayaya temasmesi gerekiyordu. Yoksa onu bu şekilde bağlamaları neden gereksindi ki? İpler olmasa dosdoğru altındaki çamurlu toprağa düşüverirdi.

Şimdiye kadar hiç bu denli korkutucu görünmemişti. Her an gözlerini açıp beni göreceğinden ve iplerinden

kurtulup üzerime atılacağından korkuyordum. Ayinin henüz tamamlanmadığını bilsem de bu dehşet duygusundan bir türlü kurtulamadım.

İllerledikçe zemin sertleşmeye başladı ve biz de hızlandık. Artık duramazdık. Her an çılgın bir saldırıya başlama-ya hazırdım. Hayalet, tıpkı beklediğim gibi Grimalkin'in liderliğini kabul etmişti: Yaklaşan savaşla ilgili kararları ve saldırı emrini o verecekti.

Grimalkin küçük ordumuzun en önündeydi. Bize liderlik etme hakkını elinden almaya kim cesaret edebilirdi ki? Bu tür bir savaş için en uygun kişi olduğuna şüphe yoktu.

Başımı kaldırıp Wardstone'u hedef alan şimşeklere baktım. Bu kez bir ışık huzmesi değildi; bulutsuz gökyüzünden inen mavi bir ışık çakmasıydı. İri gövdesine çarpmasıyla birlikte Şeytan başını iki yana savurmaya başladı. Ayin başlamıştı ve içim bir kez daha ürperdi.

Aklıma yine kule geldi ve Şeytan'ın başının kökünden çıkarak boynuna dolanmaya başlayan uzantıları anımsadım. Burada işlem çok daha karmaşık görünüyordu. Yoksa Slake'in söylediği gibi başını bedeniyle çoktan birleştirdiler mi?

Aniden yüzümle bedenimde bir baskı hissettim. Bu sadece Wardstone'dan üzerimize doğru esen sert rüzgârın etkisi değildi. Tuhaf, soğuk bir kuvvetti ve kemiklerime kadar işleyerek kontrolsüz bir şekilde titrememe neden oldu. Sağıma soluma bakınca diğerlerinin de bir şeyler hissetmeye başladıklarını fark ettim. Cadılardan biri bağırmaya

başlayıp kafasından avuç avuç saç yolmaya başladı. Bir diğeri dizlerinin üzerine çökmüş alnını yere vuruyordu.

Diğerleri ilerlemeye devam ediyordu, fakat iyiden iyie yavaşlamışlardı. Grimalkin ve ustam bile zorlanıyordu ve ben de adım atmakta güçlük çekiyordum. İlerleyişimizi durdurmak için güçlü bir kara büyü yapılıyordu. Failin karşımızdaki cadılar olduğu açıktı. Lukrasta ve Alice de yardım ediyor olabilirlerdi.

Yedinci oğulların yedinci oğulları genellikle Ürkü adı verilen ve kurbanlarının korkuya kapılmalarına neden olan büyüye karşı dayanıklıydılar. Fakat Hayalet de, ben de olduğumuz yerde kalakaldık. Mıh gibi çakılıp kalmıştım ve hiç gücüm yokmuş gibi hissediyordum.

Peki ya Yıldız Kılıcı? diye düşündüm. Onun beni herhangi bir kara büyü saldırısına karşı koruması gerekmiyor muydu? Bize karşı kullanılan kara büyü Grimalkin'inkinden bile daha güçlü olabilir miydi? Belki Lukrasta çok güçlüydü?

Wardstone'un etrafındaki cadılar bizimle dalga geçmeye, birbirlerine bizi gösterip gülmeye başladılar. Ardından uzun boylu katil cadı Katrina öne çıkıp yüksek sesle Grimalkin'le alay etmeye başladı. O böyle bağırmaya devam ederken gücünü topladığı küçük kafatasları dönüp duruyordu.

"Korku içinde titrediğini görüyorum Grimalkin! Dizlerin titriyor ve o pis ağzındaki salyalar korkudan donmuş. Aptallar senin ismini karanlıkta fısıldayıp yere göğe sıgdırılmayan ününe dair yalanlar söylemişler. Ama

bunların hepsi yalan! Ben Katrina'yım, katil cadıların en *kudretlisi*! Gelmiş geçmiş en büyük katil cadı! Benim gücüm karşısında sen çok zayıfsın; ben cesurum, oysa sen korkağın tekisin. Dizlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyorum. Öne çıkıp savaşmaya cesaretin yok!”

Grimalkin'in yanıt vermesini bekliyordum ama o sessiz kaldı ve dehşet içinde tüm bedeninin titremeye devam ettiğini gördüm. Ama bunun nedeni elbette ki korku değil, düşmanlarımızın yaptığı büyülerdi.

“Bu gece öleceksin Grimalkin!” diye devam etti Katrina. “Şimdiye kadar karşılaştığın en güçlü katil cadıyla karşı karşıyasın. Şafak söktüğünde efendimiz dünyanın da efendisi olacak ve senin kafatasın, kazandığım zaferin ispatı olarak bedenimi süsleyecek!”

Grimalkin hâlâ sessizdi, fakat artık yürümeye başladığını, keskin bıçaklarını hazırlayarak ağır ve acı verici adımlarla Katrina'nın sırtıttığı yere doğru ilerlemeye başladığını görebiliyordum.

Grimalkin'in büyüsu onu yarı yolda mı bıraktı acaba? diye düşündüm. O bildik zarafet ve gücüne ne olmuştu? Lukrasta'nın güçlü büyüsünden destek alan böylesine kudretli bir rakip karşısında ne şansı vardı?

Sonra aniden tek ve hızlı bir hareketle büyüünün etkisinden tamamen kurtulan Grimalkin, iki bıçak çekip gitgide hızlanarak düşmanının üzerine doğru koşmaya başladı. Onu sımsıkı saran boyunduruktan kurtulmak için kendi büyü gücünü kullanmışa benziyordu. Ya da bunu demir

gibi sert iradesi ve geçmişte onu asla yarı yolda bırakmayan kararlılığı ve kendine olan inancı sayesinde başarmıştı.

Artık hareketlerinde sendelemesine neden olan yaradan eser yoktu. Acıyı hissediyorsa bile en ufak bir şekilde etkilenebiliyordu.

Düşmanına ulaştığında temkinli tavırlar, tutuk darbeler yoktu; iki taraf da her türlü ihtiyatı bir kenara bırakmıştı. Grimalkin alışkın olduğumuz ölüm dansına başlamış, batmakta olan güneşin kızılığını yansıtan bıçaklarını savurarak rakibinin etrafında dönüp durmaya başlamıştı. Ama Katrina da ona ayak uyduruyor, her hamlesine kendi bıçaklarıyla karşılık veriyordu.

Aniden şüpheye düşüp Grimalkin için endişelenmeye başladım. Söz konusu savaş olduğunda her daim yenilmez ve kontrollü görünmüştü. Ya bacağı eski gücünde değilse ve en sonunda kendi gücüne denk bir rakiple karşı karşıyaysa?

Grimalkin'i savaşın bu noktasında kaybetmek bizim için korkunç bir darbe olurdu; özellikle de cadılar için... Sayıca üstünlüklerinin yanında daha güçlü katil cadıya sahip oldukları ortaya çıkarsa savaşı daha başlamadan kaybedebilirdik.

Şansımız bu kadar azken inanmaktan başka çaremiz yoktu; kazanabileceğimize *inanmamız* gerekiyordu. Grimalkin yenilecek olursa bu inancımız kökünden sarsılırdı.

Her iki taraf da kendi katil cadılarını yüreklendirici sözler sarf ederek rakiplerine küfürler ediyorlardı; ama bu fazla uzun sürmedi. Çok geçmeden sustular ve muazzam

becerilerinin doruk noktasındaki bu iki rakibin dövüşünü izlemeye başladılar.

Bir ara iyice yaklaştılar, öyle ki bıçakları birbirine çarptı. Kaslarını iyiden iyiye germiş bir vaziyette üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyorlardı. Grimalkin öne çıktığında rakibi toparlayıp onu yavaş yavaş geri püskürtüyordu. Bu şekilde ileri geri gitmeye devam ettiler. Artık bakamıyordum. Sürekli olarak parçalanmış kemigini bir arada tutan gümüş pini düşünüyordum. Grimalkin'in bacağı er ya da geç sorun çıkaracaktı.

Ama sonunda ayrıldıklarını görünce rahatladım, ne de olsa artık hız va zamanlama salt kuvvetten daha önemliydi.

Bir an için güçleri eş gibiydi, ama sonra dövüşün seyrı değişmeye başladı. Grimalkin'in gücü azalıyordu ve Katrina durdurulması imkânsız bir dalga gibi onu geri püskürtüyordu. Katrina ilk kanı akıtınca bizim taraftan bir uğultu yükseldi.

Grimalkin'in sol gözünün üzeri çizilmişti ve rakibinin bu beklenmedik saldırısı karşısında şaşkınlığa kapılarak geriye doğru sendeledi. İşler onun için kötüye gitmeye başlıyordu. Akan kan görmesini güçleştiriyordu ve artık iyiden iyiye zayıf düşerek rakibinin darbelerine karşı kendini güçlkle savunabilmeye başlamıştı.

Sonra Grimalkin beni umutsuzluğa düşüren bir şey yapıp Katrina'ya arkasını dönerek bize doğru koştu. Umudumu yitirmiştim. Böyle bir şey göreceğim hayatta aklıma gelmezdi.

“Bakın, kaçıyor! Kaçıyor!” diye bağırdı Katrina, hemen arkasındaki diğer cadılar bağıırıp ıslık çalıyorlardı.

Tam o esnada Grimalkin durup bir kez daha düşmanına döndü. Elinin tersiyle akan kanı silip bir şeyler mırıldandı. Soluk soluğaydı fakat Katrina’ya yanıt vermedi.

Sonra artık yarasından kan akmadığını fark ettim. Kanı durdurmak için büyü yapmıştı.

Ardından yine her adımda hızlanarak rakibine doğru koşmaya başladı.

Aynı anda üç şey oldu.

Bir araya geldikleri yerden kıpkırmızı kan fışkırmaya başladı: Ama bu kez akan Grimalkin’in kanı değildi.

Katrina yere yığılıp kaldı.

Galip gelen katil cadı hızını azaltmadan koşmaya devam etti.

Dosdoğru bizi bekleyen düşmanlarımızın üzerine gidiyordu.

BÖLÜM 28

WARDSTONE SAVAŞI

Grimalkin Katrina'yı çok rahat bir şekilde, neredeyse siyah vezirin önüne çıkan piyonu yana ittirmesi kadar kolaylıkla öldürmüştü. Gerçekten de kapkara görünüyordu. Her ne kadar Şeytan'a karşı verilen bu mücadelede Aydınlık'la ittifak kurmuş olsa da o Grimalkin'di! Katil cadıların en karanlık ve en tehlikeli olanı... Savaşmaktan keyif alan Grimalkin, kazanmak için elinden gelen her şeyi yapan Grimalkin... Ve gerekirse burada ölmekten çekinmeyecek olan Grimalkin!

Gerçek şu ki burada hepimiz ölümle burun burunaydık. Ben duruma biraz kaderci yaklaşıyordum; olacaksa olacaktı. Ama hayatta kalmak istiyordum. Gelecek –Alice'siz bile olsa– beni çağırıyordu ve bunun elimden alınmasını istemiyordum.

Önümüzde Şeytan'ın hizmetkârları silahlarını hazırlamış bizi bekliyorlardı. Artık bağırıp çağırarak kan dökmeye çağrılarını yapmıyorlardı; liderleri Katrina'nın kanı çoktan dökülmüştü bile. Şimdi üzerlerine doğru koşan Grimalkin'e şaşkınlık içinde bakıyorlardı.

Grimalkin hiçbir şeyden korkmuyordu. O kalabalığı tek başına yenebileceğine gerçekten inanıyor gibiydi. Elinde çevirip durduğu bıçaklar parlıyor, batan güneşin kızılığını yansıtıyorlardı. Hızla koşarken ölümcül dansına başlamıştı. Fakat tam o anda düşman cadılar ve insanatlar onun etrafını sararak dört bir yandan sıkıştırmaya başladı.

Ama sonra biri daha büyüünün etkisinden kurtulup koşmaya başladı. Bu ustam John Gregory idi. Gerçek bir yedinci oğlun yedinci oğlu gibi büyüye meydan okuyordu.

Grimalkin'e doğru koştu. Kendini büyüünün etkisinden kurtarmanın yanı sıra sanki gençleşmişti de... Çıraklığımın ilk döneminde Tusk'ı öldürüp Kemikli Lizzie'yi bağlayarak beni kurtardığı o anı hatırladım. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi kukuletasını geriye atmış, güneş ışığının altında kızıl alevler gibi dalgalanan saçlarıyla bana doğru koşmuştu.

Asasının ucundaki gümüş alaşımli bıçak da bir alevden farksızdı ve onu ileri doğru savurarak düşmanlarını şaşırttı; çünkü cadılar, Hayalet'e sırtları dönük, katil cadıyı ezici sayısal üstünlükleriyle alt etmeye çalışıyorlardı.

Ama çok geçmeden bu yeni tehlikenin farkına vararak ona doğru döndüler. Bir şey fark etmedi. Ustam yine de tereyağını ikiye bölermiş gibi rahat bir şekilde asasını sallayarak katil cadının yanına ulaştı.

Malkin lanetine göre 'yer altında izbe bir yerde yanında hiçbir arkadaşı yokken' ölmesi gerekiyordu.

Bu, duruma hiç uymuyordu. Eyaletteki en yüksek tepede savaşıyordu, güneş halen batmamıştı ve etrafı aydınlatıyordu.

Üstüne üslük yanında hiçbir arkadaşının olmadığı da doğru değildi; en azından ben öyle düşünmek istiyordum. Çünkü farkına varmadan o ve katil cadı gerçekten arkadaş ya da en azından müttefik olmuşlardı.

Hayalet hep geleceğin önceden belirli olmadığına, onu kendi davranışlarımız ve her gün verdiğimiz kararlarla şekillendirdiğimize inanırdı. Ve şimdi kanımca bu düşünce si haklı çıkıyordu. Hangi kahin, hangi kehanet böylesine beklenmedik bir ittifakı öngörebilirdi?

Ona bakarken hâlâ büyüünün etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Ortak düşmanlarına karşı Grimalkin'le birlikte mücadele ettiğini görünce boğazıma bir şeyler düğümlendi. Onun bu görüntüsü zihnime kazındı ve ölünceye kadar da aklımdan çıkmayacak.

Bu, onu savaştaki rolünü oynarken son görüşüm oldu.

Onu bir daha canlı olarak göremedim.

En sonunda yeniden hareketlenen küçük grubumuz düşmana, Hayalet'le Grimalkin'in ezici bir çoğunluğa karşı mücadele verdiği yere doğru ilerlemeye başladı.

Bu, Şeytan'ın hizmetkârlarıyla onlara karşı duranların arasındaki bir savaştı. Her iki tarafta da Pendle cadıları vardı, ama düşmanlarımızın çoğu eyalet dışından geliyordu; bunlara Şeytan'ın bedenini buraya getiren arabayı çeken dört devasa insanat da dahildi.

Essex ve Suffolk'tan gelen cadı klanları vardı; bunlara Cymru'dan ve İskoçya'dan gelenler de katılmıştı. Denizaşırı yerlerden buraya savaşmaya gelmişlerdi; savaşıp

olmeye... Çok sonra Romanyalı cadıların da İrlanda'dan gelen bir grup Kelt cadısının yanında savaştığını öğrendim.

Bu karışık grubun gücü gerçekten de korkutucuydu. Ama belki de bizim kazanma isteğimiz ağır basacaktı. Kaybettiğimiz takdirde olabilecekleri düşünmek bizi kamçılıyordu. Ve düşmanın tamamını yenmemiz gerekmiyordu. Hedefimiz Şeytan'ın bedeniyle başını birleştirme çabalarına engel olmak, bedeninin bağlı olduğu kayalığa ulaşip onu bir kez daha parçalamaktı. Grimalkin'in hayal ettiği mızrağın ucu olacaktık.

Tarihçiler, ulusların kaderini değiştirerek dünyamızı şekillendiren önemli savaşlara dair bilgiler aktarmışlardır. Hayalet'in kütüphanesinde de yangından önce buna benzer çok sayıda savaşı anlatan kitap vardı. Sıcak çatışma başlamadan önceki manevraları, taktikleri, orduların yerleşimlerini ve saldırı sıralarını aktarıyorlardı. Bu tür savaşları iki tarafa sanki karınca sürüleriymiş gibi tepeden bakan 'tanrıların' bakış açısından anlatıyorlardı.

Bu gibi anlatılarda generaller de vardı; savaş hattının gerisinde, atlarının üzerinden etrafı gözlemleyen becerikli taktisyen ve stratejistler. Savaşın akışını gözlemleyip ordularına buna göre emirler veriyorlardı.

Ama eğer bizim generalimiz Grimalkin idiyse büyük resmi göremeyecek kadar savaşın içindeydi. Tek bir hedefimiz vardı: Wardstone'a ulaşip çok geç olmadan Şeytan'ı haklamak.

Düşmanlarımızın liderli var mıydı? Acaba bu Katrina mıydı? Düşmanlarımızın hareketlerini kontrol eden biri varsa, bu kesinlikle Lukrasta olmalıydı.

Başımı kaldırıp Wardstone'a bakarken oraya konuşlanmış olabileceğini düşündüm ve Alice'in yanında olup olmadığını merak ettim. Fakat tek görebildiğim Şeytan'ın iri bedeni oldu.

Savaşların tarih kitaplarında anlatılanlara hiç benzemediğine inanıyorum. En azından savaşan bireyler için. Korku, öfke ve senden çok daha büyük birtakım şeylerin seni kısıvrak yakalayarak ölüp ölmeyeceğine karar verdiklerine dair kesin bir hissiyat vardır. Sonra kan ve dışkı kokusuyla birlikte yaralanan ve ölenlerin çığlıkları duyulur.

Düşmanla ilk karşı karşıya geldiğimiz andan itibaren benim için de aynen böyleydi. Ben önde değildim. Diğerleri benden daha hızlı koştuklarından, önce tek yapabildiğim onları takip etmek oldu ve düşmanlarımız önümüze çıktı. Sonra Wardstone'a doğru ilerleyişimiz giderek yavaşlamaya başladı.

Abim James'in, elindeki devasa demirci çekiciyle yol açtığını gördüm... ve onun için korktum. Judd da hemen solumda savaşıyordu ve o gün orada kaçımızın öleceğini düşündüm.

Ben önce asamı kullanıp önümdekilerin omuzlarının üzerinden bıçağımı düşmanlara saplıyordum. Önümdeki müttefiklerin sayısı azaldıkça aramızdaki mesafe kapandı ve ben cesetlerinin üzerine basarak ilerlemeye başladım.

Bir ara dehşet dolu bir an yaşadım. Üzerine bastığım cesetlerden biri tanıdığım birine aitti. Ölmüş olan ustamın cansız bedeni belermiş gözleriyle bana bakıyordu.

Fakat kızıışan mücadele beni öne doğru itmeye devam

etti ve içimi yakan bu acıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Benim için önemli olan tek şey hayatta kalmak ve Wardstone'a ulaşmaktı.

Bir ara asam elimden düştü. Kılıcımı çekebileceğim bir alan olmadığından bıçaklarımı kullanarak cadılara doğru ilerlemeye devam ettim.

Düşmanlarımla bedenine saplayıp durduğum iki kahraman kılıcı, Dolorous ve Kemik Kesen elimde oldukça hafifti. Üzerlerinde kan vardı ve kabzalarındaki emici gözlerinden kan sızıyordu.

Bu yakın dövüşün ne kadar sürdüğünü kestirmem güç. Zaman zihnimin üzerinde birtakım oyunlar oynuyordu. Yüzüme, kollarıma, omuzlarıma ve göğsüme çarpan pençe ve bıçaklar hissediyordum, bir ara akan kan gözlerime dolunca geçici bir süre önümü göremedim. Ama savaşıma devam ettim; ta ki bir şeyler değişene dek. Düşmanın ezici üstünlüğüne rağmen hattı aşmayı başarmış ve Wardstone'a doğru koşmaya başlamıştık. Az ileride son savunma hatları, düşmanın cephe gerisindeki desteği olarak bir grup cadı daha vardı. Aralarında, elleri sopalı dört insanat da bulunuyordu ve içlerinden biri, gözlerimin önünde Deane cadılarından birinin beynini darmadağın etti.

Bir şekilde Şeytan'a ulaşmam gerekiyordu, ama bu insanatların yanından nasıl geçecektim? Sonra aniden Slake nefret dolu bir çığlık atarak pençelerini öne uzatmış bir halde kanatlarını deli gibi çırparak alçaldı ve yaratıklarından biri gözleri çıkmış bir halde kanlar içinde geriye doğru düştü.

Yine Grimalkin'i gördüm: Fırlattığı bıçaklardan biri diğer insanatı hakladı. Bıçakları havada dönüp duruyordu ve fırlattığı bir başka bıçak üçüncü insanatın dizine saplanarak sol gözüne sapladığı uzun bir bıçakla onu haklamasına olanak sağladı.

Sonra elinde iri bir çekiçle dördüncü insanata doğru koşan iri yarı birini gördüm. Bu James'di; bir an için korkuya kapıldım. Kimin galip geldiğini göremedim çünkü saniyeler içinde Wardstone'a, Şeytan'ın bedenini çevrelemiş, ayın yapan on üç cadının yanına ulaşmıştım.

Hemen arkamdan bir çığlık yükseldi ve o an müttefiklerimden birinin düştüğünü anladım; diğerleri benimle birlikte koşuyorlardı, fakat ben bir şekilde ilerlemeye devam ediyordum.

Zamana dair hep hassas bir bünyem olmuştur ve geceleri istediğim saatte uyanmayı başarmışımdır. Şimdi de Şeytan'ın kendine geleceği anın yaklaştığını hissetmiştim; koşmaya başladım.

İri yarı bedeni titremeye başladı. Dev gözlerini açıp bana baktı. Gözlerinde zafer ve beklenti dolu bir bakış vardı; sonsuz bir acı vaat eden bakışlardı bunlar.

Pendle'da bir kez başarısız olmuştuk. Şimdi burada da başaramamıştık.

Çok geç kalmıştık.

Şeytan kendine gelmişti.

İntikamı korkunç olacaktı.

BÖLÜM 29

ZAMAN MESELESİ

Hiçbir şey düşünmedim. Kayanın üzerine atlayıp Şeytan'a doğru tırmanmaya başladım.

Arkama baktım. Beni takip eden kimse yoktu. Belki de Şeytan'ın hizmetkârları onları engellemişti?

Tek başımaydım. Bu, beklediğim bir şey değildi ve tüm umudumu kaybettim. Yapılması gerekenleri paylaşmak adına Grimalkin ve Hayalet'in –hatta belki bir düzine kadar başka kişilerle birlikte– hep yanımda olacaklarını düşünmüştüm.

Bu da artık Şeytan'ı parçalara ayırıp kaçmanın mümkün olmadığı anlamına geliyordu, ama yine de üzerime düşeni yapabiliirdim. Buraya gelebilmem için pek çok kişi kendini feda etmişti. Artık onların umutları benim omuzlarımdaydı; bedeli her ne olursa olsun onları yüzüstü bırakamazdım.

Şeytan'ı çevreleyen cadılar, ayinlerini tamamlamışlardı ve on üç kötücül, ıslıl ıslıl parlayan göz artık benim üzerimdeydi. Yeniden büyü yapmaya başladıklarında etrafımdaki hava sanki alev alacakmış gibi çatırdayıp kıvılcımlanmaya başladı.

Korkuyordum.

Yıldız Kılıcı beni daha önceki büyülere karşı koruyamamıştı ve böylece büyünün etkisiyle olduğum yerde donakalmıştım. Şimdi işe yarayacak mıydı?

Neyse ki Grimalkin bana verdiği bu hediyeyle ilgili haklı çıktı: Büyülerinin bana etki etmediğini fark ettim. Artık tek duyabildiğim halen Wardstone'un etrafında devam eden savaşın sesleriydi, fakat aşağıdakiler her nasılsa benden uzak görünüyordular ve sanki yeşile çalan mavimtırak bir bulutla çevriliydiler. Hayalet'in bahçesini kaplayıp Grimalkin'le Hayalet'i etkileyen sis Alice'in yaptığı büyü sonucunda ortaya çıkmıştı. Acaba bunu da o mu yapıyordu? Yine kara büyüye mi başvurmuştu? Bana zarar vermeden müttefiklerimin Wardstone'da bana destek olmalarını engelleyecek bir büyü müydü bu?

"Onu öldürmeyin!" diye kükredi Şeytan. "Ruhu sonsuza dek benim olacak, ama ölmeden önce bedenine işkence etmek istiyorum."

Cadılar beni yakalayıp efendilerine teslim etmek üzere yaklaşmaya başladılar. Sakin durmaya ve korkumu bastırmaya çalıştım. Artık her şey bana bağlıydı. Başarısız olsam bile elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Son nefesimi verinceye kadar savaşıacaktım.

Şeytan'ın devasa silüeti bana tepeden bakıyordu, yüzü tuhaf bir heykelinkinden farksızdı ve dudaklarını aralayarak gülümsediğinde sarı, kırık dişleri görünüyordu. Gözlerinden birinin de olmadığını fark ettim. Her ne kadar başı artık bedeninin üzerine yerleştirilseyse de eskisi gibi

olmadığını fark ettim. Ayinle ilgili bir sorun mu oldu? acaba diye düşündüm.

Aniden başını çevirip bana doğru eğildi, sol omzuyla kolunu saran ipleri koparıp üzerime kaya parçaları yağmasına neden oldu.

Bunun üzerine odaklanmaya ve annemden bana geçen becerilerden birini kullanmaya çalıştım.

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

Bu beceriyi daha önce birkaç kez kullanıp başarılı olmuşum ve her seferinde da daha iyi beceriyordum. İrlanda'da Şeytan'ı bu sayede bastırabilmiştik.

Fakat bu kez bir işe yaramıyordu. Yoksa Şeytan da kendi zamanı kontrol becerisiyle bana karşı mı geliyordu?

Yeniden denedim:

Odaklan! Zamanı sıkıştır! Onu durdur!

Zaman akması gerektiği gibi ilerliyor, beni yavaş yavaş kendi sonuma doğru götürüyordu. Böylesine güçlü bir rakibin karşısında bir şansım olmasını sağlayabilecek tek güç etkisizdi. Belki de bunun nedeni Wardstone'du... Bu kaya da zaman içinde bir güç kazanmıştı.

Dehşete kapılarak bir anlık panik içinde bağırdım:

"Kratch!"

Bunu düşünmeden yaptım. Öcüyü ancak çaresiz olduğumda –yenilmek üzereyken– çağırabilirdim. Şimdiki durum da bundan pek farklı sayılmazdı herhalde?

Ayağa kalkıp doğrulması beklentisiyle Şeytan'a baktım, fakat iri başını bir o yana bir bu yana çevirirken boşta kalan eliyle yüzünü ovuşturuyordu.

Acı mı çekiyordu? Şaşkınlığa kapıldığı her halinden belliydi.

“Kratch!” diye bir kez daha bağırdım.

Cadılar artık bana iyice yaklaşmışlardı ve anlık bir şüpheye kapıldım. Yaratığı yok olacağını bile bile çağırıyordum. Peki ama ne elde etmek için?.. Sadece kendi kaderimle yüzleşmemi biraz daha ertelemek için. Bu güçlü klan da öcü belirir belirmez onu yok etmek için bir büyü hazırlamış bekliyor olabilirdi. Öcünün, cadıları alt etse bile Şeytan’ın karşısında hiç şansı yoktu.

Ustam onun yalnızca Karanlık’a ait bir yaratık olduğuna ve aramızda bir anlaşma olmasa beni de düşmanı gibi göreceğine inanmıştı. Ama bu yaratık bana birden çok kez yardım ederek anlaşmamızda üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı. Gerekirse ölmeye hazır olduğunu bile göstermişti. Aynı zamanda bana ‘kardeşim’ diyerek yanımda savaşmak istemişti. Tek başıma hiç şansım yoktu.

Bir kez daha aşağıya baktım. Yeşil sis giderek yoğunlaşıp Wardstone’a doğru yayılıyordu.

İlerlemekte olan cadılara doğru dönüp öcünün adını son bir kez daha haykırdım:

“KRATCH!”

Sonra başımın içinde yankılanan tok bir ses duydum ve öcünün söylediklerini anlayabildim:

Buradayım kardeşim! Artık ölümüne savaşabiliriz! Bu kadar fazla kanın aktığı bir yere beni çağırdığın için sana minnettarım! Önce cadıların nektarını içeceğim. Şu iri yarı olanı,

yaralı tanrı da haklanmaya hazır! Onu sana bırakıyorum, ama o lezzetli kanından bana da biraz ayır.

Ve sonra öcü cadılara saldırdı.

Her şey tıpkı son sefer olduğu gibiydi. Kratch bir an için kediye benzeyen devasa bir yaratık gibi göründü; Chipenden'de ara ara ortaya çıkan tekir kedinin ürkütücü görünen bir haliydi. Sonra portakal rengi alevlerin arasında döne döne şekil değiştirerek en yakındaki cadıların üzerine çullandı. Cadı paramparça oldu. Kemik parçaları, dolu gibi üzerimize yağmaya başladı. Ama kayayla temas eder etmez erimek yerine suya çarpan köz taneleri gibi tıslıyorlardı.

Geriye sadece on iki cadı kalmıştı; sayıları on üç olmadığından artık bir cadı klanı da değillerdi. Güçleri azalmış olsa gerekti.

Yeniden harekete geçtim, aşağıda olup bitenlere kayıtsız bir şekilde başını acı içinde sallayıp duran Şeytan'a saldırmaya hazırdım. Yeşil sis artık Wardstone'u tamamen çevrelemişti ve savaş alanını ne duyabiliyor ne de görebiliyordum.

Ama sonra diğer cadılar da toplanıp yeniden büyü mırıldanmaya başladılar. Kratch'in bağırdığını duydum; acı fakat aynı zamanda da öfke dolu bir çılgıktı bu. Yapabileceğim tek bir şey vardı: öcünün sözünü dinlemek.

Kayaya tırmanmaya devam ettim, sol elimde Kadim Tanrı Hephaestus'un döktüğü kahraman kılıçlarından biri, Kemik Kesen olarak da bilinen bıçak vardı. En tepeye

ulaşınca kendimi Şeytan'ın sol bacağıının yanında buldum ve iri yarı göğsüne doğru ilerlemeye devam ettim. Hâlâ başını salladığından yarattığım tehdidin farkına varamadı. Ve sonra –şans ya da kader, ne dersenez deyin– bir fırsat yakaladım.

Sol eli bir an için başını ovmeyi bırakıp açık avucu yuvarı dönük şekilde yanına düştü. Elimdeki bıçağı dosdoğru ona sapladım. Bıçağın saplandığı yerde kalmasını bekliyordum ama batmaya devam ederek kayayı dedi ve Şeytan'ın elini sabitledi.

Şeytan öfke içinde böğürerek elini kurtarmaya çalıştıysa da Kemik Kesen kabzasına kadar eline saplanmıştı.

Göğsüne tırmanıp diğer yandan aşağıya atladım. Sağ eli hâlâ kayaya bağılı olduğundan işim daha kolaydı. Dolorous Kılıcı'nı çekip onu da sağ eline sapladım. Artık tamamen hareketsizdi, üçüncü kahraman kılıcını da çektim: Kadei Kılıcı. Bunca zamandır asıl hedefinin Şeytan'ın kudretine bir son vermek olup olmadığını düşündüm. Yıllar önce bu yüzden mi yapılmıştı? Nihai amacı bu muydu?

Tam o esnada içgüdüsel olarak ne yapmam gerektiğini anladım: Kılıcı kullanarak başparmaklarını kestim; önce sol ve sonra sağ başparmağını.

Hızla dönüp dikkatimi bu kez iri başına çevirerek kılıcı her iki elimle kavrayıp var gücümle boynuna indirdim. Şeytan başını iki yana sallayıp durduğundan işimi zorlaştırıyordu. Sonra acı içinde tehditler savurmaya başladı.

“Bunu yaparsan bütün erkekler ölür!” diye kükredi. “Bunu yaparsan bütün kadınlar adına lanet okur!”

Bu sözlerini duymazdan gelerek kılıcımı savurmaya devam ettim. Başı bedeninden ayırmam için üç darbe indirmem gerekti. Kopan baş, aşağı yuvarlanıp bir yarığın içinde durdu.

Şeytan'ın kalbini çıkarmaya çalışmadım, ama en az onun kadar faydalı başka bir şey yaptım: Kılıcı bir kez daha iki elimle havaya kaldırıp göğsüne indirdim. Bıçak dosdoğru göğsünü delerek Wardstone'a kadar saplandı.

Acı içinde attığı çığlık sanki Şeytan'ın ağzından değil de toprağın içinden bir yerden yükseliyordu. Yer sarsılmaya ve kayalık zemin olduğu yerde yukarı doğru hareket etmeye başladı, öyle ki ayaklarım yerden kesildi ve kendimi yerde buldum.

Elimden geleni yapmıştım. Ama bu Şeytan'ı yok etmeye yetecek miydi?

Dizlerimin üzerinde doğrulurken kılıçların üçünden de duman yükseldiğini gördüm. Aynı zamanda etrafa korkunç bir yanık et kokusu yayılmıştı. Sonrasında yerden gelen bir çığlıkla birlikte titreyip sallanmaya başladık. Ayağa kalkıp şaşkınlık içinde kızarıp erimeye başlayan kılıcın kabzasına baktım.

Kader Kılıcı Şeytan'ın göğsüne erimiş metal akıtırken emicinin yakut gözleri etine işliyordu. Dolorous ve Kemik Kesen de aynı şekilde köpürüp eriyor, her biri yukarı doğru açık avuçlarındaki iki yakut tuhaf birer göze benziyordu.

Tiksinerek arkamı döndüm, bu koku yüzünden kusacak gibi olmuştum. Ama bir yanımsa kazandığım zafer

karşısında gururlanıyordu. Lukrasta ve Alice'in tüm bu olup bitenleri görmesini isterdim. Alice küçük bir çocuk diyerek beni görmezden gelmişti; onun bu 'cılız oğlan'ın yaptıklarını görmesini isterdim.

Bana yardım edebilecek kimse yoktu; aşağıda neler olup bittiğini hâlâ göremiyordum. Artık inip Şeytan'ın başıyla başparmaklarını alıp buradan kaçmam gerekiyordu. Ama ben daha bunu yapamadan kaya bir kez daha sallanarak beni dizlerimin üzerine düşürdü. Başım bir yere çarpınca ağzıma kan tadı geldi... ve sonra kendimi karanlığın içinde buldum.

Kendime gelip de yukarı baktığımda Şeytan'ın başsız bedeninin hâlâ Wardstone'un üzerinde olduğunu gördüm. Hava çok sıcaktı; eyaletin nemli, soğuk ekim ayı için fazlasıyla sıcaktı.

Etrafa göz gezdirdim. Ölü cadıların parçaları kayaların üzerine dağılmıştı, fakat Kratch'e dair en ufak bir iz yoktu. Cadıları öldürüp kanlarını içtiği belliydi, peki ama bu süreçte o da ölmüş müydü?

Savaş sesleri kesilmişti. İki taraf da savaşmayı bırakıp dağılmış mıydı? Yeşil sis de en sonunda dağılmıştı, fakat Wrdstone'un altına baktığımda şaşkına döndüm. Etraftaki görüntü olması gerekenden farklıydı; sarp kayalıklarla çevrili dümdüz bir ova. Uzakta kiminin zirvesi karlarla kaplı, kimininki puslu dağlar vardı. Bunlar volkan mı acaba? diye düşündüm. Yunanistan'a gitmiştim, ama hiç ateş püskürten bir dağ görmemiştim. Tabii ustam bana onların varlığından bahsetmişti. Uzakta bir de göle benzeyen bir

şey seçebiliyordum; kabarıp köpüren yüzeyinden buhar yükseliyordu.

Hava açıldı, ama ne güneş ne de yıldızlar yahut bulut görünüyordu; yine de etrafı aydınlatmaya yetecek kadar ışık vardı. Burası bildiğim ve tanıdığım dünyaya benzemiyordu. O halde neredeydim?

Wardstone zaman içinde yolculuk yapıp beni de beraberinde mi götürmüştü? Eğer öyleyse dünya tarihinde çok eski bir zamana dönmüş olmalıydım. Ustama göre eski insanlar dünyanın eriyik bir küre halinde oluşup daha sonra zaman içinde soğuduğuna inanıyorlardı.

Sonra Alice'in Şeytan gittikten sonra dünyamıza neler olacağına dair söylediklerini hatırladım. Yoksa bu gelecek miydi? Yeni bir Karanlık tanrının elinde şekillenen gelecek?..

Burası gerçekten de herhangi bir canlının yaşamayacağı bir ortamdı. Bu düşünce aklıma gelir gelmez kaynar gölün kıyısında bir hareketlenme olduğunu gördüm. Gördüklerimi anlamaya çalışıyordum. Burada nasıl bir canlı yaşayabilirdi? Sonra bir değil birden çok şey olduğunu ve bana doğru hareket ettiklerini gördüm.

Bunlar ufak böceklere benziyorlardı ve çok geçmeden aramızdaki mesafe nedeniyle bu kadar ufak göründüklerini anladım. Ne olduklarını anlayınca dehşete kapıldım. Bunlar emiciydi; sayıca çok fazlaydılar ve hepsi de Wardstone'a yönelmişti.

Bir yanım koşarak kaçmak istiyordu. Ama Wardstone'u bırakıp kaçacak olursam zaman içinde yeniden yolculuk

ederek beni burada, bu dehşet verici yerde ölüme mahkûm edebilirdi.

Emiciler artık iyice yaklaşmışlardı; sayılamayacak kadar fazlaydılar. Çok-eklemlili bacaklarını ve kurbanlarının kanlarını emmek için kullandıkları kemikten boruyu andıran uzuvlarını görebiliyordum.

En sonunda üstüme üstüme gelen bu yaratıkların karşısında kendimi kaybedip kaçmaya hazırlandım. Kaçış yolunu planlamak üzere etrafa bakarken emicilerin dört bir yandan geldiklerini gördüm. Çok geçmeden her yanıma sarılmış olacaktı.

BÖLÜM 30

KORKUNÇ BİR AÇLIK

Elimi, Grimalkin'in bana verdiği kılıcın kabzasının üzerine koydum. Belime doladığım gümüş zincir dışında geriye kalan tek silahım oydu; üç kahraman kılıcı da görevlerini hakkıyla yerine getirmiş bir şekilde Şeytan'ın gövdesine saplı duruyorlardı.

Başı çeken emiciler kayalığın altına ulaşıp ince bacaklarıyla üzerine sıçrayarak tırmanmaya başladı. Bitkin bir halde olup bitenleri izlemeye devam ettim fakat kılıcımı çekmedim. Hem sıcak hem de savaş esnasında harcadığım enerji nedeniyle yorgun düşmüştüm. Emici birkaç metre önümde durup kırmızı gözleriyle bana bakarken başını hafifçe yana eğerek uzun burnunu titretti. Sonra tırmanmaya devam ederek Şeytan'a yöneldi.

Göğsünün üzerine çıkıp kılıcın açtığı yaranın yanına yerleştikten sonra kemikten boruyu ona batırdı. Boru anında kıpkırmızı bir renk aldı: Emici Şeytan'ın kanını emiyordu. Çok geçmeden yanımdan geçen diğerleri de korkunç bir açlığa kendilerini kaptırmış bir halde ilk emiciye katılmaya başladılar. Ama yanımdan geçen her biri durup aynı şekilde başlarını hafifçe eğerek bana bakıyorlardı.

Bu ne anlama geliyordu? Bu davranışlarının sebebi her ne idiyse saldırıya uğramadığıma minnettardım.

Birkaç dakika içinde Şeytan'ın devasa bedeni, titreyip kıvranan aç emicilerle kaplandı. Şeytan acaba gerçek anlamda acı hissedebiliyor mu? diye düşündüm. Hâlâ kendinde mi, ruhu o iri gövdenin içinde bir yerde sıkışmış halde mi?

Zamanın geçişini kestirmek güçtü, ama en sonunda bu çılgınlık sona erdi. Emiciler birer birer Şeytan'ın bedeninin üzerinden inip tek sıra halinde sanki orada değilmişim gibi önümden geçip gitmeye başladılar. Bunu yaparlarken ben de şaşkınlık ve merak içinde onları izliyordum.

Her biri ağızlarında Şeytan'ın ufak bir parçasını taşıyordu. O ana dek emicilerin dişleri olduğunu düşünmemiştim; ne de olsa o dehşet verici kemik boruları vardı. Fakat onun hemen altında iğne gibi sivri dişlerle dolu ufak bir ağız görebildim. Bu dişler ve kemik boru sayesinde istediklerini koparıp almışlardı.

Aniden bu yaratıkların bir planı uygulamaya koyduklarını fark ettim. Her biri ufak bir et ya da kemik parçası koparıp gidiyordu. Ben Şeytan'ı etkisiz kılıp hareketsiz hale getirerek buna olanak sağlamıştım. Benim başladığım şeyi onlar bitiriyordu. Şeytan'ın yok edilmesinde bana yardım ediyor olduklarını düşünmek çok tuhaftı.

Ağızlarında kopardıkları parçalarla göle doğru ilerlediler. İyice uzaklaşıncaya dek arkalarından baktım. Sonra

Şeytan'ın parçalarıyla birlikte kaynar suya girip gözden kayboldular.

Şeytan'ın kayaya bağlı olduğu yere baktım. Geriye yalnızca birkaç leke ve ıslaklık kalmıştı. Bu sahiden de onun sonu olabilir miydi? Kahraman kılıçlarıyla emicilerin birleşimi onu yok etmiş olabilir miydi?

Bu mümkün görünüyordu. Ne de olsa tüm bu parçalar saklı kaldığı sürece Şeytan'ın hizmetkârlarının onu yeniden diriltmesi imkânsızdı.

Aniden Hayalet'i hatırladım. Bunu mümkün kılabilmek için ustam ölmüştü. Kendimi çok üzgün hissediyordum, fakat bu zaferin elde edilmesinde önemli bir rol üstlenmişti. Kazanmıştık.

Uzun bir süre öylece kayanın üzerinde oturdum. Açtım, çok susamıştım; hava giderek daha da ısındığından dilim damağım kurumuştu.

Uzakta, kayalıktan akan şelaleye benzer bir su kütlesi gördüm. Oradan başlayan bir nehir, vadi boyunca ilerleyerek gölle birleşiyordu. Önünde sonunda susuzluğuma yenik düşerek Wardstone'dan inmem gerekeceğini biliyordum.

Peki ama ben üzerinde değilken kaya zaman içinde yolculuk yaparsa ne olacak? diye düşündüm korku içinde. Ölünceye dek burada sıkışıp kalabilirdim. O yüzden susuzluğumu görmezden gelmeye çalışarak burada zamanın nasıl geçtiğini düşünmeye başladım. Wardstone çok uzun bir süre eyaletteki yerinden yok olup gitmiş gibi

görünemezdi. Ama burada zaman daha farklı akıyor olabiliyordu. Bu ürkütücü, yaşanmaz yerde ne kadar süre geçirdiğimi kestirmenin imkanı yoktu.

En sonunda etrafı yeşil bir sis tabakası kaplamaya başladı; önce göl ve ardından kayalıklar görünmez oldu. Ardından kaya hızla yerinden fırlayınca yüzüstü yere kapaklandım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Bir kez daha bayılmışım.

Kendime geldiğimde hâlâ yüzüstü yatıyordum ve başım ağrıyordu. Fark ettiğim ilk şey hava sıcaklığındaki değişim oldu. Hava soğuktu ve eyaleti görme umuduyla başımı kaldırdım, ne de olsa kayanın üstü beyaz bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Ama soğuk hava ve ıslık çalarcasına esen rüzgâra rağmen eve dönmediğim açıktı. Ufuktaki güneş alışkın olduğum halinden belki beş ya da altı kat daha büyüktü ve donuk bir portakal rengindeydi. Havada bulut yoktu, ama etraf her zamankinden daha loştu. Güneşe bakabildiğimi fark ettim; eyalette güneş bulutların ardından nadiren çıktığında dahi böyle bir şey asla yapamazdım.

Susuzluğum dayanılmaz bir hal almıştı, ama yine de olduğum yerde kalıp etrafı incelemek için kendimi zorladım. Altımdaki zemin düz ve otlarla kaplıydı fakat onun da üzerinde kalın bir don tabakası vardı. Uzakta bir tepe ve onun da üzerinde kara bir kule vardı. Bu, Cymru'da Şeytan'ın başını bulduğum kuleye çok benziyordu.

Ve sonra kulenin oradan bana doğru yaklaşmakta olan bir silüet fark ettim. Yanıma gelmeden çok önce bunun Alice olduğunu anlamıştım.

Onu karşılamak üzere yerdeki don tabakasını çatırdatarak kayadan indim. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Beni gördüğüne seviniyor mu, kızıyor mu kestiremiyordum. Tabii kızmış olmasına ihtimal vermiyordum. Her ikimiz de aramızda biraz mesafe olacak şekilde durduk.

Alice'in üzerinde kürklü, siyah, uzun bir palto vardı ve kalınca bir deri kemerle belinden bağlanmıştı. Oldukça pahalı görünüyordu; soylu kadınların giyebileceği bir şeydi. İlk tanışmamızdaki halinden çok farklıydı; o zaman üzerindeki lime lime olmuş elbise incecik bir iple beline bağlanmıştı.

Fakat değişmeyen bir şey vardı. Hâlâ sivri burunlu ayakkabı giyyordu.

"Umarım tatmin olmuşsundur," dedi havadan daha soğuk bir sesle.

"Şeytan'a yaptığımdan mı bahsediyorsun? En ufak bir pişmanlık dahi duymuyorum."

"Öyle mi? Çünkü ne yaptığını bilmiyorsun. Her şeyi ay-nada gördük. Kılıçları ona sapladın; emici kılıçlarını. Bu arada emicileri de unutma! Ve sonra adını taşıyan şu kaya seni Karanlık'a götürdü..."

"Karanlık'a mı?" diye araya girdim, şaşırarak.

"Buna hiç şüphe yok; Karanlık'ın o bölgesine ben de gitmiştim. Orada bir sürü farklı bölge var, çoğu da Kadim

Tanrıların kontrolünde. Onu bıçakladıktan sonra olanları düşünmedin mi? Bu seni endişelendirmiyor mu?”

“Emicileri mi kastediyorsun? Yani Şeytan’ın bedenini parça parça etmelerini?”

“Evet Tom, başka ne olacak? Onu paramparça edip kaynayan göle götürdüler. Bunu neden yaptıklarını biliyor musun?”

Yanıt vermedim. Emici şeklindeki bir tanrıdan bahsettiğini hatırlamıştım.

“O parçaları tanrıları Talkus’a yedirdiler; yeni doğan şu kana susamış tanrı. Yeni doğanlar açtır Tom. Bunu her kadın bilir. Talkus da güce aç. Ve nasıl ki Grimalkin öldürdüğü cadıların güçlerini elde etmek için kemiklerini alıp boynuna takıyorsa, Kobalos tanrısı da Şeytan’ın gücünü kendi bedenine çekti! Ve şimdi Talkus dünya üzerindeki her erkeği öldürüp her kadını köle yapmak için bir savaş başlatacak. Ne yaptığını şimdi anlamaya başladın mı? Şeytan her ne kadar kötü de olsa bu tehdit karşısında yanımızda yer alırdı. Bize zarar vermekten hoşlansa da Talkus’un planını hayata geçirip tüm dünyayı ve insanları ele geçirmesine izin vermezdi. Şimdi o yok ve artık bizi koruyan da yok. Emici tanrısıyla aramızda sadece Lukrasta var. Şansı olan tek insan büyücü o. Kobalosların çok büyücüsü var ve şimdi bu tanrı doğduğu için güçleri on kat artacaktır. Lukrasta bile onlarla savaşacak kadar güçlü olmayabilir.”

“Peki ya sen Alice? Sen güçlüsün.”

Başını iki yana salladı. “Benim gücüm Lukrasta’ya ait. Talkus ve Kobaloslarla savaşacaksak benim gücüme de ihtiyacı olacak, bu yüzden ona vermeyi teklif ettim. Gücümü en iyi nasıl kullanabileceğini bilir.”

Alice’in ona nasıl bağlandığını görünce öfkelen dim. Talkus konusunda Grimalkin’in yaklaşımını tercih ediyordum. Şeytan’ı alt etmiş tik. En acil görevimiz buydu. Şimdi Talkus ve Kobalos’la başa çıkmanın da bir yolunu bulurduk. Lukrasta’ya gelince... Ona neden ihtiyaç duyacaktık ki? Ben büyücüyle ilgilenirdim ve sonra Alice de bize kendi büyü gücüyle yardım ederdi.

“Lukrasta şimdi nerede?” diye sordum.

“Kulede.” Başıyla kuleyi işaret etti. “Seninle konuşmayı bekliyor. Şeytan yok edildikten sonra bir araya gelebilmeniz için kayayı buraya getirdi. Ama onu öfkelen dirdin Tom, bunu biliyorum. Çok sinirlidir ve öfkelen diğinde tehlikeli olabilir. O yüzden gitme. Şu kayaya geri tırman ve seni eyalete göndereyim.”

“Bunu ancak sen de benimle gelersen yaparım Alice.”

Bir an bana baktı ve gözlerinde bir parıltı gördüm. Bu, onu Karanlık’tan geri kazanmak için son şansımdı. Nefesimi tuttum. Ama sonra yüz ifadesi değişti ve kaybettiğimi anladım.

“Seninle gelmiyorum Tom. Ne şimdi ne de daha sonra... Benim yerim Lukrasta’nın yanı. Benim gücüme ihtiyacı var. Eyalette benim için hiçbir şey yok. Kendimi farklı hissediyorum. Hislerimin donuklaştığını hissediyorum ve artık insanlar umurumda değil. Sen bile...”

“Buna inanmıyorum Alice.”

Ağzımdan dökülen kelimeleri duydum, fakat aslında hiçbirine inanmıyordum. Sadece acı çekiyordum ve çaresizlik içinde önüme çıkan ne varsa sarılmaya çalışıyordum.

“Ne istersen düşünebilirsin. Sen ben değilsin, ne hissettiğimi nereden bilebilirsin?”

“Şu an öyle hissediyorsan bile değişebilirsin. Hepimiz değişiriz; her zaman... Bana böyle söylediğini hatırlamıyor musun? Biraz yardımla eski haline geri dönebilirsin. Bu imkânsız olamaz, değil mi? Ben sana yardım edebilirim Alice. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver.”

“Hayır Tom. Şu kayaya tırman ve seni geri göndereyim.”

Başımı iki yana sallayıp kuleye doğru yürümeye başladım. Alice beni durdurmak için önüme geçmeye çalıştı. Omuzlarım hızla birbirine çarpınca yere, dizlerinin üzerine ne düştü.

“Hayır Tom! Hayır! Geri gel! Geri gel!” diye bağırdı.

Ama ben yürümeye devam ettim.

Lukrasta benimle konuşmak istiyordu, öyle mi? Ve kolayca öfkelenebiliyordu. Eh, o halde ben de onu iyice öfkeliendirir ve sonra öldürürdüm.

Üzerime basılıp geçilmesinden sıkılmıştım. Bana yaptıklarını ödetecektim. İntikam istiyordum ve bunu elde etmeye kararlıydım.

O kuleden yalnızca birimiz çıkacaktı.

BÖLÜM 31

ZAMAN KULESİ

Yaklaştıkça bu kulenin, öcünün Cymru'da cadıları öldürdüğü kuleyle aynı olduğuna daha çok emin oldum. Çok yüksekti, kare şeklindeydi ve gri taş bloklardan inşa edilmişti.

Büyük demir kapıya çıkan aynı dar basamakları görüyordum; duvarlardaki aynı okçu menfezleri, Lukrasta'nın kolunun Alice'in omzuna doladığı aynı balkon. Bana oradan bir şey fırlatmıştı; bir tür kara büyü. Bunu yine yapacak mıydı? Bu kez öcü yanımda değildi. Wardstone'daki savaştan sağ salim kurtulup Chipenden'e dönmeyi başarıp başaramadığını düşündüm...

Fakat bu kez bana yardım edecek başka bir şey vardı. Elimde yıldız bıçağını taşıyordum; artık yaptığı büyülerden etkilenmeyeceğimi umuyordum.

Ancak Lukrasta'nın bana uzaktan saldırmak istemeyeceğini tahmin ediyordum. Beni öldürürken gözlerimin içine bakmayı tercih ederdi. Belki de acı çekerek ölmemi istiyordu. Nasıl bir adamdı bu? Güç insanları değiştiriyordu; zaman içinde en iyi niyetlerle yola çıkanlar bile yollarından

çıkartabiliyordu. Kim bilir *Doomdryte*, ayinini başarıyla tamamlayabilen bir büyücüye neler yapardı?

Artık insandan ziyade bir tanrıdan farksızdı; ahlaki kurallarla, insanların haklarını ve isteklerini hiçe sayan bir tanrı. Lukrasta çok uzun senelerdir hayattaydı; en azından bin yıl, belki daha da fazla... Korkunç bir şeye dönüşmüş olabilirdi.

Kuleye yaklaştım ve basamakları tırmanmaya başladım. Taşlar buzdan kayganlaşmıştı ve dikkatli olmam gerekiyordu. Bir ara durup arkama baktım. Burası Cymru'daki dağlık arazinin aksine düzdü. Ama en tuhafı güneşti. Hâlâ ufukta aynı portakal rengi şişkinlikte öylece asılı duruyordu ve ilk gördüğüm anki yerindeydi. Acaba sabah mı yoksa akşamüzeri mi? diye düşündüm. Güneş ne yukarı ne de aşağı hareket etmişti, ama belki birazcık yana kaymış olabilirdi? Burası da Karanlık'ın içindeki başka bir bölge miydi? Yoksa bu kez Wardstone beni zamanın içinde bir yolculuğa mı çıkarmıştı?

Demir kapıya doğru dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Buraya son gelişimde cadılar açincaya kadar kılıcımın kabzasıyla kapıya vurmuştum. Oysa şimdi kapının aralık olduğunu gördüm; yavaşça hareket etmeye, taş zemin üzerinde gıcırdayarak kaymaya başlayarak sanki görünmez bir el tarafından ardına kadar açıldı. Elbette... Lukrasta beni kendi keyfince öldürebilmek için kuleye hapsedmek istiyordu.

İçeri girer girmez kapı arkamdan kapandı. Kapıyı açmaya çalışmayı denemedim bile; kilitli olacağını biliyordum.

Her ne kadar kule dışarıdan Cymru'dakine benziyor olsa da iç kısmı çok farklıydı.

Kendimi, tek bir ahşap kapıyla dışarıya açılan ufak, daire şeklinde bir odada buldum. Bu kapının üzerinde başımın hizasında gümüş bir kol vardı ve at nalına benzeyen tuhaf bir sembol şeklindeydi. Bunun ne olduğunu tanıdım.

Bu *omegaydı*, yani Yunan alfabesinden bir harf.

Ω

Annem bana Latince ve Yunanca öğretmişti ve hayaletlik mesleğini öğrenirken bu bilgiler çok işime yaramıştı. Bir öcü bağladığımızda kayanın üzerine Yunan alfabesindeki *beta* harfini kazıyorduk. Ama kapının üzerindeki bu işareti hiç kullanmamıştık. Omega Yunan alfabesinin son harfiydi.

Neden bu kapının üzerine kazınmış olabilir? diye düşündüm. Acaba bu... bir şeyin sonu anlamına geliyor olabilir mi?

Bu gizemli *omega* kapısının ardında ne bulacağımı merak ediyordum, fakat Lukrasta'yı bulabilmek için ilerlemem gerekiyordu. Arkama bakınca istesem bile geldiğim yerden geri dönemeyeceğimi gördüm. Arkamdaki metal kapı yok olmuştu.

Kulede ilerlemekten başka seçeneğim yoktu. Bu, Lukrasta'nın kara büyü gücünün bir göstergesiydi. Hareketlerime karar verip kontrol ediyordu.

Kapı kolunu tutup sertçe çevirerek ittirdim. Kapı kolayca açıldı. İçeride sadece zifiri bir karanlık vardı. Hiçbir şey göremiyordum.

Grimalkin'in verdiği kılıç ve gümüş zincirim dışında silahsızdım; asamı savaş meydanında kaybetmişim.

Ama bana yardım edebilecek iki şey vardı: babamın bana verdiği çıra kutusu ve daima pantolonumun arka cebinde taşıdığım mum.

Mumu yakmam birkaç saniyemi aldı. Sağ elimde tuttuğum mumu havaya kaldırıp sol elimi de kılıcın kabzasına yerleştirerek birkaç adım atınca o karanlık oda sarı bir ışıkla aydınlanıverdi.

Kendimi Hayalet'in Chipenden'deki evinde, mutfakta bulunca şaşırdım. Ama çok değişmişti. Etraf örümcek ağlarıyla kaplıydı; zemin, masalar ve sandalyeler kalın bir toz ve yağ tabakasıyla örtülüydü. Mumun titrek ışığından ve ayak seslerimden rahatsız olan bir fare hızla karanlık köşelerden birine kaçtı.

Etrafıma baktım. Şöminedeki ateş sönmüştü ve pencere camlarından biri çatlamıştı. Ev sanki yıllardır terk edilmiş gibi görünüyordu. Sanki Karanlık'la mücadele etme görevini devam ettirecek hayalet kalmamış gibiydi.

Wardstone zaman içinde yolculuk edebilir... ama şu anda geçmişte miyiz yoksa gelecekte mi? Belki de *omega*'nın anlamı konusunda haklıydım. Bana bir şeylerin sonu mu gösteriliyordu?

Güçlü bir büyücünün bölgesinde gözlerime gerçek anlamda güvenmemem gerektiği aklıma geldi. Kara büyü

güçlü illüzyonlar yaratabilirdi. Ürkü büyüğü sayesinde ecinninin Todmorden'deki evinin karanlık çöktüğünde nasıl olup da terk edilmiş bir yıkıntıya döndüğünü hatırlıyordum.

Burada hiçbir şeye güvenemezdin. Sahiden Hayalet'in evinde olmadığım açıktı. Her ne kadar bu son derece gerçek görünse de aslında Lukrasta'nın büyü gücüyle yarattığı bir illüzyondur. Çıkmak üzere arkamı dönecektim ki içeri girdiğim kapının yok olduğunu gördüm. Öfkeye kapıldım. Benimle oyun oynuyor; birtakım illüzyonlarla kandırıp duruyordu. Onun sanal dünyasında kapana kısılmıştım.

Aklıma yıldız kılıcı geldi: Grimalkin, bana zarar vermeyi amaçlayan kara büyülere karşı koruma sağlayacağını söylemişti. Fakat şu anda aslında herhangi bir zarar görmüyordum, sadece büyücünün görmemi istediği şeyleri görüyordum.

Sırada ne var? Lukrasta benimle yüz yüze gelmeye karar verinceye dek bu labirentin içinde daha ne kadar dolaşmam gerekecek?

Aniden üst kata çıkmam gerektiği hissine kapıldım. Yoksa bu, doğru şeyi yapmamı salık veren içgüdülerim miydi? Ya da Lukrasta'nın nerede olduğunu anlamamı sağlayan ve annemden bana geçen son beceri miydi? Eğer öyleyse bile zihnimin içinde bunu doğrulayacak herhangi bir ışık çakması olmadı.

Tabii bu da Lukrasta'nın büyülerinin sonucu olabilirdi. Yine de merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Yatak odasına yönelmiştim ki elimdeki mum kırık bir camdan içeri giren esintiyle titremeye başladı, neredeyse sönecekti. Elimi önüne siper ettim. Oda nemliydi; battaniyelerin üstü küflenmişti. Yatak uzun zamandır kullanılmamış olmalıydı.

Yangından sadece tek bir şey sağlam çıkmıştı: Hayalet'in çıraklarının adlarını yazdıkları o duvar. Bir süre ona baktım. Bir şey farklıydı. Kendi adımın diğer isimlerin arasında neredeyse görünmediğini fark ettim. Ama ilk otuz kişinin arasına yeni bir isim daha eklenmişti:

Jenny

Fakat Jenny bir kız adıydı. Bir kız nasıl hayalet چراğı olabilir? Bu nasıl bir saçmalıktı? Lukrasta ne tür bir oyun oynuyordu?

Öfkelenerek yatak odasından çıkıp aşağıya indim. Tekrar mutfaktan geçip arka kapıdan dışarı çıktım. Ama bu da yine bir oyundu: Kendimi Hayalet'in bahçesi yerine bir ormanın ortasında buldum ve hava aniden kararverdi. Tabii öncesinde güneşin etrafı doğru dürüst aydınlatabildiği de söylenemezdi. Güneş batmıştı ve hava hızla kararıyordu.

Lukrasta tarafından kontrol ediliyordum.

Ne görmemi istiyorsa bana onu gösteriyordu.

Çok geçmeden bir yüzleşme olacağını biliyordum.

BÖLÜM 32

KILICINI ÇEK

İlerideki ağaçların arasındaki şekilleri seçebilmemi sağlayacak kadar ışık vardı. Yüzüme çarpan hafif bir esinti beraberinde kötü, berbat bir koku getiriyordu.

Ormandan çıkınca bu kez kendimi yıkık dökük bir köyün girişinde buldum. Evlerin çatıları yıkılmıştı; evlerden bazıları moloz yığınının ibaretti ve etraf yanmış ahşap kolonlarla kaplıydı.

Bu görüntü bana eyaleti kasıp kavuran savaşın sonrasını hatırlattı. Hayalet'in evini yakan düşman gözcü birliği köye de saldırmıştı. Yakıp yıkmışlar ve her yeri yağmalamışlardı. Ama buradaki yıkım çok daha kötü görünüyordu.

İşte tam o sırada ölü bedenlerden ilkinе rastladım. Bu bir erkek cesediydi; birkaç gün önce öldüğü belliydi, çoktan çürümeye başlamıştı. Çok geçmeden diğerlerini de gördüm: Bazıları çocuk olsa da hepsi erkekti. Kadınlar kaçabilmiş mi acaba? diye düşündüm.

Enkazın arasında gördüğüm bir sonraki insan ağır yaralı olmasına rağmen hâlâ hayattaydı. Sırtüstü yatıyordu, sol bacağının üzerinde büyükçe bir kaya vardı. Pantolonu

kan içindeydi; bacağı iyice ezilmişti. Hayatta kalabilmesini sağlamak için bacağının kesilmesi gerekiyordu, fakat bunun için artık çok geçti. Bacak çoktan kangren olmuştu. On adım öteden bile kokusunu alabiliyordum. Zehir vücuduna yayılmış olmalıydı.

İnleyerek gözlerini açıp bana baktı.

Aniden onu tanıdım: Köyümüzün demircisiydi.

Şaşkınlık içinde bu köyün gerçekten de Chipenden olduğunu anladım.

Ama bu gerçek olamazdı. Bu bir illüzyon olsa gerek?

Bu adam Hayalet'in köydeki tek bağlantısıydı; asalarımızın ucundaki katlanır bıçakları yapan, köyle ilgili haber ve dedikoduları ustama ulaştıran kişi oydu. Görevi Karanlık'la mücadele etmek olan hayaletler, işleri gereği toplumdan uzak yaşadıklarından bu onlar için son derece gerekli bir hizmetti.

Demirci ölmek üzereydi, ama başka bir şey daha fark ettim. Daha yaşlı görünüyordu. Bunun nedeni yalnızca çökmüş yüzü değildi; zira bu uzun süredir aç, susuz ve barınacak bir yerden yoksun kalması olabilirdi. Şakakları kırışmıştı.

"Bay Ward?" dedi güçlkle. "Siz misiniz? Bu nasıl mümkün olabilir?"

İllüzyon ya da değil, benimle konuşmuştu ve ben de otomatik olarak yanıtladım: "Evet, benim," diyerek ilerleyip yanına eğildim.

"Ama ölmüştünüz," diye bağırdı. "Bu nasıl olabilir?"

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. Hayattayım. Bunu kim yaptı?”

“Bunu neden soruyorsunuz? Biliyor olmalısınız. Canavar savaşçılar ve büyücülerinden başka kim olabilir?”

Kobalos’u kastediyor olmalı... Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ben Wardstone’un üzerindeyken dünyada uzun yıllar geçmiş olabilirdi. Ya ikinci bir kapıdan geçip Lukrasta’nın büyüyle Chipenden’in gelecekteki haline, yani eyaletin Kobalos tarafından işgal edildiği zamana ulaşıtıysam?

Demirci öksürmeye başladı. “Su... lütfen!” diye yalvar-
dı. “Dudaklarım kurudu. Bana biraz su verin.”

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Bunun Lukrasta tarafından yapılan bir büyü, bir başka illüzyon olduğuna emindim. Buna inanmak istiyordum. Ama yine de zavallı demircinin durumu çok gerçek görünüyordu. Onu nasıl geri çevirebilirdim?

Titrek elini kaldırıp ağaçları işaret etti. “Nehir,” dedi.

Bayırın dibinde kayaların üzerinde köpüren sığ bir nehir vardı. Su buz gibi ve lezzetliydi. Oradan ben de birçok kez su içmiştim. Ama önce suyu taşımak için bir şeye ihtiyacım vardı.

“Hemen dönerim,” dedim ve evlerin yıkıntılarını dolaşmaya başladım. Mutfak yıkıntılarının birinde aradığımı buldum. Yığının arasında tencere, tava ve diğer eşyalar vardı. Büyükçe bir tencere alıp bayır aşağı, ağaçlara doğru ilerledim.

Nehrin yanına diz çöküp tencereyi suyun akışına doğru eğdim. Dolmaya başladı.

“Ben olsam bununla uğraşmazdım,” dedi tok bir ses hemen arkamdan. “Sadece vaktini harcıyorsun. Az önce, sen yanından ayrılır ayrılmaz öldü.”

Elimdeki tencereyi suya düşürüp ayağa fırlatarak arkamı döndüm. Karşımda düşmanım büyücü Lukrasta duruyordu.

İlk defa ona bu kadar yakındım; uzaktan görüldüğünden bile daha yenilmez görünüyordu. Uzun bıyığına baktım; sivri, bembeyaz dişleri tehditkâr ağzından dışarı fırlamıştı ve dudakları sanki kanla kaplanmış gibi gereğinden fazla canlı görünüyordu. Ama dikkatli bakınca en çarpıcı özelliğinin gözleri olduğunu anladım. Birbirlerine oldukça yakınlardı ve sert bir ifadeyle parlıyorlardı. Bunlar küstah ve kibirli gözlerdi, kendi gücünün farkında olan birinin ruhunu yansıtan birer aynaydılar. Benden neredeyse bir baş daha uzundu ve bedeni de tıpkı ölen demircinin gençliğine benzer şekilde oldukça kaslıydı.

Kalçasındaki kında bir kılıç taşıyordu. Bu hoşuma gitmişti. Kendini savunmasını istiyordum.

“Tüm bu illüzyonlarla ne başarmayı umdun?” diye sordum. “Kendine bir avantaj sağlayabilmek için zihnimi bulandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Bunlar illüzyon değildi,” dedi Lukrasta. “Kule gerçek ve etrafta gördüğün her şeyin de gerçek olma olasılığı var. Burası benim evim, Cymru’dayken girdiğin aynı kule.”

“Bu imkânsız!” diye yanıtladım gözlerinin içine bakarak. “Burada kule dümdüz bir arazinin üzerinde. Eğer burası Cymru’ysa etraftaki dağlar nerede?”

“Milyonlarca yıl içinde dağlar dümdüz olabilir, denizler buharlaşabilir ve her yer tanınmayacak kadar değişebilir. Burası hâlâ Cymru; yer aynı ama zaman farklı. Güneşi fark etmedin mi?”

“Bu bizim güneşimiz değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bence yalan söylüyorsun. Wardstone beni yine Karanlık’a götürdü. Muhtemelen hâlâ orada, bölgelerden birindeyiz.”

Lukrasta alaycı bir şekilde gülümsedi. “Hayır,” dedi. “Az önce söylediğim gibi, hâlâ Cymru’dayız. Ama dünyanın sonuna yakınız. Dünyada hayat bitmek üzere ve ölmekte olan güneş gücünü yitirdikçe dünya da giderek soğuyor. Wardstone zaman ve uzayın içinde dolaşabilir, Karanlık’a da gidebilir. Seni buraya bu sayede getirebildim. Ama benim evim, yani Zaman Kulesi o boyutun içinde dolaşabilse de uzayda dolaşamaz. Daima aynı yere çakılıdır.”

Lukrasta oldukça inandırıcı bir samimiyetle konuşuyordu. Cadılar Şeytan’ın bedenini bu yüzden onun kulesine götürmüşlerdi. Onu korumak için Lukrasta’nın büyü gücünden faydalanmak istemişlerdi. Ama öcünün yardımıyla buna engel olmuştum.

“Peki ya odada gördüklerim?” diye sordum. “Kuledeki her şeyin gerçek olma olasılığı var dedin. Bununla ne demek istiyorsun?”

“Evet, gördüğün her şey büyü gücüm sayesinde dünya üzerinde farklı bir zaman ve mekânın yansıması. İşler değişmezse neler olabileceğini gösterdim. Bu tıpkı bir cadının kehanette bulunması gibi. Gördüğü şeyler *olabilir*. Ama olaylar kesin değildir ve başkalarının verdiği kararlarla yaptıkları geleceği değiştirebilir. Cadı aynı şey için daha sonra yine bir kehanette bulunduğunda farklı bir şey söyleyebilir, farklı bir şey görebilir. Bu hep böyle olmuştur. Gelecek asla kesin değildir. Onu değiştirmek *senin* elinde.”

Söyledikleri ustamın inandığı şeylere çok yakındı, yani davranışlarımızın geleceği şekillendirdiği ve geleceğin önceden belirli olmadığı... İşte yine geleceği değiştirmek benim elimdeydi.

“Evet, sanırım ben de tam bunu yapacağım!” dedim sertçe, aklımda Lukrasta’yla Alice’i birlikte olduğum o ana dair görüntüler vardı. “Öncelikle *senin* sonunu getireceğim. Kılıcını çek!”

“Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?” diye sordu Lukrasta sabırsızlanarak; sesinden öfkelenmeye başladığı da anlaşılabilirdi. “Şeytan’ı yok ederek büyük bir hata yaptın. Artık Kobalos tanrısı doğdu. Kadim Tanrılarının hiçbirisi ona karşı koyamayacak hale gelinceye dek güçlenecek. Bu doğum sayesinde Kobalosların büyü gücü de neredeyse üç katma çıktı ve artmaya da devam edecek. İnsanoğlunun kökünü kurutacak bir savaş başlatmak üzere çoğalmaya başladılar bile. Ve *sen* yapacağımız savunmada bir rol üstleneceksin. Bunu yapmalısın! Aptallığını telafi etmek için en azından bunu yapabilirsin.”

“Benim yapmak istediğim şey Chipenden’e gidip Karanlık’la en iyi bildiğim şekilde mücadeleye devam etmek. Yani Hayalet’in çırağı olarak...”

“O halde yeni bir ustaya ihtiyacın olacak. John Gregory savaşta öldü.”

Keder ve öfkeyle karışık hislere kapıldım, ama bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü ustamın ölü yüzünü görmüştüm. Ancak yine de bunu Lukrasta’dan duymak dayanılmazdı. Bu nedenle öfkemi en iyi bildiğim şekilde çıkarmak istedim.

“Kılıcını çek!” diye emrettim. “Sana başka bir şans daha vermeyeceğim.”

“Bana meydan okuyarak ne büyük aptallık ediyorsun! Ne elde etmeyi umuyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun?” diye sordu Lukrasta.

“Ben yedinci oğlun yedinci oğluyum,” dedim. Sağ elimle Yıldız Kılıcı’nı çekerken pas parçaları ayağımın dibindeki otların üzerine düştü. “Ben iyi bir adamın oğluyum; bana doğruyu yanlıştan ayırmayı, adabı ve iyiliğin ne demek olduğunu öğreten bir çiftçinin. Ama aynı zamanda sevgi dolu bir anne olmasına rağmen hayal dahi edemeyeceğin kadar acımasız olabilecek ilk lamianın da oğluyum. Ben her ikisinin de çocuğuyum. Ve muhtemelen eyaletin gelmiş geçmiş en iyi hayaleti olan John Gregory tarafından eğitildim. Benim adım Thomas Ward, en kötü kâbusunum. Yeterince uzun yaşadın Lukrasta ve ölme vaktin geldi. Ve bunu üçüncü kez söylüyorum: Kılıcını çek!”

Lukrasta bir şeyler mırıldanarak eliyle havada bir işaret yaptı.

Kaskatı kesildim. Asıl kader anı buydu. Yıldız Kılıcı beni onun büyülerine karşı koruyacak kadar güçlü müydü?

Parmak uçlarından kıvılcımlar çıktı ve mavi bir ışık bana doğru gelmeye başladı. Ama kılıcı hemen önümde havaya kaldırınca ışık sivri ucuna çarpıp turuncuya döndükten sonra yok olup gitti.

Dişlerimi göstere göstere gülümsedim.

Grimalkin benim için gerçekten de güçlü bir silah yapmıştı. Büyücünün yapacağı büyüler bana zarar veremezdi. Intikamımı almak üzereydim. Alice'i elimden alışını öde-tecektim.

"O silahı nereden buldun?" diye sordu soğuk ve buyurgan bir ses tonuyla.

"Katil cadı Grimalkin yaptı ve bana verdi," dedim. "Buna Yıldız Kılıcı adını verdi çünkü ana maddesi o. Bu kılıç elimde olduğu sürece büyülerin bana karşı etkisiz. O yüzden bakalım ne kadar iyi dövüşüyorsun. Bakalım ne kadar iyi öleceksin!"

Lukrasta sırtını dikleştirip başını iyice kaldırdıktan sonra dosdoğru bana baktı. "Senin aptal olduğunu düşünmüştüm!" diye kükredi. "Görünüşe bakılırsa yanılmışım."

Ve sonunda kılıcını çekti.

BÖLÜM 33

LAMİA KANİ

Lukrasta kılıcını çekti ama saldırmadı. O da silahını benim gibi dimdik tutarak bekledi. Yüzünde ne anlama geldiği belirsiz bir ifade vardı, fakat bakışları elimdeki kılıca kilitlenmişti.

Savaşı benim başlatmam gerekecekti.

Ona doğru dikkatli bir adım atıp kılıcımın ucunu göğsüne doğru savurdum. Karşılama kalkmadı. Sadece geriye doğru iki hızlı adım atarak nehirden uzaklaştı.

Bıçağı yine savurunca daha da geriledi. Arkasında bir ağaç vardı; çok geçmeden sırtı ağaca değecekti. Bunun üzerine onu geri çekilmeye zorlamak için kılıcımı havaya kaldırıp başına doğru bir yay çizdirerek üzerine koşmaya başladım. İlk kez kılıcını kullandı. Kılıçlarımız havada çarpışınca orman birbirine çarpan metal ve ürken kuşların kanat sesleriyle cınladı.

Saldırmaya devam ettim; artık duruma alışmış, rakibimin savunmasında bir açık aramaya başlamıştım. Ama o da parmak uçlarında hareket ediyor, kılıcıyla kendini savunuyordu. Lukrasta kılıç nasıl kullanılır biliyordu, fakat tüm

becerisini ortaya koymadığını hissediyor ve bu duruma iyiden iyiye sinirleniyordum. Geriye doğru gitmektense bir yay çiziyordu ve artık ağaçlar benim arkamda kalmıştı. Her ne kadar savunma yapıyor olsa da, yine de beni yönlendirmeyi başarmış, konumunu seçerek beni istediği noktaya getirmişti.

Bunun üzerine hareketlenip saldırımı hızlandırdım.

Artık iyiden iyiye bir ritim tutturmuş, Grimalkin'in bana öğrettiği tüm numaraları uygulamaya başlamıştım. Elimdeki kılıç son derece hafifti, dengesi mükemmeldi. Tam elime göreydi. Giderek rahatlıyordum ve hareketlerim hızlanıyordu. Sanki Lukrasta'nın ne yapacağını önceden kestirebiliyor gibiydim, ama bu nispeten kolaydı çünkü her bir hareketi benim saldırılarına karşı bir savunmaydı. Defansif dövüşüyordu.

Artık onu suyun kıyısına kadar getirmiştım, bunun bir fırsat olduğunu fark ettim. Bir an duraksayıp arkasındaki nehre baktı.

Bu duraksamayı ve anlık konsantrasyon kaybını fark edip hareketlendim. Kılıcımın indirdiği darbenin başını bedeninden ayırması gerekirdi. Fakat aniden gerileyip beklediğimden çok daha zarif bir şekilde suya girdi.

Ben isabet ettiremedim.

Ama o kaçırmadı.

Kılıcı, sol gözümü yalayıp geçerken ucuyla yanağımı kemiğe kadar çizdi.

Geriye doğru sendeledim, yanağım alev alevdi, kanın yüzüme ve oradan da boynuma doğru aktığını hissedebi-

liyordum. Lukrasta kibirli bir ifadeyle gülümsüyordu, dizlerine kadar hızla akan nehre girmişti. Bu bir numaraydı. Benim bu saldırıyı yapmamı bekliyordu.

“Artık yüzünün sadece bir tarafı yakışıklı olacak!” diye alay etti. “Ama korkma. Bir yerlerde sana acıyacak bir kadın olduğuna eminim!”

Her şeyi söyleyebilirdi, fakat bunu söylememeliydi. Alice’i elimden almıştı; günün birinde onunla olma hayalimi bitirmiş, sarhoş bir adamın kadehini duvara fırlatırkenki rahatlığıyla dostluğumuzun sona ermesine sebep olmuştu.

İntikam için yanıp tutuşarak artan bir öfkeyle dövüşmeye devam ettim; tüm bu olumsuz duygular becerimi törpülemiyordu. Kılıcıyla rakibinin üzerine üzerine giden bendim. Fakat her saldırıma karşılık veriyordu.

Sonuncusu hariç...

Düşünmeden hareket ederek Pendle Tepesi’nde Grimalkin’e karşı kullandığım numarayı uyguladım. Orada asamı sağ elimden sol elime geçirip ucundaki bıçağı sol omzuna saplayarak onu bir ağaca çakarken günün birinde arkadaş olacağımızı hayal dahi edemezdim.

Grimalkin bana kılıç dövüşünün inceliklerini öğretmişti, fakat John Gregory de bana asa nasıl kullanılır öğretmişti ve işte şimdi ustamın öğrettikleri işime yarayacaktı.

Kılıcı havaya atıp sol elimle yakalayarak Lukrasta’nın omzuna sapladım. Gözleri şaşkınlık içinde açıldı ve elindeki kılıcı suya düştü. Kılıcımı etinden çekip çıkardığımda inleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Su artık beline geliyor, omzundan akan kanı önüne katıp ilerlemeye devam ediyordu. Daha çok kan kaybedecekti. Kılıcımı iki elimle tutup başımın üzerine kaldırdım. Lukrasta bana baktı. Şaşkına dönmüştü; olacıklara inanamıyordu.

Gücümü toplayıp başını bedeninden ayıracak darbeyi indirmeye hazırlandım. Bir saniye sonra her şey bitecekti. Düşmanım ölecekti.

Fakat tam o esnada arkamdan bir ses geldi:

“Hayır Tom! Lütfen Tom! Lütfen onu öldürme!”

Bu Alice’ti.

Her ikisini de görebilecek şekilde hafifçe yana kaydım. Göz ucuyla her ikisini de görebiliyordum, fakat asıl dikkatim Lukrasta’nın üzerindeydi.

“Neden yalvarıyorsun Alice? Onu neden sen kurtarmıyorsun? Tek yapman gereken büyü gücünle beni alt etmek. Bu senin gibi bir cadı için kolay olmalı!”

“Benimle alay etme Tom, sana yakışmıyor. Sana asla zarar vermem. Artık bunu öğrenmiş olmalısın. Ama bunu yapmak istesem bile yapamazdım. Bu mümkün değil, öyle değil mi? O kılıç elinde olduğu müddetçe büyü sana zarar veremez.”

“Kılıcı biliyor musun?” diye sordum şaşkınlık içinde.

Alice başını evet anlamında salladı. “Grimalkin bana senin için özel bir kılıç yapacağını söylemişti. Bunun kırılmayacağını ve kara büyüye karşı bir koruma sağlayacağından bahsetmişti. Şu an elinde tuttuğun kılıç bu olmalı, yoksa Lukrasta’yı yenemezdin.”

“Onu dürüst bir şekilde yendim Alice!” diye çıktım öfkelenerek. “Kılıç bana herhangi bir üstünlük sağlamadı.”

“Bunu demek istemedim. Sana zarar vermek istemedi Tom. Seninle savaşmadı. Seni büyü yaparak bayılıp eyalete gönderecekti.”

“Bana böyle söylemedi ama!” diye çıktım.

“İkinizin de zarar görmeyi istemedim. Tartışacağınızı biliyordum. Ve tam da korktuğum gibi oldu.”

“Beni aptal yerine koyuyor olmalısın. Buna inancak olsaydım aptalım demekti. Ben umurunda değildim; Lukrasta’yı korumak istiyordun. *Arkadaşın* Lukrasta, onunla savaşmayı seçtiğim için aptal olduğumu düşünüyordu. Dizlerinin üzerindeki haline bir bak. Aptal olan kim şimdi?”

Alice’in yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Keskin bir kıskançlığa kapılarak öfke içinde kılıcı yeniden havaya kaldırdım.

“Lütfen! Lütfen! Beni dinle. İkiniz de aynı taraftasınız. Bunu yapma, yalvarıyorum,” diyerek Lukrasta’yla aramıza girmek üzere nehrin kıyısına geldi.

Dikkatimi Lukrasta’nın üzerinden ayırmadan ilk kez Alice’in gözlerinin içine baktım. Ağlayışında acınası bir hal vardı; onu çok önemseydi belliydi.

Aniden arada kaldığımı hissettim. Bir yanımda ateşle yanıp tutuşuyor ve Lukrasta’yı öldürmem için bastırıyordu. Bunun müsebbibi damarlarımda dolaşan lamia kanı olsa gerekti. Fakat tıpkı daha önce büyücüye söylediğim gibi ben yedinci oğlun yedinci oğluydum; ba-

bamın kanını da taşıyordum. Ve o bana doğruyu yanlıştan ayırmayı öğreťmiřti.

Yıllar önce babam komşu bir çiftçiyle bir anlaşmazlık yaşamıştı. Adam babamın tüm itirazlarına ve arazinin kendisine ait olduğunu belirtmesine rağmen yıllarca hayvanlarını bizim arazimizde otlatmıştı. En sonunda sabrı taşan babam şikâyetini kasaba yargıcına taşıdı ve uzun süren tartışmalarla idari bölge kayıtlarının incelenmesinin ardından davayı babam kazandı. Yargıç komşumuza hayvanlarını orada otlatmaya bir son vermesi ve babama tazminat olarak bir düzine hayvan vermesi gerektiğine karar verdi.

Fakat babam tazminatı reddederek arazinin kendisine ait olduğunun resmiyete dökölmesinin yeterli olduğunu söyledi. Daha sonra bunu neden yaptığını sordum. Yıllar içinde kaybettigi otlakların karşılığında o inekleri hak etmemiş miydi?

Babam gülümsedi. “Dinle evlat,” dedi. “Yere düşene asla bir tekme de sen vurma. Uzun vadede işine yarayacaktır.”

Çiftçi zaman içinde çok iyi bir komşuya dönüştü: Çiftlik cadılarının saldırısına uğradığında yardım eden Bay Wilkinson’du. Ahırın yandığını görerek yardıma koşmuş ve kafasına bir darbe almıştı. Cadılar onu öldürmediği için şanslıydı. Sonrasında Jack ve Ellie dönünceye kadar hayvanlara o bakmıştı. Yani sonunda babam haklı çıkmıştı. İndirmek üzere olduğum ‘tekme’ vereceği fiziksel zarardan çok daha zararlı olurdu. Babamın zihnimde yankılanan sözlerini dinledim.

Kılıcımı indirip düşmanımın gözlerinin içine baktım.

Artık hava kararmak üzereydi ve Lukrasta'nın yüzü gölgelerin arasında kaybolmuştu.

"Artık birbirinizinsiniz," dedim keskin bir ifadeyle. "Şimdi eve gitmek istiyorum."

Alice başını sallayıp hiçbir şey demedi.

Lukrasta'yı nehrin içinde dizlerinin üzerinde bırakarak Alice'in peşinden çamurlu kıyıya kadar yürüdüm.

"Şunun içinden geçersen kendini kulenin basamaklarında bulursun. Cymru'ya döneceksin, ama bizim zamanımızda. Üzgünüm fakat eyalete kadar yürümen gerekecek."

Aniden donuk bir ay bulutların arasından çıkarak gölgemi duvara düşürdü. Bu dev bir gölgeydi; imkânsız bir gölge... Belki olması gerekenden üç kat daha büyüktü. Onu işaret ettim.

"İlk karşılaşmamızdan kısa bir süre sonra bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordum Alice'e.

"Evet. Ay gölgeni bir ahırın duvarına düşürmüştü ve ben de ay seninle ilgili gerçekleri gösterir demiştim."

"Ve şimdiye kadar söylediğin en doğru şey buydu. İşte bu benim Alice," diyerek gölgemi işaret ettim. "O cılız oğlan sadece gördüğünü *düşündüğün* kişi. Ben avcıyım; Karanlık avcısı. O yüzden beni, seni avlamak zorunda bırakma! Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Chipenden'den uzak dur," diye uyardım kılıcımın ucuyla onu işaret ederek. "Bu beni senin büyülerinden korur ve ben de seni görür görmez bir çukura kapatırım. Buna inansan iyi edersin."

"Bilmediğin çok şey var Tom. Şu an öfkeli olduğundan

açıklama yapmakla vakit kaybetmeyeceğim. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim. Yeniden karşılaşacağız ve beni bir çukura falan kapatmayacaksın. Lukrasta'nın hayatını bağışladığın için teşekkürler. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Yanıt vermekle uğraşmadım. Kapıyı açıp Cymru'ya baktım. Sonra Alice'in yüzüne bile bakmadan geçip kapıyı kapattıktan sonra basamaklardan hızla inmeye başladım. Buz erimişti; güneş normale dönmüş, yağmur yüklü bulutlardan birinin ardına çekilmek üzereydi. Sabahın erken saatleriydi –savaştan sonraki sabah– bu yüzden gündüz saatlerinden mümkün olduğunca faydalanmam gerekiyordu.

Eve uzun bir yolum vardı ve attığım her adımda yanı-
ğım zonkluyordu.

BÖLÜM 34

SON DERS

Chipenden'e yürüyerek dönmem neredeyse üç gün sürdü. Gün batımında vardığımda geceyi orada geçirip dinlendikten sonra Wardstone'a gidip ustamın cesedini alarak gömü işlemleri için eve geri getirmeyi düşünüyordum. Fakat bahçeye girdiğimde Grimalkin'i bir ağacın altında otlayan atıyla birlikte beni beklerken buldum.

Ona sormam gereken çok şey vardı. Kimler ölmüştü? Kimler hayatta kalmıştı? Özellikle de James için endişe ediyordum. Fakat gördüğüm manzara karşısında hiçbir şey diyemedim.

Hemen yanında battaniyeye sarılı bir ceset vardı.

Hayalet'i eve getirmişti.

Mutfaktaki şöminenin yanına oturup Hayalet'in cesedini masanın üzerine koyduk. Bir süre onun yüzüne bakıp birlikte geçirdiğimiz günleri düşündükten sonra gözlerim doldu. Başımı çevirdiğimde Grimalkin battaniyeyi son kez sarmıştı bile.

"James iyi mi?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. “Evet, çiftliğe geri döndü.”
 “Peki ya Judd?”

“Birkaç parmak kaybetti, ama onu asıl üzen şey Pençe adındaki köpeğinin ölmesi oldu. Onları savaşa götürmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Başka ölenler de oldu; Deane ve Mouldheel klanları çok fazla kayıp verdi. Mab’in kız kardeşlerinden biri öldü: Jennet adındaki ikizi. Ama lamia Slake hayatta kalmayı başardı. Yunanistan’a dönmeyi planlıyor. Sayısal üstünlüklerine rağmen düşmanımız bizden çok daha fazla kayıp verdi. Onların yanında çarpışan Romen ve Kelt cadıların hepsi öldü. Essex cadılarının yarısından daha azı eyaletten kaçabildi.”

Başımı sallayıp benim yaşadıklarımı anlattım. Sözlerimin sonuna doğru ona kılıcı sordum. “Lukrasta’yla dövüşüp onu yendim. Bana karşı büyü gücünü kullanmayı denedi, ama hiçbir etkisi olmadı. Yıldız Kılıcı beni korudu. O halde kara büyüü neden savaş esnasında etkisiz hale getiremedi?” diye sordum. “Ben de diğer herkes gibi donakalmıştım.”

“Bu karşımızdaki düşmanların güçlerinin tamamını birleştiren bir büyüydü,” diye yanıtladı Grimalkin. “Ayrıca buna Lukrasta’nın yaptığı büyü de eklenmişti. Alice de destek vermiş olsa gerek. Yıldız Kılıcı’nın da sınırları var. Elimden geleni yaptım ama hiçbir şey mükemmel değildir.”

“Bu Alice olmalı!” diye bağırdım öfke içinde. “Lukrasta’yla dövüşürken kılıç beni ona karşı korudu. Alice büyü desteği yapmadı demek.”

“Bu kadar nefret dolu olman senin için zararlı,” dedi Grimalkin. “Hiçbir yararı yok. Onu aklından çıkar.”

Bir süre hiçbir şey demedim. Sonra yavaş yavaş sakinleşip olayların devamını anlatıp Lukrasta’yı öldürmekten vazgeçme kararımı bitirdim.

“Alice bana onun hayatını bağışladığım için teşekkür etti,” dedim. “Ağlıyordu. Sanırım onu çok seviyor.”

“Belki öyle ama belki de öyle değil,” diye yanıtladı katil cadı. “Ama şimdilik kaderleri beraber çiziliyor. Sen doğru olanı yaptın, buna eminim. Şimdi Kobalos canavarlarıyla ilgilenmeliyiz ya da en azından bu süreci başlatmalıyız. Kız kardeşini kaybetmenin verdiği acıya rağmen Mab benim için kehanette bulunarak düşmanlarımız hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Tanrıları Talkus doğmuş, fakat asıl gücüne erişip Karanlık’a ait tanrılar, ecinniler ve diğer yaratıklar üzerinde hâkimiyet kurması zaman alacak. Kobalos savaşa hazırlanıyor, ama bu da zaman alacak. Biz de bu süre zarfında hazırlanmalıyız. Ve Lukrasta da onların büyücüleriyle başa çıkabilmemiz için önemli olacak. Öncelikle güçlü ve zayıf noktaları hakkında bilgi edinerek işe başlamak istiyorum. Bana katılır mısın? Yarın kuzeye doğru hareket ediyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, yeterince ölüm gördüm. Ben ustamın izinden gidip Chipenden Hayaleti olarak eyalet halkını Karanlık’tan korumak istiyorum. John Gregory beni bunun için eğitti; her zaman istediğim buydu.”

“Bana şimdi ya da sonra yardım etmek senin kararın,” diye yanıtladı Grimalkin. “Ama önünde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaksın çünkü Kobalos buraya gelecek. Ve o zaman korumaya çalıştığın herkesi öldürecekler. Kadınlar hariç... Kadınlarla kızlar için başka planları olacak.”

“Eğer bu olursa yardım etmem gerekir, ama Kobalosların memleketi çok uzak. Aramızda çok sayıda krallık var. Buraya kadar gelemeyebilirler. İşte...” diyerek Yıldız Kılıcı’nı çevirip kabzasını ona doğru uzattım. “Kılıcı ödünç verdiğin için teşekkürler, ama artık buna ihtiyacım olmayacak. Mesleğimin geleneksel silahlarını kullanacağım.”

Grimalkin başını iki yana salladı. “Bu bir hediye, emanet değil. Senin için yapıldı, başkası için değil. Geri almayacağım.”

“O halde kullanma ihtiyacı hissetmeyeceğim bir yere saklayacağım,” dedim. “Yakın zamanda çok fazla ölüm gördüm. Ben de kendimden iğreninceye dek öldürdüm. Kılıçlar bana göre değil. Tekrar asaya geri döneceğim; gümüş zincirime, tuz ve demire. Karanlık’la geleneksel yöntemlerle savaşıacağım. Üzgünüm ama Cymru’dan buraya gelirken düşündüm. Yapmak istediğim şey bu.”

“Bu senin kararın,” dedi. “O halde şimdi başka şeylerden konuşalım. Yüzünü daha iyi bir hale getirebilirim. Yara izinden tamamen kurtaramam, ama kötü görüntüsü epey iyileşir. Denememi ister misin?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Acıyacak,” diye uyardı. “Bu tür büyüler için her zaman ödenecek bir bedel vardır. Ama bacağımdaki gümüş pinin aksine acısı kısa sürecek.”

“Evet, buna değer. İnsanların yara izine nasıl baktıklarını şimdi den fark ettim. Hayalet olmak yara izi olmadan da insanları uzaklaştırmaya yetiyor zaten.”

Konuşmamızın ardından köye inip marangozdan bir tabut aldım.

“Ustanın öldüğüne üzuldüm,” dedi başını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak. “O iyi bir adamdı.”

Hayalet uzun boylu olduğundan ona uygun hazır bir tabut bulmak beni şaşırttı. Yoksa bir gece daha gömülmeden beklemesi gerekecekti.

“Bay Gregory bu tabutu geçen ay sipariş edip parasını da ödedi,” dedi marangoz.

Hayalet ölümünün kaçınılmazlığını hissetmişti demek.

Grimalkin mezarı kazmama yardım etti. Ustamın bedenini ıslak toprağın içindeki kara bir deliğe indirmeye hazırlanırken hemen yanıma, otların üzerine koyduğumuz kılıcı işaret ettim.

“Bunu da tabutun altına koyacağım,” dedim. “Sen almayacaksan bu sayede başkalarının eline geçmesini engellemiş olurum.”

“Peki ya fikrini değiştirirsen? Kılıcı almak için mezarı kazman gerekir.”

“Buraya koymam için iyi bir neden daha,” diye yanıtladım. “Ustamın mezarını asla bozmam. Huzur içinde yatsın.”

Grimalkin hiçbir şey demedi, ama bir süre bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. Yüzündeki ifade irkilme-neden oldu. Yalnızca güçlü bir cadı değil, aynı zamanda mükemmel bir kâhindi de ve geleceğe dair ne gördüğünü asla kestiremezsiniz. Gördüğü her ne idiye bana söylemedi. Söylese bile dikkate almazdım, ne de olsa gelecek önceden belirli değildir.

Bunun üzerine kılıcı çukurun dibine koyup tabutu da üzerine indirdik. Ardından bir süre sessizce durduk. Grimalkin o esnada neler düşündü bilmiyorum, fakat bakışlarından üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Benim dua etmek gibi bir alışkanlığım yoktur, ama babamın mezarının başında söylediklerimi hatırlayıp bu kelimeleri kendi kendime tekrarladım.

Lütfen Tanrım, ona huzur ver. İyi ve çalışkan biriydi ve onu çok seviyordum.

Çünkü gerçekte hem öğretmenim, hem dostum hem de ikinci bir babam olmuştı.

Sonra konuşmadan Grimalkin’le birlikte mezarı kapattık. Yalnızca küreklerimizin doluş sesi ve toprağın tabuta vurmasıyla çıkan tok sesi duyabiliyorduk. Hava çok sakin-di; kuşlar bile sessizdi.

Hemen ardından Grimalkin yüzümdeki yarayla ilgilen-di. Her nedense bunun karanlıkta yapılması gerekiyordu. Evin yanındaki kiler odasında bir sandalyede oturuyordum.

“Kıpırdama!” diye tısladı. “Acın ne kadar büyük olursa olsun hareket etme.”

Parmağının yüzüme değdiğini ve gözümün altından başlayan yara izini takip ettiğini hissettim. Üç kelime mırıldandı ve hemen ardından yanağımda tuhaf bir şey hissettim. Önce buz ve ardından ateş gibi bir şey... Yüzümü herhangi bir araçla kesip kesmediğini bilmiyorum. Fakat acı çok yoğundu ve yüzümden kan akmaya başladığını hissettim.

Her ne kadar bu çok zor olsa da hareket etmedim. Oysa içten içe acı içinde haykırıyordum.

Daha sonra yüzümü bir aynada inceledim. Yarayı tekrar açmıştı; bana göre eskisinden de kötü görünüyordu. Yine de teşekkür ettim. Artık dış görünüşümün önemi yoktu. Kendimi ruhsuz, tüm hislerim donuklaşmış gibi hissediyordum.

Şafak sökerken hızlıca vedalaştık. Grimalkin başıyla beni selamlayıp atının otladığı yere yöneldi. Bana nereye gittiğinden ya da ne zaman döneceğinden bahsetmedi. Bu yeni tehlikeyle ilgili yardım isteğini reddettiğimden muhtemelen geçici ittifakımız sonlanmıştı. O da bir katil cadı olarak eski hayatına dönecekti.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi düşündüm.

O gece rüyamda Alice'i gördüm...

Alice korkunç görünüyordu. Başını kaldırmış bana bakarken tüm bedeninin titrediğini görebiliyordum.

Ben de titriyordum, midem bulanıyordu.

Alice yüksek bir platformda büyükçe bir kayaya bağlıydı.

Hemen yakında üst üste yığılmış taşlar vardı, fakat bu genelde yüksek tepelerin zirvesinde görmeye alışık olduğumuz höyüklerden farklıydı. Çukur şeklinde oyulmuştu ve içinde şiddetli bir ateş yanıyordu. Bu korkunç bir amaç için hazırlanmış bir fırındı.

Cadılar Bayramı'ydı ve ben Şeytan'ı yok edecek ayine başlamak üzereydim. Alice'in diğer yanında, benim tam karşımda Grimalkin duruyordu. Kemik Kesen ile Keder Kılıcı'nı elinde tutuyordu. İlki Alice'in başparmaklarını elinden kesmek için kullanılacaktı; diğeryse hâlâ canlıyken kalbini söküp almak için.

İlk kemikleri alırken Alice bağırarak olursa ayin başarısız olurdu... Başarılı bir sonuç için sessizliği ve cesareti zaruriydi.

"Ben hazırım Tom," dedi usulca.

"Başlama vakti geldi," diye ekledi Grimalkin.

Alice'i seviyordum.

Ve Alice de beni seviyordu.

Ama şimdi onu öldürmek üzereydim.

"Elveda Tom," dedi. "Sen başıma gelen en güzel şeydin. Hiçbir pişmanlık duymuyorum."

Yanıt vermeye çalıştıysam da boğazıma bir şeyler düğümlendi ve hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerim doldu.

"Şimdi yap! Hemen!" diye emretti Grimalkin.

Gözlerimi kırparak yaşları uzaklaştırmaya çalıştıktan sonra yavaşça Alice'in elini tuttum. Sonra onu kayanın üzerine yerleştirdim. Şimdi bıçağın konumunu ayarlamam gerekiyordu. Grimalkin'in elinden alıp yapılması gereken şey için

kendimi hazırladım. Bu çok zordu çünkü elim titriyor, avuçlarım terliyor ve bıçağı tutmakta zorlanıyordum.

Derin bir nefes alıp bıçağı Alice'in başparmağının dibine dayadım. Bunu yaparken ben bağıırıyordum, fakat Alice cesurdu. Tek bir inleme bile duyulmadı.

Aniden uyandım, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Neler olabileceğine dair bir kâbus görmüştüm. Bu korkunç kâbus çok gerçektir, fakat biz farklı bir yola sapmıştık ve gelecek değişmişti.

Sonra bacaklarımın üzerinde bir ağırlık hissettim ve bir mırıltı duyuldu.

Demek öcü de hayatta kalmayı başarmıştı.

Benimle konuşmadı; kanımı istemedi. İsteseydi seve seve verirdim. John Gregory ev ve bahçenin korunması için onunla anlaşma yaparak süreci başlatmıştı. Benim öcüyle olan ortaklığım çok daha yakındı ve beni nereye götüreceğini biliyordum. Tuhaf davrandığının farkındaydım, ama Karanlık değişiyordu; belki de mücadele artık yeni taktikler gerektiriyordu.

Geçmişten ders alalım diye defter tutarız; ama artık bir hayaletin geleceğe bakıp adapte olarak kendini değiştirmesi gerektiğini biliyorum. Bilge kişiler ölünceye kadar öğrenmeye devam eder. John Gregory bilge biriydi ve zaman zaman Karanlık'la ilgili ödünler verilmesi gerektiğinin farkındaydı. Belki de aldığı son ders buydu.

BÖLÜM 35

CHIPENDEN HAYALETİ

O gün akşamüzeri geç vakit, Hayalet'i sonsuz istirahatine uğurladıktan sonra bodur söğütlerin oradaki zilin çalındığını duydum.

Orada botları çamur içinde, yüzü korku ve endişeden kıpkırmızı olmuş bir çiftçinin beni beklediğini gördüm.

"Adım Morris; Grimsargh'ın güneyindeki Ruff Lane Çiftliğinden Brian Morris. Bir öcü ahırına musallat oldu," dedi. "Eve koca koca kayalar atıyor. Biri dosdoğru mutfak penceresinden içeri girdi. Neyse ki karım bebeğe bakmak üzere pencerenin önünden ayrılmıştı. Orada duruyor olsa ölürdü."

Bu sıradan bir hayalet işiydi, başımı sallayıp rahatlatıcı bir ses tonuyla yanıtladım. "Görünüşe bakılırsa bir taş fırlatıcısının saldırısına uğramışsınız. Olabildiğince çabuk eve dönün. Siz ve aileniz o evden çıkmalısınız. Bir komşunuzun evinde kalın. Ben de eşyalarımı hazırlayıp hemen yola çıkacağım. Şansımız yaver giderse bu akşam halletmiş olurum. Yoksa en geç iki gece içinde gitmiş olur."

“Saygısızlık etmek istemem evlat, ama bu sorunla ustanın ilgilenmesini tercih ederim.”

“Bu mümkün değil!” dedim sertçe. “Ne yazık ki John Gregory öldü. Benim adım Usta Ward ve artık Chipenden Hayaleti benim. Ve size yardım etmeyi teklif ediyorum.” Bakışlarını yere çevirinceye kadar gözlerinin içine baktım.

“Size hemen ödeme yapamam,” dedi. “Zor zamanlar içindeyiz.”

“Bir sonraki hasattan sonra yaparsınız,” diye yanıtladım. “Şimdi yola çıkın. Ailenizi o evden çıkarıp gerisini bana bırakın. Ben hallederim, endişelenmeyin.”

Dönüp belli belirsiz bir şekilde başını onaylarcasına salladıktan sonra uzaklaştı.

Ben de eve dönüp çantamı topladım, yolculuk için ufak bir peynir kalıbı almayı da unutmadım.

Chipenden Hayaleti olarak yeni hayatım başlamıştı.

Tüm bunları yine hatırladığım kadarıyla kâğıda döküp sadece çok gerektiği durumlarda defterime başvurdum.

Artık John Gregory’nin çırağı değilim. Artık Chipenden Hayaletiyim ve eyaleti hortlaklardan, cinlerden, öcülerden, cadılardan ve Karanlık’a ait kimisi belki daha önce hiç karışılmamış olan her türlü yaratıktan korumam gerekiyor. Ne de olsa tıpkı ustamın bana öğrettiği gibi, bir Hayaletin yaşamı uzun bir öğrenim sürecinden ibarettir.

Eyalette açıklanması mümkün olmayan pek çok olay olmaktadır. Bize eski Hayaletlerden kalan bilgileri değeren-

direrek geçmişten çok şey öğrenebiliriz; fakat Karanlık her daim bize yeni zorluklar ve sürprizler çıkarmaya devam edecektir ve biz de bu yeni tehditlere karşı hazırlıklı olup her durumdan yeni şeyler öğrenmeye devam etmeliyiz.

Artık çırak değilim, ama öğrenme sürecime katkı sağlayacak bir hayalet var. Judd Brinscall ihtiyacım olduğunda bana bilgi ve deneyimleriyle yardım etmeyi teklif etti. Ben de hayaletlerin temel silahı olan asa kullanma becerimi arttırmak için her gün çalışıyorum. Yüzümdeki yaraya gelince, oldukça iyi durumda. Geriye sadece gözümden aşağıya çaprazlamasına uzanan belli belirsiz bir çizgi kaldı. Demek ki Grimalkin'in yaptığı büyü işe yaradı.

Benimle bir önceki nesle ait hayaletler arasındaki fark bu. Ben büyü kullanılmasını kabul etmeye hazırım. Tabii ancak iyi bir amaçla kullanılıyor ve sonuçta kimseye zarar vermiyorsa... Bunun nedeni damarlarımda dolaşan lamia kanı olsa gerek. Ve ihtiyaç duyduğumda bana yardım edebilecek bir müttefikim daha var: öcü.

Eskiden Hayalet'in öcüsüydü, artık benim...

Fakat kılıç, ustamın tabutunun altında kalacak. Öldürmekten bıktım. Artık eyaletteki Karanlık'la mücadele etmeye odaklanacağım.

Ustam John Gregory'ye gelince... Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Çoğu papazın gözünde Hayaletler de cadılardan farksızdır ve kutsal toprağa gömülemezler. Bazıları kilise sınırlarına olabildiğince yakın bir yere gömülürler. Fakat ben ustam için böyle bir şey istemedim.

Hayalet'i en sevdiği yerlerden biri olduğunu düşündüğüm bir yere, batı bahçesinde sıklıkla ders işlediğimiz yere gömdük. Orası mutlu anılarla doluydu ve kuş cıvıltılarının eşlik ettiği harika bir vadi manzarası vardı. Ben onun otuzuncu ve son çırağıydım ve Karanlık'la mücadele edecek yeni hayaletler yetiştirirken burada çok güzel günler geçirmiş olmalıydı.

Belki günün birinde benim de bir çırağım olur. Belki ben de buraya gömülürüm.

Kasabadaki taş ustasından bir mezar taşı yapmasını ve üzerine şunları yazmasını istedim:

**BURADA
CHIPENDENLİ JOHN GREGORY YATİYOR
EYALETİN EN İYİ HAYALETLERİNDEN**

Bu uygun bir mezar taşı yazısıydı. Orada yazılmasını istediklerim gerçektir; abartı yoktu. Ustam altmış yılı aşkın bir süre boyunca Karanlık'la mücadele edip eyaletin güvenliğini sağlamaya çalışmıştı. Görevini her daim en iyi şekilde yaparak muazzam bir beceri ve cesaret sergilemişti. Son olarak da Şeytan'ın yok edilmesi için kendi hayatını feda etmişti.

Ama hayat devam ediyor. Geçtiğimiz hafta Jack'ten iyi haberler aldım. Ellie sağlıklı bir oğlan doğurmuş. Adını Matthew koymuşlar ve artık Jack'in, büyüdüğünde çiftlik işlerine yardım edecek bir oğlu var.

Artık benim görevim eyaleti Karanlık'tan korumak.

Ustamın yaptıklarının yarısını yapabilirsem bile mutlu olacağım.

Thomas J. Ward

Wardstone Günlükleri'nin tadı damağımızda kalan
heyecanını tekrar yaşamak isteyenler için!
Hayalet Serisinde karşımıza çıkan cadı ve
yaratıkların hikâyeleri...

3. kitap

2. kitap

1. kitap

Johnny Maxwell, sıradışı bir çocuk. Diğer insanların üzerinde düşünme gereği bile duymadığı konulardaki duyarlılığıyla gerçekliğe bambaşka gözlerle bakılabileceğini gösteriyor bize.

Terry Pratchett, gerçekliği tepetaklak ederek hayal gücünün sınırlarını zorlayan kurgusal başarısı ve olağanüstü zeki mizahıyla şaşırtıcı bir okuma deneyimi sunuyor.

SMARTIES ÖDÜLÜ, GÜMÜŞ MADALYA
CARNEGIE MEDAL ve CHILDREN'S BOOK
YARIŞMALARINDA FİNALİST LİSTESİNE GİRDİ.

“Son derece eğlenceli ve bir Heinkel filosundan daha fazla alaylı gözlem içeriyor.”

Daily Telegraph

Terry Pratchett yine yapacağını yapmış; kahkahalarla güldürürken, ciddi konularda düşündürmeyi ihmal etmiyor.”

Kids Reads

“Bu kitabın ne kadar komik olduğunu anlatmak zor; okurken, kahkahalarım evi yerinden oynattı diyebilirim.”

Guardian

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

1. kitap

2. kitap

3. kitap

4. kitap

5. kitap

6. kitap

7. kitap

8. kitap

9. kitap

10. kitap

11. kitap

12. kitap

13. kitap

